

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—த்ருதீய ப்ரகரணம்

மங்களாசாஸந ப்ரகரணம்

மங்களாசாஸநத்தின் ஸ்வரூபௌசித்ய சோதனம்

244. இந்த திருசர்யையிற் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டுமவற்றை விவரிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமத்தில் மங்களாசாஸநத்தை விவரித்தருளுகிறார் (மங்களாசாஸநம்) என்று தொடங்கி.

244. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில் ஜ்ஞாநதையில் ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதையில் தட்டு மாறிக் கிடக்கும்.

ஹேயப்ரத்யாகைய கல்யாணைகதானாய ஸ்வேதர ஸகல ரக்ஷகனாயிறே ஸர்வேச்வரனிருப்பது; இப்படி யிருக்கிற வவனைக்கொண்டு தனக்குண்டான அமங்களங்களைப் போக்கி இல்லாத மங்களங்களை யுண்டாக்கிக்கொள்ளக்கடவ தத்ரக்ஷ்யபூதனானவிவன், தனக்கு ரக்ஷகனானவவனுக்குத் தான் மங்களங்களை யாசாஸிக்கை ததேக ரக்ஷ்யதவ்ரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமன்றோ வென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபவிருத்தமன்றோ வென்னில்) என்று. அதைப் பரிஹரிக்கிறார் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி. (ஜ்ஞாந தசையாவது)—ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகனாகவும் தானவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் ப்ரணவத்திற் சொல்லுகிறபடியே தெளியக்கண்டநுஸந்திக்கும் தசை; அந்த தசையில் “களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய்” இத்யாதிப்படியே-தன்னுடைய அநிஷ்ட நிவ்ருத்த யாதிகளுக்கவனே கடவனென்றிருக்கையாலே, ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்திலே கிடக்கும். (ப்ரேம தசையாவது) - ஸர்வேச்வரனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்த “இவ்விஷயத்துக் கென்வருகிறதோ” என்று அஸ்தானே பயசங்கைபண்ணி அவன் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமரன்றிக்கே நெஞ்சு மறுகும்படியான தசை; அந்த தசையில் ஈச்வரனே ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ஈச்வரன் பக்கவிலே ரக்ஷ்ய பாவமும் சேதநன் பக்கவிலே ரக்ஷக பாவமுமாய்த் தனக்கடைத்த ஆச்ரயத்தி லன்றிக்கே மாறடிக்கிடக்கு மென்றபடி.

245. உக்தார்த்தத்தை விசதிகரிக்கிறார் (அவன் ஸ்வரூபத்தை) என்று தொடங்கி.

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக் கொண்டு தன்னை நோக்கும், ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும்.

அதாவது - ப்ரதமாக்கரத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ஸர்வரக்ஷகனான வவனுடைய ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனைத் தனக் கநிஷ்டநிவாரகனாகக்கொண்டு, அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனை தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும்; பேசப் பிசகும்படியான வவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால், அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வாதிகளை மறந்து குழைச்சரக்காக நினைத்

துத் தன்னை ரக்ஷகனாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்கு
மென்கை. இவ்விடத்தில் ஸௌந்தர்யம் சொல்லிற்றில்லையெனினும், அதுவும்
மங்களாசாஸந ஹேதுவாகையாலும் மேலே சொல்லுகையாலும் ஸௌகுமார்ய
மிதுக்கு முபலக்ஷணம். (245)

246. இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக்கண்டு கலங்கி ரக்ஷகனான வவனுடைய
சக்திவைபவத்தை மறந்து தானவனை ரக்ஷிக்குமென்கிற விவ்வர்த்த மெங்கே காண
லாமென்னு மபேக்ஷையிலே, இது சிஷ்டாசார ஸித்தமென்னுமிடங் காட்டுகிறார் மேல்
(இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்ட
காரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர் ஸ்ரீநந்தகோபர்
ஸ்ரீவிதூர் பிள்ளையுறங்காவில்விதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே
காணலாம்.

சக்ரவர்த்தி, பெருமாள் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்
தருளாநிற்க, பாசுரமான் வந்து தோற்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேய நிரஸநங்
களாலே யிவருடைய சக்திவைபவத்தை வ்யக்தமாக அறிந்திருக்கச்செய்தேயும்,
இவருடைய பால்யத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தையுடைய பார்த்து, * என்னாகப்புகு
கிறதோ!* என்று பீதனாய், தான் முன்னே யோடிச்சென்று, * க்ஷத்தரோஷாத்
ப்ரசாந்தஸ் த்வம் ப்ராஹ்மணச்ச மஹாயசா, பாலாநாம் மம புத்ராணமபயம் தாது
மர்ஹஸி * என்று சரணம் புக்கு, பின்னையுமவன் பெருமாள் மேலே அடர்ந்து
செல்லுகிறபடியைக்கண்டு நிஷ்ப்ராணனாய் கின்று, * கதோ ராம இதி ச்ருத்வா
ஹ்ருஷ்ட: ப்ரமுதிதோ ந்ருப:, புநர் ஜாதம் ததா மேநே ஸுதா நாத்மாநமேவச *
என்கிறபடியே—அவன் தோற்று மீண்டுபோனென்று கேட்டபின்பு, தானும்
பிள்ளைகளும் மறுபிறவி பிறந்ததாக நினைத்திருந்தானிறே-

ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள், தலைநீர்ப்பாட்டிலே யிவருடைய வைபவமெல்லா
மறியுமவளா யிருக்கச்செய்தேயும், திருவபிஷேகம் பண்ணுகைக்காக அலங்க்ருததிவ்ய
காத்ரராய்க்கொண்டு சக்ரவர்த்தி திருமாளிகைக் கெழுந்தருளுகிறபோது, இவரழ
கிலே தோற்று “இதுக் கென்வருகிறதோ!” என்று ப்ரேமத்தாலே கலங்கி, *பதி
ஸம்மாநிதா ஸீதா பர்த்தார மஸிதேக்ஷண, ஆத்வாரமநுவவ்ராஜ மங்களாந் யபி
தத்யுஷி * என்று—திருவாசலளவும் தான் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு
பின்சென்று, * பூர்வாம் திசம் வஜ்ரதரோ தக்ஷிணம் பாது தே யம:, வருண: பச்சி
மாமாசாம் தநேசஸ்தூத்தராம் திசம் * என்று—திக்கபாலர்களை யிவர்க்கு ரக்ஷகராக
அபேக்ஷித்தாளிறே. (ஸ்ரீஜநகராஜன்) என்றும் (திருமகள்) என்றும் பிரித்துச்
சொல்லவுமாம். அப்போதைக்கு ஸ்ரீஜநகராஜன், மஹேச்வர ததுர்பங்கத்தாலே
பெருமானுடைய சக்திவைபவத்தைக் கண்டிருக்கச்செய்தேயும், * இயம் ஸீதா மம
ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்சசைநாம் பத்ரந் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ
பாணிநா * என்று—“ஆபிஜாத்யாதிகளால் விறுடையளான விவளைக் கைக்கொண்
டருளும்” என்று காட்டிக்கொடுக்கிறவளவிலே, இவருடைய வழகையும் ஸௌகு

மார்யத்தையும் கண்டு கலங்கி, இச்சேர்த்திக் கொரு தீங்கு வாராதொழியவேணும் என்று *பத்ரம் தே* என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணினனென்கை.

விச்வாமித்ரன், தன்னுடைய அத்வர த்ராணர்த்தமாகப் பெருமானை யழைத்துக்கொண்டு போருகிறபோது, நடுவே தாடகை பெரிய ஆர்ப்பரவத்தோடே ஆக்ரமித்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, *அஹம் வேத்யி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்ய பராக்ரமம்* என்கிறபடியே—பெருமானுடைய சக்திவைபவத்தை யறிந்திருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தைப் பார்த்துக் கலங்கி, *விச்வாமித்ரஸ்து ப்ரஹ்மர்ஷிர் ஹுங்காரே ணாபிபர்த்ஸ்ய தாம், ஸ்வஸ்தி ராகவயோரஸ்து ஜயஞ்சை வர்ப்யபாஷத* என்கிறபடியே—தான் முன்னே நின்று அவனை ஹுங்கரித்து, பெருமாளுக்கும் திருத்தம்பியார்க்கும் ஒருதீங்கு வாராமைக்காக மங்களாசாஸனமு செய்தானிறே.

ஸ்ரீ தண்டகாரணயவாலிகளான ருஷிகள், *தே தம் ஸோமயிவோத்யந்தம் த்ருஷ்ட்வாவை தர்மசாரிணஃ, மங்களாசி ப்ரயுஞ்ஜாநாஃ ப்ரத்யக்ருஹ்ணந் த்ருட்வ்ரதாஃ* என்று தங்க ளாபந் ரிவ்ருத்தியையும் அபிமதஸித்தியையும் பண்ணித்தருவாரிவரேயென்று ஸாதநாநுஷ்டா நம்பண்ணுகிற தாங்கள், இவர் ஸந்ரிஹிதரானவாரே அவற்றை மறந்து, இவர் வடிவழகிலே துவக்குண்டு மங்களாசாஸனம் பண்ணினார் களிறே.

திருவடி, ப்ரதம தர்சனத்திலே *ஆயதாச்ச ஸுவ்ருத்தாச்ச பாஹவஃ பரி கோபமாஃ, ஸர்வ பூஷண பூஷார்ஹாஃ கிமர்த்தம் நவிபூஷிதாஃ* என்று கணையங்கள் போலே யிருக்கிற திருத்தோள்களில் மிடுக்கைக் கண்டு, “நமக்கிவர் ரக்ஷகராகக் குறையில்லை” என்று புத்திபண்ணி ரிங்கச்செய்தே, அவற்றி னழகைக்கண் டுபட்டு, “பிறர் கண்ணெச்சில் படிஸ் செய்வதென்” என்றதிசங்கை பண்ணி, “திருவாபரணங் களாலே யித்தை மறைத்திட்டு வையாதே யிப்படி வெளியிடக் காரணமென்!” என்று வயிறுபிடித்து, பின்பும், பெருமானுடைய சக்திவிசேஷத்தை பஹுமுகமாகக் காண நிற்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே “இவர்க்கென்வருகிறதோ” என்று துணுக்குத் துணுக்கென்று ஸர்வ தசையிலும் கூடலின்று நோக்கிக் கொண்டு திரிந்தானிறே.

மஹாராஜர், வாலிவதாதிகளாலே பெருமானுடைய சக்தி கௌரவத்தைக் கண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக் கலங்கி, ஸ்ரீவிபீஷணழ்வான் நாலுபேரும் தானுமாய் வந்து தோற்றினபோது, *ஏஷ ஸர்வாயுதோ பேதச் சதூர்ப்பிஸ் ஸஹ ராக்ஷஸைஃ, ராக்ஷஸோப்யேதி பச்யத்வம் அஸ்மாந் ஹந்தம் நஸம்சயஃ* என்று—நமக்கெல்லாம் ஒருயிரான பெருமானை நவிகிற வழியாலே நம்மையெல்லாரையும் முடிப்பதாக வருகிறுனிவன் என்றறுதியிட்டு, முதலிகளுக்குக் காட்டி, *ராகவம்சரணம் கதஃ* *கிவேதயத மாம் க்ஷிப்ரம்* என்ற உக்திகளைக் கேட்டு வைத்தும், *வத்யதாமேஷ தீவ்ரேண தண்டேந ஸசிவைஸ் ஸஹ, ராவணஸ்ய ந்ருசம்ஸஸ்ய ப்ராதா ஹ்யேஷ விபீஷணஃ* என்று—ராவண ஸம்பந்தத்தையே பார்த்து இவனை சித்ரவதம் பண்ணவேணுமென்பது, *ராவணேந ப்ரணிஹிதம்

தமவைஹி கிசாசரம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே க்ஷமம் க்ஷமவதாம்வர* என்று-
 ராவணன் வரவிட வந்தவனென்றே யவனைத் திருவுள்ளம் பற்றவேணும், அவனை
 தண்டிக்கையே ப்ராப்தமென்று புத்திபண்ணுகின்றேன் என்பதாய் இப்புடை
 களிலே பலவற்றையுஞ் சொல்லி, “இவனை ஸர்வதா கைக்கொள்ள வொண்ணாது”
 என்று ஒருவிலைகின்று, *பிசாசாந் தாநவாந்* இத்யாதி யாலே தம்முடைய பலத்தைக்
 காட்டியும், கபோதோபாக்க்யாநம் கண்டுபாக்க்யாநம் இவை யருளிச்செய்தும் தெளி
 வித்து பயத்தைக் கெடுத்து, *ஆநயைநம் ஹரிச்ரேஷ்ட* என்னவேண்டும்படி பெரு
 மாளைக் குழைச்சரக்காக நினைத்துக் காத்துக்கொண்டு போந்தாரிறே, (மஹாராஜர்)
 என்கிறது—ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜரை யென்றும் சொல்லுவார்கள். அதாவது—
 ஸ்ரீ ஜடாயுமஹாராஜர், பிராட்டிக்காக ராவணனோடே பொருது குற்றயிராய்க்கிடக்
 கிறதம்மைப் பெருமாள்வந்து கண்டவளவிலே, ஜநஸ்தாநத்திலிருந்த பதினாலாயிரம்
 ராக்ஷஸரையும் தனிவீரஞ்செய்துகின்று கொன்ற தோள்வலியை யறிந்திருக்கச்
 செய்தேயும், *யாமோஷதி மிவாயுஷ்மந் அந்வேஷஸி மஹாவநே, ஸாதேவீ மமச
 ப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம்* என்று—“அருமருந்து தேடுவார் அடவிதோறுந்
 தடுமாறுமாப்போலே யாவனொருத்தியை யிந்தப் பரந்தகாட்டிலே தேடிக்கொண்டு
 திரிகிறீர், உமக்கு நித்யம்ப்ராண ஸமையான வவளும் என்னுடைய ப்ராணங்களு
 மிரண்டும் ராவணனாகிற பையலாலே அபஹ்ருதமாய்த்துக்காணும்” என்று
 சொல்லா நிற்கச்செய்தே; இவருடைய விரஹக்லேசத்தால் வந்த தளர்த்தியையும்
 ஸௌகுமார்யத்தையும் ராக்ஷஸரோட்டை வான் பகையையும் நினைத்து, “என்னாகத்
 தேடுகிறதோ” என்றஞ்சி; *ஆயுஷ்மந்* என்று, ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்தித்தாரிறே.

ஸ்ரீநந்தகோபர், பூதநா நிரஸநத்தாலே க்ருஷ்ணனுடைய திவ்யசக்தியோகத்
 தைக்கண்டிருக்கச்செய்தேயும், சைசவப்ரயுக்தமான ஸௌகுமார்யத்தையே பார்த்துக்
 கலங்கி வயிறெறிந்து; *ரக்ஷத த்வாமசேஷாணம் பூதநாம் ப்ரபவோ ஹரி*, யஸ்ய
 நாபி ஸமுத்தூத பங்கஜா தபவஜ் ஜகத்* என்று—“ஸர்வ ஜகத்காரண பூதனாய்
 ஸகல விரோதி நிரஸநசீலனான ஸர்வேச்வரன் உம்மை ரக்ஷிப்பானாக” என்று ரக்ஷை
 யிட்டாரிறே.

ஸ்ரீவிதுரர், க்ருஷ்ணனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வாதிகளை அறிந்திருக்
 கச்செய்தேயும், துர்யோதந கோஷ்டியில் எழுந்தருளினபோது பொய்யாஸநமிட்ட
 படியைக் கண்டஞ்சி ப்ரேமாந்ததையாலே, *ஸம்ஸ்ப்ருசந் நாஸநம் சௌரேர் விதுரஸ
 ஸ மஹாமதி* என்று—தம்முடைய திருமாளிகையில் தாமிட்ட ஆஸநத்தையு
 மதிசங்கை பண்ணித் தன்கையாலே அமுக்கிப் பார்த்தாரிறே.

பிள்ளையுறங்கா வில்லிதாஸர், அத்தலையில் ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகளெல்லா
 மறிந்து, “பெருமாள் நமக்கு ரக்ஷகர்” என்றிராநிற்கச் செய்தேயும், ப்ரேம பரவச
 ராகையாலே, ‘பெருமா ளுலாவி யருளும்போது எங்கேனு மொரு சலநம் பிறக்கில்
 நம் ப்ராணனை விடுமித்தனை” என்று சொட்டையை யுருவிப் பிடித்துக்கொண்டு
 ஸேவிப்பரென்று ப்ரஸித்தமிறே.

(தொடக்கமானவர்கள்) என்கிற வித்தால்—*ஸ்த்ரீயோ வருத்தாஸ் தருண்யச்ச ஸாயம் ப்ராதஸ் ஸமாஹிதா:—ஸர்வாந் தேவாந் நமஸ்யந்தி ராமஸ்யார்த்தேயசஸ்விந:—* என்கிற திருவயோத்யாவாஸி ஜநங்கள்; *யந் மங்களம் ஸுபர்ணஸ்ய விநதர் கல்பயத் புரா, அம்ருதம் ப்ரார்த்தயாநஸ்ய தத்தே பவது மங்களம்* என்ற ஸ்ரீகௌஸலையார்; *ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்ர கதாதர! திவ்ய ரூப மிதம் தேவ ப்ரஸாதே நோபஸம்ஹர* என்ற ஸ்ரீவஸுதேவர்; *உபஸம்ஹர ஸர்வாத்மந் ரூபமேதச் சதுர்ப்புஜம், ஜாநாது மாவதாரம் தே கம்ஸோயம் திதி ஜந்மஜ:—* என்கிற தேவகிப்பிராட்டி முதலானாரை யெல்லாம் நினைக்கிறது. ... (246)

247. இவ்விஷய வைலக்ஷண்ய மெல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டுமென்னுமிடத்துக்கு இன்னமொரு உதாஹரணம் காட்டுகிறார் (இனாயபெருமானே) என்று தொடங்கி.

247. இனாயபெருமானே ஸ்ரீகுஹப்பெருமா எதிசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பரிகரம் பெருமானே நோக்கிற்றே.

அதாவது—ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி ஸ்ரீகுஹப்பெருமானே விஷயிகரித்தருளினவன்று, பாங்கறிந்து இனாயபெருமாள் படுத்துக்கொடுத்த பர்ணசய்யையிலே பெருமானும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளா நிற்க, *பால்யாத்ப்ரப்ருதி ஸுஸ்கித்தராகையாலே என்வருகிறதோ வென்றஞ்சி, முதுகிலிட்ட அம்பருத்தூணியும் கட்டினவிரற்சரடும் நாணியேறிட்டு நடுக்கொத்துப் பிடித்த வில்லும் தாமுமாய் நடையாடும் மதின்போலே வளையவருகிற இனாயபெருமானைக் கண்டு, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள், ஒரு தம்பி தாயைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கி கட்டினகாப்போடே காட்டிலேதள்ளிவிட்டான், இவனுமவ்வோபாதி யொருதம்பியன்றோ, தனியிடத்திலே என்செய்ய நினைத்திப்படி ஆயத்தமாய் நின்றனென்று தெரியாது என்றதிசங்கை பண்ணி, அப்படி யேதேனுமொரு தீங்குநினைக்கில் இவன்றன்னைத் தீரக் காணக் கடவோமென்று வில்லும் கோலுமாய்க்கொண்டு இவரிட்டவடியிலே அடியிட்டுநிற்க; ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் ஏவற்றொழிற்செய்து திரியும் பரிகரம், “அவன்ஜ்ஞாதி, இவன் குறும்பனவன்னியன், இவர்களிருவருமாக இவ்விஷயத்தை என்செய்யத்தேடுகிறார்களோ” என்று இருவரையுமதிசங்கைபண்ணி, அப்படி செய்யில் இவர்களை யழியச் செய்தும் நாமத்தலையை நோக்கக்கடவோமென்று தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமானே ரக்ஷித்ததிதே என்கை.

ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு விசேஷம் சொல்லுகிற விடத்திலே, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் *நியம்ய ப்ருஷ்டே து தலாங்குளித்ரவாந் சரைஸ் ஸுபூர்ணமிஷுதம் பரந்தப:—மஹத்தநுஸ் ஸஜ்ய மபோஹ்ய லக்ஷ்மணோ நிசாமதிஷ்டத் த்வரிதோஸ்ய கேவலாம். ததஸ் த்வஹஞ்சோத்தம சாபபாணப்ருத் ஸ்திதோபவம் தத்ர ஸயத்ரலக்ஷ்மண:—அதந்த்ரீபிர் ஜ்ஞாதிபிராத்த கார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம் ஸ்ததா * என்று அற்றை ராத்ரியில் வருத்தாந்தத்தைச் சொன்னுனிறே. ... (247)

248. ஸ்ரீகுஹப்பெருமானுக்கும் பரீகரத்துக்கு மன்று கண்டமாத்ரமொழிய பெருமானுடன் முன்புவாஸநையில்லையே; இப்படியிருக்கச்செய்தே, இவர்களுக்கிவ்வா தரம் கூடினபடியென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஒருநாள்) என்றுதொடங்கி.

248. ஒரு நாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவமுகுபடுத்தும் பாடாயிற்றிது.

அதாவது—நெடுநாள் வாஸநைபண்ணுகையன்றிக்கே ஒருநாள் முகதர்சனம் பண்ணினவர்களையும் அவன் விக்ரஹவைலக்ஷணயம் படுத்தும்படியாய்த் திதுவென் கை. *ஸதாபச்யந்தி பண்ணினாரோபாதி ஸக்ருத் தர்சனம் பண்ணினாரையும் ப்ரேமார் தராய் அஸ்தானே பயசங்கையாலே அதுகூலரையு மதிசங்கைபண்ணிப் பரிந்து நோக்கும்படி பண்ணவற்றையிறே பகவத்விக்ரஹ ஸௌந்தர்ய மிருப்பது. (248)

249. இன்னமு மிவ்வர்த்தத்துக்கு உதாஹரணமாக, கீழ்ச்சொன்னவர்களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டையை யருளிச் செய்கிறார் (இவர்கள்) என்று தொடங்கி.

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

(இவர்கள்) என்று—சக்ரவர்த்தி முதலாகக் கீழ்ச்சொன்ன வதிகாரிகளையடையப் பராமர்சிக்கிறது. ஆனால் பிராட்டியையுமொக்கச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ஆழ் வார்களில் தலைவரான நம்மாழ்வாரிலுங் காட்டில். பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றம் சொல்லு கிறவோபாதி, போக பரவசையான அவளிற்காட்டில் மங்களாசாஸநத்தி லூற்றத் தாலே ஆழ்வார்களுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஆனாலும், (நம்முடைய கோடி யிலே) என்னலாமோ வென்னில்; இவ்வர்த்தநிஷ்டையி லவர்களுடைய வாதிக்கத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காகச் சொன்னதாகையாலே விரோதமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷய வைலக்ஷணய கலுஷசித்தராய் இதுக் கென்வருகிறதோ வென்று பரிந்து நோக்கின வர்களாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டவர்க ளெல்லாரு மென்றபடி. நம்முடைய கோடியிலே என்னும்படியாய்த்து) என்றது — இவ்விஷயத்திலே அந்வயித்திருக்கச்செய்தேயும் ப்ரேமாவாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்தி லூற்றமற்றிருக்கிற நம்போல்வார்மாத்ர மென்று சொல்லலாம் படியாய்த் தென்றபடி. (ஆழ்வார்கள் நிலை) என்றது—மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்களாகையாலே நிரதிசய ப்ரேமயுக்தரான ஆழ்வார்களுடைய மங்களாசாஸந நிஷ்டை யென்றபடி. (249)

250. இவ்வாழ்வார்கள் தாங்கள் மங்களாசாஸநத்தில் வந்தால் தங்களிலொப் பர்களோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஆழ்வார்கள்) என்று தொடங்கி.

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

அதாவது — மங்களாசாஸநத்தில் மற்றுள்ள வாழ்வார்களுக்கும் பெரியாழ் வாருக்கும் நெடுவாசி யுண்டென்கை. (250)

251. அவர்களைப்பற்ற இவர்க்கிதி லேற்றமேதென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கிது) என்று தொடங்கி.

25. அவர்களுக்கிது காதாகித்தம்; இவர்க்கிது நீத்யம்.

அதாவது—மயர்வற மதிலம் பெற்றமை யொத்திருக்கச்செய்தே, வயிரவுருக் காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும் பகவத் விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால், உத்தரோத்தராநுபவ காமராகாநிற்கும் மற்றை யாழ்வார்களுக்கு பரஸம்ருத்தியே ப்ரயோஜனமான விந்த மங்களாசாஸநம் எப்போதுமொக்க வன் றிக்கே எங்கேனு மொருதசையிலே தேடிப்பிடிக்கவேண்டும்படியா யிருக்கும்; தத்வை லக்ஷண்ய தர்சநாநந்தரம் ததநுபவபரராகை யன்றிக்கே, அஸ்தானே பயசங்கை பண்ணித் திருப்பல்லாண்டு பாடும் ப்ரேம ஸ்வபாவரான விவர்க்கிந்த மங்களாசாஸநம் ஸர்வகாலவர்த்தியாய்ச் செல்லுமென்கை. (251)

252. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுடைய) என்று தொடங்கி.

252. அவர்களுடைய ஆழங்காஸ்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

அதாவது—அநுபவபரரான வவர்களை த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரம் பண்ணி ஆழங்கால் படுத்து மவனுடைய ஸௌந்தர்யந்தானே இதுக்கென்வருகிறதோ! என்றஞ்சி மேன்மேலும் காப்பிடும்படி மங்களாசாஸநபரரான விவர்க்கு தரித்து நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கீடான நிலமாயிருக்கு மென்கை. (252)

253. அதெங்ஙனையென்னு மபேகையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையும்) என்று தொடங்கி.

253. அவர்களுக்கு உபயசேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வருபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபயவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வருபத்தைக் கரையேற்றும்.

அதாவது—பகவதநுபவைகபரராய் ததலாபத்தி லாற்றாமை கரைபுரளும்படி யிருக்கும் மற்றை ஆழ்வார்களுக்கு “கண்ணபுரமொன்றுடையானாக் கடியே னொரு வர்க்குரியேனோ” என்றும் “உற்றது முன்னடியார்க் கடிமை” என்றும் அநுஸந திக்கும்படி ப்ரதம மத்யமபத ஸித்தமான பகவச்சேஷத்வமும், தத்காஷ்டையான பாகவதசேஷத்வமுமாகிற உபய சேஷத்வத்தையும், “நமக்கே நலமாதலில்” என்னும் படி ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே மூட்டியும், விளம்பரோஷத்தாலே “போகுநம்பி” “கழக மேறேல் நம்பி” என்னும்படியாக்கியும். ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யாகாதென்னுமளவில் “உங்களோ டெங்க ளிடையிலே” என்று உதறும்படி பண்ணியும், *வெஞ்சிறைப் புள்* இத்யாதியாலே வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவித்தும் அழித்து, பராதிசயகர த்வமே வடிவான ஸ்வருபத்தை மங்களாசாஸநமென்பதொன் றறியாதபடி தன் பக்கலிலே மக்நமாகப் பண்ணுமதான பகவத் ஸௌந்தர்யம்; அந்த ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தில் அநுபவத்திலே நெஞ்ச செல்லாதே அதுக்கென் வருகிறதோ வென்று வயிறெரிந்து காப்பிடும்வரான விவர்க்கு, “உன்சேவடிசெவ்வி திருக்காப்பு” “மங்கை யும் பல்லாண்டு” “சுடராழியும் பல்லாண்டு” “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று தத்விஷயத்துக்கும் ததியவிஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே,

உபய சேஷத்வவ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய், ஸ்வரூபத்தைத் தன்புக்கல் மக்நமாகாதபடி நடத்துமென்றபடி. ஆக, அவர்களுக் கப்படி ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுகிறவவனுடைய ஸௌந்தர்யம் இவர்க்கிப்படி செய்கையாலே அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே யிவர்க்கு மேடாயிருக்கையால், அவர்களுக்குப் போலே காதாசித்தக மாகையன்றிக்கே மங்களாசாஸந மிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றதாய்த்து. (253)

254. மற்றை யாழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் காதாசித்தமாகச்செய்தே இவர்க்கு நித்யமாகைக்கு நிதாந மின்னதென்று தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இதுதா னிவர்க்கு நித்யமாய்ச் செல்லும்படி தன்னை வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறார்மேல் (பய நிவர்த்தகங்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

254. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீதகாலங்கனி லபநாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்திபலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப் பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

அதாவது—தன் ஸௌகுமார்யத்தைக் கண்டு கலங்கி இவ்விஷயத்துக்கென் வருகிறதோவென்று மறுகுகிற விவர் பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக மல்லவர்க் கத்தை அநாயாஸேன அழித்த தோள்வலியைக் காட்ட, இந்தத் தோள்வலியை நினைத்து மதியாதே அஸூர ராக்ஷஸ யுத்தத்திலே புகுரில் என்னாகக்கடவது! என்று அதுதனக்கு பயப்பட்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்க ளுண்டாகைக்கும் தன்கடாக்ஷமே அமைந் திருக்கிற விவள் “அகலகில்லே னிறையும்” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதேயிருக்க நமக்கு வருவதொரு அமங்களங் களுண்டோ! என்செய்யப் படுகிறீர்! என்று லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தத்தைக் காட்ட, இச்சேர்த்திதனக் கொருதிங்குவரீற் செய்வதென் என் றஞ்சி. “மங்கையும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; இந்த பயத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக இச்சேர்த்திக் கொருதிங்கு வாராதபடி கல்மதி ளிட்டாப்போலே யிருக்கிற விவர்களைப் பாரீரென்று இரண்டட்டத்திலுமேந்தின ஆழ்வார்நனைக்காட்ட, அவர்கள் தங்களுக்கொரு திங்கு வரீற் செய்வதென் என் றஞ்சி, “சுடராழியும் பல்லாண்டு” “பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டு” என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; அநந்ய ப்ரயோஜநதயா அநுகூலரான பகவச் சர ணார்த்திகளை மங்களாசாஸநத்துக்குத் துணையாகக் கூட்டிக்கொண்டவளவாலே பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, ப்ரயோஜநாந்தர பரதயா ப்ரதிகூலரான கேவலரையும் ஐச்வர்யார்த்திகளையும் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக் காளாம்படி யநுகூலராக்கிக் கொள்வது; “இலங்கை பாழாளாகப் படை பொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்” இத்தாதியாலே - கீழ்க் கழிந்த காலத்தி லவன்செய்த அபதாநங்களுக்குப் பிற்காலத் திலே ஸமகாலத்திற் போலே வயிறெரிந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது; “சூழ்ந் திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு” என்று பகவத் ப்ராப்திக்குப் பலமு மிந்தமங்களாசாஸ நமே யென்பது; * ஸ்நேஹா தஸ்த்தாநரக்ஷா வ்யஸநிபி ரபயம் சார்ங்க சக்ராஸி முக்க்யை* என்கிறபடியே - அஸ்தாந ரக்ஷா வ்யஸநிகளாகையாலே அநிமிஷா

யிருக்கிற திவ்யாயுதாழ்வார்கள் முதலானாரைப்பார்த்து குணவித்தராய் நஞ்சுண்டா
ரைப்போலே உந்தாமை யறியாதிருத்தல் அநுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரரா
யிருத்தல் செய்யாதே உணர்ந்து நோக்குங்கோளென்று பலகாலும் சொல்லுவதாய்க்
கொண்டு இம்மங்களாசாஸநமே வருத்தியாய்ச் செல்லுமென்கை. (254)

255. இப்படி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள்தேடி ப்ரதிகூலரை யநுகூலராக்கு
கைக்குப் பண்ணுகிற வுபதேசம் திருப்பல்லாண் டொன்றிலுமன்றோ வுள்ளது,
மேலிவ ருபதேசித்த விடங்களில் அல்லாதா ருபதேசத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி என்?
என்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லாதவர்களைப்போலே) என்று
தொடங்கி.

255 அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்க
ளுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிற
வனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு
மீவரு முபதேசிப்பது.

அதாவது—பரோபதேசத்தில் வந்தால், மற்றும்ள்ள ஆழ்வார்களையும்
ஆசார்யர்களையும் போலே உபதேசிக்கிறவர்த்தங் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளுடைய
அநாத்யஜ்ஞாநத்தாலே நற்றுணையான பகவத்விஷயத்தை அகன்று திரிகையால்
வந்த தனிமையையும், வக்தாக்களான தங்களுடைய பகவத்குணாநுஸந்தாந
தசையிலே* போதயந்த: பரஸ்பரம் பண்ணுகைக்கு உசாத்துணை யில்லாமையால்
வந்த தனிமையையும் தவிர்க்கை ப்ரயோஜநமாக உபதேசிக்கையன்றிக்கே,
ஸௌகுமார்யாநுஸந்தாநத்தாலே வயிறுமறுகின ஆழ்வார் ஆராய்ந்து பார்த்த
விடத்தில், அடைய அந்யபரராய்த் தோற்றுகையாலே, உபய விபூதியிலும் பரிகைக்
காளில்லை, தம் வாசியறிந்து பரிந்துநோக்குகைக்கும் ஓராளு மாளுகிறிலரே யென்று
பேசும்படி யிருக்கிற கிரதிசய ஸௌகுமார்யபுக்தனை ஸர்வேச்வரனுடைய தனிமை
தீர மங்களாசாஸநத்துக்கு இவர்கள் ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே ப்ரயோஜநமாக
வாய்த்து, ப்ராமாணிகரான வாசார்யர்களில் பாஷ்யகாரரும் *மயர்வற மதிநலம்
பெற்றவர்களி லிவ்வாழ்வாரு முபதேசித்தருளுவ தென்கை. ஆகையால் இவ்
வாழ்வார் ப்ரதிகூலரை அநுகூலராக்க உபதேசிக்குமிடமெல்லாம் மங்களா
சாஸநார்த்தமாகவென்னக் குறையிலையென்று கருத்து. எம்பெருமானு ரென்னாதே,
பாஷ்யகாரரென்றது—ஸ்ரீபாஷ்யமுகத்தாலே வேதாந்த தாத்பர்ய நிர்ணயம் பண்ணி
யருளினவ ரென்னும் வைபவந் தோற்றுகைக்காக. (255)

256. மயர்வற மதிநலம் பெற்றவர்க ளெல்லார்க்கும் ஸத்தாஸம்ருத்திகள்
பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே யாகவன்றோ தோற்றுகிறது, அவ்வாகார
மிவர்க்கு மொவ்வாதோ, அப்போதைக்கு மங்களாசாஸநமே யாத்ரையாக நடக்கு
மென்னுமிது கூடும்படி என்னென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார் (அல்லா
தார்க்கு) என்று தொடங்கி.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே;
இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

ஸத்தையாவது - தாங்களுளராகை. இது பகவத் தர்சநாநுபவ கைங்கர்ய காமரான மற்றை யாழ்வார்களுக்கவனைக் காணாதபோது தரிக்கமாட்டாதே, *காண வாராயென்றென்று கூப்பிடுகையாலே தத்தர்சநத்தாலேயாயிருக்கும்; “அவராவி துவராமுன்—அவர் வீதியொரு நாள்—அருளாழிப் புட்கடவீர்* என்று—எங்கள் ஸத்தை கிடக்கைக்கு ஜாலகரந்தரத்தாலேயாகிலு மொருக்கால் காணும்படி எங்கள் தெருவே யொருநாள் போகவமையுமென்று சொல் லென்கையாலே, தர்சநமே ஸத்தா ஹேது வென்னுமிடம் ஸித்தமிதே. (ஸம்ருத்தியாவது)—உளராயிருக்கிறமாத்ர மன் றிக்கே மேலுண்டாய்ச் செல்லுந் தழைப்பு. அது அவர்களுக்கு “அந்தாமத்தன்பு” “முடிச்சோதி” தொடக்கமான வற்றிற்போ லுண்டான அநுபவத்தாலும், “ஒழிவில் கால”த்திற்படியே செய்யும் கைங்கர்யத்தாலுமாயிருக்கும். அன்றிக்கே, தர்சநாநு பவங்க ளிரண்டாலும் ஸத்தையும், கைங்கர்யத்தாலே ஸம்ருத்தியுமாகச் சொல்லு வாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, (அந்த ஸத்தை ப்ராவண்ய கார்யமான வநுபவமில்லாத போது குலையும்) என்று இவர்தாமே கீழே யருளிச்செய்கையாலும், நாளை விரி யோகங் கொள்ளுகிறே மென்னில் * அழுகவுங்கூட ஸத்தையிலே என்று கைங் கர்யம் ஸத்தாஹேதுவாக வநுஸந்தாநத்திலே சொல்லுகையாலும், “கண்டு களிப்பன்” என்று தர்சநந்தான் ஸம்ருத்தி ஹேதுவாகவும் தோற்றுகையாலும், ஸத்தைக்கும் ஸம்ருத்திக்கும் மூன்றும் காரணமென்னவுமாம். *மயர்வற மதிநலம் பெற்ற வன்று முதல் பகவத்குளஸகுமார்யாதிகளைக் கண்டு இவற்றுக் கென்வருகிறதோ வென்று வயிறெறிந்து மங்களாசாஸநாபிநிவிஷ்டரான விவர்க்கு, மங்களாசாஸந விச்சேதம் வரில் தாமுளராக மாட்டாமையாலும், அப்படி யவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுமதுதானே தழைப்புக் குடலா யிருக்கையாலும், ஸத்தையும் ஸம்ருத்தியு மிரண்டும் மங்களாசாஸ நத்தாலேயா யிருக்கும்; ஆகையாலிவர்க்கு மங்களாசாஸநம் நித்யமாய்ச் செல்லத் தட்டில்லையென்று கருத்து. (256)

257. ஆக. மங்களாசாஸநத்தில் பெரியாழ்வார்க் குண்டான அநவரத நிஷ்ட டையை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இனிமேல், இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணுமென்று, (உகந்தருளின நிலங்கனி லாதராதீசயமும் மங்களா சாஸநமும்) என்று முன்பு திநசர்யையி லுத்தமான மங்களா சாஸநத்தினுடைய அவச்ய கர்த்தவ்யதையை யருளிச்செய்கிறார் (உகந்தருளின நிலங்களை) என்று தொடங்கி.

257. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊனு முறக்கமு மின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

அதாவது—அத்யந்த ஸுகுமாரான ஸர்வேச்வரன் ஆச்ரித ஸுஸபத்வார்த்த மாகத் தன்னை யமைத்துக்கொண்டு “தானுகந்தவூர்” என்னும்படி தானத்யாதரத் தைப்பண்ணி வர்த்திக்கும் கோயில் திருமலை முதலான திவ்யதேசங்களை யநுஸந்தித் தால், அபாய பஹுளமான தேசமாகையாலே இங்கெழுந்தருளிரிங்கிற நிலைக்கு ஏதேனுமொரு தீங்குகள்வரில் என்னுக்கடவது என்னும் வயிறெறிச்சலாலே, ஆஹார நித்ரைகளிலு மந்வயமின்றிக்கே நிரதிசய ப்ரேமபுக்தரான விவ்வாழ்வாருடைய

நிரந்தர மங்களாசாஸந யாத்ரையே சேஷபூதரான நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாக வேணுமென்கை. (257)

253. உக்தார்த்தத்தை நிகமித்தருளுகிறார் (ஆகையாலே) என்று தொடங்கி.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுருணம்.

அதாவது—இப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்ய கர்த்தவ்யமா யிருப்ப தொன்றாகையாலே, மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரு மென்கை. சேஷ வஸ்துவாகில் சேஷிக்கதிகசயத்தை வினைத்தே தன் ஸ்வரூபஸித்தியாகையாலே, சேஷிக்கதிகசயத்தை யாசாஸிக்கிற விது சேஷபூதனானவிலனுடைய ஸ்வரூபத்துக் கருகுணமிதே. (258)

259. இப்படி திசர்யையி லுத்தமான மங்களாசாஸநத்தினுடைய ஸ்வரூப விருத்தத்வ சங்கையைப் பரிஹரித்த வந்தாரம், “அநுகூல ஸஹவாஸம்” என்ற விடத்திற் சொன்ன அநுகூலருடைய லக்ஷணத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அநுகூலர்) என்று தொடங்கி.

263. அநுகூலராகிநூர் ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தி.

(அநுகூலராகிறார்) என்றது — ஜ்ஞானாதி வர்த்தகராகையாலே ஸஹவாஸ யோக்யராகக் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட வநுகூலராகிற ரென்றபடி. (ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களாவன)—தத்வயாதாதம்ய ஜ்ஞானமும், பகவதேக விஷயையான பக்தி யும், ததுபய கார்யமாய் வரும் பகவத் வ்யசிரித்த விஷயவிரக்தியும், இவைதான் வைஷ்ணவாலங்காரங்களிதே. இவற்றையிட்டிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக் கேற்றஞ் சொல்லுவது. ஆகையிதே, நாதமுநிகளுடைய திவ்ய வைபவத்தை யருளிச்செய்கிற ஆளவந்தார், * அசிரந்த்யாத்துதாக்கலிஷ்ட ஜ்ஞான வைராக்ய ராசயே—அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே * என்றருளிச்செய்தது.

(இட்டுமாறினாற்போலே) என்றது — ஒரு பதார்த்தமிருந்த பாத்ரத்திலே பதார்த்தாந்தரத்தை யிட்டு முன்பிருந்தத்தை மாற்றினு லதுவே யுள்ளதாய்த் தோற் றுமாப்போலே, இந்த ஜ்ஞானாதிகள் மூன்றும் ஏகாச்யகதமா யிருக்கச்செய்திதே, இவற்றி லோரொன்றையே பார்க்குமளவில் ஒன்றையிட்டு மற்றையவற்றை மாற்றி னாப்போலே இதுவே யிவ்வாச்யத்திலுள்ளதென்று தோற்றுமாப்படி யிருக்கை. (வடி விலே தொடை கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாவது)—இவர்கள் வடிவு கண்டபோதே இவற்றே டிவர்களுக் குண்டான ஸம்பந்தம் க்ரஹிக்கலாம்படி யிருக்கை. த்யாஜ்யோ பாதேய விவேக பூர்வகமான பரிமாற்றத்தாலே, ஜ்ஞானம் வடிவிலே தொடை கொள்ள லாம்; * ஆஹலாத சீத நேத்ரம்பு: * “காலுமெழா கண்ண நீரும் நிலி” இத்த்யாதிப் படியே யிருக்கையாலே பக்தி வடிவிலே தொடை கொள்ளலாம்; இதர விஷயங்களைக் கடைக்கணியாம லிருக்கையாலே வைராக்யம் வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம். அந் நிக்கே, ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்கள் மூன்றும் நவநவோந்மேஷ சாலிகளாய் வருகை

யாலே அபூர்வமான ஜ்ஞாநாதிகளையிட்டு பூர்வத்தி லவற்றை மாற்றினாப்போலே, தங்கள் வடிவிலே யிவை காணலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்த ரென்னவுமாம். (பரமார்த்தர்) என்றது — ஸம்ஸாரத்தில் பொருந்தாமையாலும் பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டப்பெறாமையாலும் இனி யிதுக்குமேலில்லை யென்னும்படியான ஆர்த்தியை யுடையவர்களென்கை. (259)

260. இவர்களோட்டை ஸஹவாஸத்தால் ஸித்திக்கு மதேதென்ன வருளிச் செய்கிறார்மேல் (ஒருசெய்) என்று தொடங்கி.

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல் செய் பொசிந்து காட்டுமாயோலே இவையில்லாதார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உருவுதல் தீர்க்கடவதாயிருக்கும்.

அதாவது—ஒரு வயலிலே நிறைய நீர்நின்றால் நீர்ந்து உருவிக்கிடக்கிற அசல் வயல் ததாஸத்தியால் வந்த பொசிவாலே வாட்டமற்றுக் கிடக்குமாப்போலே, ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களாகிற விவை யில்லாமையாலே ஸ்வரூப முருவிக்கிடக்கிறவர்களுக்கும் இவற்றால் பரிபூர்ணரான விவர்களோட்டை ஸஹவாஸரூப ஸம்பந்தத்தாலே இவற்றிலே சிறிதந்வயமுண்டாய் இவை நேராக வில்லாமையாலுண்டான வருவுதல் தீர்க்கடவதாயிருக்குமென்கை. (260)

261. ஏதத் ஸஹவாஸத்தால் இப்படி உருவுதல் தீர்ந்துகிடக்குமளவோ வென்னில்; இவ்வளவு மன்று, இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் ப்ராப்திக்குமுன்னே பூர்ணமாக விளைந்தறுமென்கிறார் (ஆறுநீர்) என்று தொடங்கி.

261. ஆறுநீர் வரவணித்தாலுல் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமா போலே ப்ராப்தியணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக் கடவதாயிருக்கும்.

அதாவது—வற்றிக்கிடக்கிற ஆறு நீர் வரத்து ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான மணல் பொசிகை முதலான அடையாளங்க ளுண்டாமாப்போலே, பகவத் ப்ராப்தி ஆஸந்நமானவாறே தத்ஸூசகமான விந்த ஜ்ஞாநாதி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் ஸ்வயமேவ விளையக்கடவதாயிருக்குமென்கை. (261)

262. இவையிப்படி விளைந்துவரப்புக்கால் ப்ராப்தி அணித்தென்று தோற்றியிருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (இவற்றைக்கொண்டு) என்று தொடங்கி.

262. இவற்றைக்கொண்டு சரமசரீரமென்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

அதாவது—இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்துவருகிற ஜ்ஞாநபக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, “இனி நமக்கொரு சரீரபரிக்ரஹமில்லை, இது சரம சரீரம்” என்று தன்மநஸஸுக்கே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாயிருக்கு மென்கை (262)

263. ஆக, இப்படி ஸஹவாஸ விஷயமாக திருசரீரையிற்சொன்ன அதுகூலருடைய லக்ஷணத்தையும் தத்ஸஹவாஸ பலத்தையு மருளிச்செய்து, ததநந்தரம்

ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தி விஷயமாகச்சொன்ன ப்ரதிகூல ரின்னாரென்னுமிட மருளிச் செய்கிறார்மேல் (ப்ரதிகூலராகிறார்) என்று தொடங்கி.

263. ப்ரதிகூலராகிநூர் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

(ப்ரதிகூலராகிறார்) என்றது—ஜ்ஞாநாதி நாசகராகையாலே ஸஹவாஸயோக்ய ரல்லராகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரதிகூலராகிற ரென்றபடி. (தேஹாத்மாபிமாநிகளாகிறார்)—இத்யாதி (தேஹாத் மாபிமாநிகளாகிறார்) காண்கிற தேஹத்துக் கவ்வருகு ஓராத்மா வுண்டென்றறியாதே, தேஹத்திலே அஹம் புத்தியைப்பண்ணி அத் தையே யாத்மாவாக வபிமாநித் திருக்குமவர்கள். (ஸ்வதந்த்ரராகிறார்)—தேஹாதிரித்த மாந வாத்மவஸ்துவை யறிந்திருக்கச்செய்தே அத்தைத் தனக்குரித்தாகவே நினைத்து ஒருவிஷயத்திலும் சேஷத்வத்துக் கிசையாதவர்கள். (அந்யசேஷபூதராகிறார்)—சேஷத்வத்தை யிசைந்திருக்கச்செய்தே அத்தை அப்ராப்த விஷயங்களிலே விநி யோகித்திருக்குமவர்கள்.

(உபாயாந்தர நிஷ்டராகிறார்)—ப்ராப்த சேஷிவிஷய சேஷத்வத்தை யுடைய ராய்வைத்தே தத்ப்ராப்த்யுபாயம் தச்சரணாவிரந்த சரணாகதி என்றிருக்கை யன் றிக்கே, கர்மாதுபாயங்களைப் பற்றி நிற்கிறவர்கள். (ஸ்வப்ரயோஜநபரராகிறார்)—ப்ராப்தசேஷிசரண கமலங்களை யுபாயமாகப் பற்றியிருக்கச்செய்தே தாங்கள் பற்றினபற்றை யுபாயமாக நினைத்தும், உபேயமான கைங்கர்யத்தை ஸ்வபோக்ய மாக நினைத்து மிருக்கிறவர்கள். இப்படி யிருக்கிறவிவர்கள், ப்ரணவத்தில் த்ருதீயா க்ஷரத்தாலே ஆத்மாவினுடைய தேஹாதிரித்தைதையையும், ப்ரதமாக்க்ஷரத்தில் சதுர்த்தி யாலே—பகவச்சேஷத்வத்தையும், மத்யமாக்ஷரத்தாலே—ததநந்யார்ஹத்வத்தையும், மத்யம பதத்தாலே அநந்ய சரணத்வத்தையும், சரம பதத்தாலே—அநந்ய போக்யத் வத்தையும் தர்சித்திருக்கு மதிகாரிக்கு ப்ரதிகூலரிதே. (263)

264. இந்த ப்ரதிகூல்யத்தை உபபாதிக்கைக்காக இவர்களுடைய விப்ரதி பத்தி நிபந்தநமான வுத்தேச்யாதி பேதங்களை யருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவர்களுக்கு) என்று தொடங்கி.

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

(உத்தேச்யராகிறார்)—ஆதரணீயர். அவர்களாகிறார்—இவ்விடத்தில் ஸ்வாபி மதப்ரதரானவர்கள். (உபாயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்த ஸாதநங்கள். (உபேயங்களாவன)—ஸ்வாபிமத புருஷார்த்தங்கள். இவை (பேதித்திருக்கையாவது) —தத்தத் விப்ரதிபத் த்யநுகுணமாக வேறுபட்டிருக்கை. ... (264)

265. அதுதன்னை யடைவே யுபபாதிக்கிறார்மேல் (தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு) என்று தொடங்கி.

265. தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர் கள், உபாயம் அர்த்தம், உபேய மைவிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு

உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதி போகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம், அந்யசேஷபூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிக்கள், உபாயம் தத்ஸமா ச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபர்க்கு உத்தேச்யன் *நெஞ்சினில் நினைப்பான் யவனென்கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

அதாவது—தேஹத்தையே தானாக வபிமானித்திருக்குமவர்களுக் குத்தேச்யர், தாரக போஷக போக்ய பதார்த்தங்களையிட்டு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக் கொண்டுபோரும் மறுஷ்யர்; அபிமதஸித்திக்குபாயம், ஸுவர்ணதியான தநம்; அபிமதமான உபேயம், இஹலோகத்தி லுண்டான ஸ்தர்யந்நபாநாதி விஷயாநுபவம்; தேஹாதிரித்தல யிருப்பானொரு ஆத்மா உளன்; அவன்றன் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ யுக்தல யிருக்கு மென்கிறமாத்ரத்தை சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறிந்து தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்கு மவர்களுக் குத்தேச்யர், அநுஷ்டித்த ஸாத நத்துக் கநுகுணமாக ஸ்வர்காத் யாமுஷ்மிக போகங்களைக்கொடுக்கு மக்நீந்த்ராதி தேவதைகள்; உபாயம் *ஜ்யோதிஷ்டோமேந ஸ்வர்க்ககாமோ யஜேத* இத்யாதி களாலே சொல்லப்படுகிற பலாபிஸந்தி ஸஹிதமான யாகாதி கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம், ஜஹிக போகாத் விலக்ஷணமான ஸ்வர்காத் யநுபவம்; ஜகத்து தைவாதீந மென்னுமத்தை சாஸ்த்ரங்களிற் கேட்கையாலே சேஷத்வத்தை யிசைந்து வைத்தே அதை பரதேவதாபர்யந்தமாகப்போக வறியாதே, ஆபாதப்ரதிதிஸித்தங்களிலே ஒன்றைப்பற்றி நிற்கு மந்ய சேஷபூதர்க் குத்தேச்யர் ஜகத்ஸர்காதி கர்த்த்ருதயா பரத்வ புத்த்யர்ஹரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிக்கள்; உபாயம் துராராதரானவர்கள் பக்கல் பண்ணும் துஷ்கர ஸமாச்ரயணம்; உபேயம், அவர்களோடு ஸமாநபோகனாகையாகிற ஸாயுஜ்யம்; *ஸாயுஜ்யமுபயோர்த்ர போக்த்வயஸ்யா விசிஷ்டதா, ஸார்ஷ்டிதா தத்ர போகஸ்ய தாரத்ய விஹீநதா* என்னக்கடவதிறே. ஆத்மஸ்வரூபம் பகவதந்யார்ஹ சேஷமென்னுமிடத்தை வேதாந்தமுகேந அறிந்துவைத்தே அபிமத லாபத்துக் கவன்றன்னையே யுபாயமாகப் பரிக்ரஹிக்க வறியாதே உபாயாந்தர நிஷ்டரானவர்களுக்கு உத்தேச்யன் அக்நீந்த்ராதி தேவதைகளுக் கந்தர்யாமியான வீச்வரன். இது கர்மயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம்; ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகங்களுக்கு அஸாதாரண விக்ரஹ விஷயத்வமுண்டேயாகிலும் அவை கர்மாநுஷ்டாநம் தளமாக வெழுந்திருந்தவையாகையாலும், கர்மாராத்யனான வவனே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டவேஷத்தை நமக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்னும் நினைவு நடக்கையாலும், தேவதாந்தர்யாமியே யுத்தேச்யனாகச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணும். உபாயம், தனித்தனி மோக்ஷஸாதநதயா சாஸ்த்ரஸித்தங்களான கர்ம ஜ்ஞாந பக்தி யோகங்கள்; இவை தனித்தனி யுபாயமாயிடத்தில் ஒரொன்றுக்கு மற்றையவை யிரண்டு மங்கமா யிருக்கும். *ஜ்ஞாந பக்த்யந்விதம் கர்ம ஜநகாதிஷு த்ருச்யதே, கர்ம பக்த்யந்விதம் ஜ்ஞாநம் ப்ராயேண பரதாதிஷு; கர்ம ஜ்ஞாநாந்விதா பக்தி*

ப்ரஹ்மாத ப்ரமுகாச்ரய என்னக்கடவதிதே. அன்றிக்கே, (கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்) என்கிற விடத்திலே, வேதாந்தமர்யாதையாலே கர்மஜ்ஞாநாநு க்ருஹீதையான பக்தியே யுபாயமாய், ததங்கதயா கர்மஜ்ஞாநங்களை யுபாயமென்று உபசரித்துச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.

உபேயம் *ஸோசுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹப்ரஹ்மண விபச்சிதா* இது யாதி ச்ருதிகளாலும், *நிரஸ்தாதிசயாஹ்லாத ஸுகபாவைக லக்ஷண—பேஷஜம் பகவத் ப்ராப்தி ரேகாந்தாத்யந்திகே மதா* இதுயாதி ச்ருத் யுபப்நம்ஹணங்களாலும் சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்தரூப பகவதநுபவம். இந்த ச்லோகத்தில் ‘பகவத் ப்ராப்தி’ என்கிறவிது பகவதநுபவமாகவிதே நம்மாசார்யர்கள் ஸ்வப்ரபந்தங்களிலே யருளிச்செய்தது. கர்மாத் யுபாயங்களில் துஷ்கரத்வபுத்தியாலே யவற்றை விட்டு ஸுகரத்வ புத்தயா ப்ரபத்தியிலே யிழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன், *நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவன்* என்கிறபடியே—ஆசிரிதர் தங்கள் நெஞ்சாலே யாதொரு த்ரவ்யத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள், அத்தையே தனக்குத் திருமேனியாக வபிமரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில் பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு அத்யந்த ஸுலபனையிருக்கிற அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன்; உபாயம், அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கு மிஷ்டப்ராப்திக்கு மவனை யுபாயமாக நினைத்து தான் பற்றினபற்று; உபேயம், தனக்குகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

266. ஆக, உத்தேச்யாதிபேதத்தாலே யிவர்களுக்குண்டான அந்யோந்ய விசேஷத்தை தர்சிப்பித்தார் கீழ்; இவர்களில் பகவத்விஷயத்தோடு ஒட்டறவின்ற மூவர்க்கும் பகவத்விஷயத்தையே பற்றிவின்ற இருவருக்குமுண்டான விசேஷத்தை தர்சிப்பிக்கிரார் மேல் (முதல்சொன்ன மூவரும்) என்று தொடங்கி.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக்கிலக்கு. மற்றை இருவரும் அநிக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

அதாவது—தேஹாத்மாபிமாநமும் ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் அந்யசேஷத்வமு மாகிற விவற்றுக்கு அவ்வருகொன் றறியாமையாலே, பகவதந்வயகந்த ரஹிதரான மூவரும், *க்ஷிபாமி* என்கிற பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு விஷயம்; ப்ராக்ருதேபரமாய்பகவத நந்யார்ஹசேஷமான ஸ்வரூபத்தை யறிந்து பகவதநுபவ கைங்கர்யங்களைப் புரு ஷார்த்தமாகக் கொள்ளுகையாலே அநந்யப்ரயோஜநராய், கர்மஜ்ஞாநாதிகளான வுபாயாந்தரங்களிலும் ப்ரபதந்திலும் நிஷ்டரான விருவரும் *ததாமி* *மோக்ஷ யிஷ்யாமி* என்கிற பகவதநிக்ரஹத்துக்கு விஷயமென்கை. (266)

267. இவர்களுக்கு கர்மவிநாச ஹேதுபேதத்தால் வந்த விசேஷங்களை தர்சிப்பிக்கிரார் மேல் (மூவருடையவும்) என்று தொடங்கி.

267. மூவருடையவும் கர்ம மநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

அதாவது—நிக்ரஹத்துக் கிலக்கான மூவருடையவும் அநாதிகாலார்ஜிதமான ஸதஸத் கர்மம், *அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசபம் — நாபுக்தம்

கூழியதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி * என்கிறபடியே—அவச்யம் தத்பலமுள்ளது அநுபவித்தாலன்றி நசியாமையாலே (அநுபவவிநாசம்) என்கிறார். அநுக்ரஹத்துக் கிலக்காகச் சொன்ன விருவரிலும் வைத்துக்கொண்டு, உபாயாந்தர நிஷ்டனான நாலாமதிகாரிக்கு, கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற வுபாயவிசேஷங்களிலொன்றை யநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்த ஸ்தானியமாக்கி ஈச்வரன் ஸர்வகர்மங்களையும் கழிக்கையாலே, கர்மம் ப்ராயச்சித்த விநாசம் மென்கிறார். ப்ரபதந நிஷ்டனான அஞ்சாமதிகாரிக்கு, ஆச்ரயணவேளையிலே யநாதிகாலக்ருதாபராதபீதனாய் அவற்றையடைய ஈச்வரன் பொறுக்கைக் குறுப்பாகப் பிராட்டியை புருஷகாரமாக முன்னிட்டாச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக விவனுடைய வபராதத்தை யெல்லா மவன்பொறுத் தங்கீகரித்து இவனுடைய அகில கர்மங்களையும் தள்ளிப் பொருஷகையாலே புருஷகார விநாசம் மென்கிறார். (267)

268. இப்படி புருஷகார ஸாபேக்ஷமென்னில் உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷய ஹாநிவாராதோ வென்கிற சங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல் (உபாயம்) என்று தொடங்கி.

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபயநீரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்காஸஹமான ஸித்தோபாயம், சரணவரண ரூப ஸ்வீகார காலத்தில் ஸ்வீகர்த்தாவான புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கும் புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருக்கும்; ஸ்வீக்ருதனான தான் இவனுக் கறிஷ்ட நிவ்ருத்தி பூர்வக இஷ்டப்ராப்தியைப் பண்ணுகையாகிற கார்யகாலத்தில், புருஷனும் புருஷகாரமுமாகிற வுபயத்தையு மபேக்ஷியாதே தானேசெய்து தலைக்கட்டுமென்கை. கார்யகாலத்தில் ஸஹகாரி ஸாபேக்ஷத்வமுண்டாகியிறே உபாயத்தினுடைய நைரபேக்ஷயத்துக்கு ஹாநிவருவதென்று கருத்து. (268)

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரை (ப்ரதிகூலர்) என்று அவிசேஷேண வருளிச் செய்தாரிறே; இந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை அநுகூலாக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள் பக்கலிலும் தோற்றியிருக்கையாலே தந்திபந்தநமான ப்ரதிகூலம் மவர்கள்பக்கல் வாராதபடி பரிஹரிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, தத்விஷய சங்கையை யநுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும்) என்று தொடங்கி.

269. ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்?

“நமக்கே நலமாதலில்” என்றும், “நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தாடே நடவாயே” என்றும், “கண்டு நானுன்னை புகக்க” என்றும் இத்தாதி வசநங்களாலும், மடலெடுக்கை முதலான ப்ரவ்ருத்திகளாலும் ஆழ்வார்களுக்கு மிந்த ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வ முண்டாகத் தோற்றுகின்றதிதே; ஆனபின்பு, ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்க்கில் ஆழ்வார்களையு மப்படி நினைக்க வேண்டி வாராதோ வென்று சங்கைக் கபிப்ராயம். (269)

270. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி.

270 இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.

அதாவது—ப்ரதிகூலமாகச் சொல்லுகிற இவ்விடத்தில், ஸ்வப்ரயோஜநமென்கிறது, அதுபவகைங்கர்யங்களுக் காச்ரயமான சேதநனுடைய அவித்யாதி தோஷத்தால் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநத்தை என்கை. இத்தை (ஆச்ரயதோஷஜந்யம்) என்றொதுக்குகையாலே, ஆழ்வார்களுடைய ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜந்யமென்று கருத்து. இது தன்னை (விஷயதோஷத்தாலே வருமவை) என்கிற வாக்கியத்திலே வ்யக்தமாக வருளிச்செய்கிறாரிறே. (270)

271. இவ்வர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று தொடங்கி.

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.

அதாவது—ப்ரதிகூல்ய ஹேதுவாகச் சொல்லப்பட்ட ஸ்வப்ரயோஜநம் ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமாய், ஆழ்வார்கள் பக்கல் ஸ்வப்ரயோஜநம் விஷயதோஷ ஜந்யமா யிருக்கையாலே, அந்த ப்ரதிகூல்ய மிவர்கள்பக்கலிலும் வருமென்கிற தோஷமில்லை யென்கை.

அன்றிக்கே, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ஸாமான்யேந ப்ரதிகூலரென்று சொல்லுமளவில், அதுகூலரான ஆழ்வார்கள்பக்கலிலுமிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரதை தோற்றுகையாலே அவர்களையும் ப்ரதிகூலரென்று நினைக்கவேண்டி வருகையால், ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்கை தோஷமன்றோவென்று நினைத்துப் பண்ணுகிற சங்கையை யதுவதிக்கிறார் (ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோ வென்னில்) என்று. அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் (இங்கு) என்று தொடங்கி. அர்த்தம் பூர்வவத். நிகமிக்கிறார் (ஆகையாலே தோஷமில்லை) என்று. (ஆகையாலே) என்கிற விதுக்கர்த்தம் பூர்வவத். (தோஷமில்லை) என்றது, ஸ்வப்ரயோஜநபரரை ப்ரதிகூலரென்று சொன்னதில் தோஷமில்லை யென்கை—என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். ... (271)

272. இப்படி ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமன்றிக்கே விஷயதோஷ ஜந்யமானாலும் ஸ்வரூபவிருத்தமானது த்யாஜ்யமன்றோ வென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (விஷயதோஷத்தாலே) என்று தொடங்கி.

272. விஷய தோஷத்தாலே வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.

அதாவது—அதுபவ விஷயமான வவனுடைய வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடைய யுடுத்தும்படியான விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷத்தாலே வருகிற ஸ்வப்ரயோஜநபரதை, தத்தேதுவான ப்ராவண்யம், தத்ஸித்த்யர்த்தமான வ்யாபாரங்களாகிற விவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட வரிதாயிறே யிருப்பதென்கை. (விஷய தோஷத்தாலே வருமது) என்று பாடமானபோது, ஸ்வப்ரயோஜநமாத்ரத்தையே சொல்லுகிறது. (272)

273. விஷயதோஷத்தால் வருமதின் துஸ்த்யஜத்வத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (“ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை”, *கதமந்யதிச்சதி*) என்று,

273. “ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை” “கதமந்யதிச்சதி.”

“மற்றிருந்தீர்கட்கு” என்று தொடங்கி “அத்தலையாலே பேறென் றறுதியிட்டு டால் அவன் வருமளவும் க்ரமப்ராப்தி பார்த்தாறியிருக்க வேணுங்காண், நீ இங்ஙனே பதறலாகாதுகாண்” என்ற தாய்மாரைக் குறித்து, “இவ்விஷயத்தில் ப்ராவண்ய யின்றிக்கே என்னுடைய நிலைக்கு வேறையிருந்த வுங்களுக்கு எனக் கோடுகிற தசை யறியப்போகாது, அவன் அவன் என்று வாய்புலற்றும்படி ச்ரியபதி விஷயமான ப்ராவண்யத்தை மறுபாடுருவ வுடையேனாய், இப்படி யவனை யொழியச் செல்லாமை யுண்டான லவனிருந்த விடத்தே சென்று கிட்டுகை ப்ராப்தமா யிருக்க, அதுக்குக் கால் நடைதாராதபடி யிருக்கிற வெனக்கு, நானவனோடே சென்று சேராமைக் குறுப்பாக நீங்கள் சொல்லும் வார்த்தை கேட்கைக்குப் பரிகரமில்லாத செவிட ரோடே சொல்லுகைக்குப் பரிகரமில்லாத ஊமைகள் வார்த்தை சொன்னாப்போலே யிருப்பதொன்று” என்று ஆண்டாளருளிச்செய்கையாலும்; * தவாம்ருத ஸ்யந்திநி * என்று தொடங்கி—“வகுத்த சேஷியான தேவரீருடைய தேனேமலருந் திருவடித் தாமரைகளில் போக்யதையிலே யழுந்தின நெஞ்சு மற்றொரு க்ஷுத்ர விஷயத்தை விரும்பும்படி யெங்ஙனே!, மதுவே ஜீவநமான வண்டு மது பரிபூர்ணமான தாமரைப் பூவானது நில்லாநிற்கச்செய்தே, அதின் சுவடறிந்த தான், கிட்டுகை யரிதாய் கிட்டினாலும்நாக்கு நனைக்கப்போராததா யிருக்கிற முள்ளிப்பூவிற் சென்று படியாத மாத்ரமன்றிக்கே அத்தைக்கடாக்ஷிப்பதும் செய்யாதிதே” என்று ஆளவந்தா ரருளிச் செய்கையாலும்; விக்ரஹ வைலக்ஷண்யங்கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணரானவர்களை மீட்க வரிதென்று தோற்றுகையாலே, விஷயதோஷத்தால் வருமது துஸ்த்யஜ மென்னுமிடம் ஸித்தமிதே. (273)

274. ஆக, தினசர்யோக்த மங்களாசாஸந - அநுகூல ஸஹவாஸ ப்ரதிகூல ஸஹவாஸவிவ்ருத்திகளை விவரித்தார் கீழ்; (ஸநாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன்) என்றத்தை விவரிக்கிறார் மேல் (இப்படி) என்று தொடங்கி.

274. இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்ய மாசார்யஸந்தீதியும் பகவத்ஸந்தீதியும்; வக்தவ்ய மாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமு மநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்ய மவைஷ்ணவஸஹவாஸமு மபிமாநமும்; கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்

(இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு) என்றது, கீழ்ச்சொன்ன ப்ரகாரத்திலே இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங் களெல்லாம் ஸதாசார்யனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும் போதைக் கென்றபடி. (வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்திதியும் பகவத் ஸந்திதியும்) அதாவது, இவனுக்கு வாஸஸ்தலம், ஹிதைஷியாய் உபதேசாதிகளாலே யிவற்றுக்கு உத்பாத கணை ஸ்வாசார்யனுடைய ஸந்திதியும், அவன் காட்டிக்கொடுக்கக் கைக்கொண்டு அவனுகந்த விஷயமாய் தண்பக்கலிலே விசேஷ கடாக்கூதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் அர்ச்சாவதாரமான பகவான் ஸந்திதியுமென்கை. இது ஸமுச்சயமு மன்று

ஸம விகல்பமும்ன்று, ஆசார்ய ஸந்ரிதியே ப்ரதாநம், ததலாபத்தில் அர்ச்சாவதார ஸந்ரிதி என்றபடி. ஆகையிறே ஆசார்ய ஸந்ரிதியை முற்பட வருளிச்செய்தது. *மத் பக்தைஸ் ஸஹ ஸம்வாஸஃ ததஸித்தௌ மயாபிவா* என்றிறே 'பகவதுக்தியும். இனி வக்தவ்யம் தொடங்கி மேலடைய ஸமுச்சயம். (வக்தவ்யம் ஆசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்) அதாவது, இவனுக்கு ஸர்வகாலமும் வாக்கால் சொல்லப்படுமது, தூர்க்தியே பற்றாசாகத் தன்னை அங்கீகரித்தருளின வாசார்யனுடைய தயா க்ஷாந்த் யாதிவைபவமும், எத்தனையேனும் தயாதிருணபரிபூர்ணரு மேறிட்டுப்பார்க்கில் அருவ ருக்கும்படியின்ற அநாத்மகுணபூர்த்தியாகிற தன்னுடைய நிகர்ஷமுமாகிற விவையு மென்கை. ஸ்ரீமதுரகவியாழ்வார், "நன்மையால்" என்கிற பாட்டுத் தொடங்கி இவை யிரண்டையும் விசதமாக அருளிச்செய்தாரிறே. (ஐப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வய மும்) அதாவது, இவனுக்கு காலகேஷபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்ய மாக வதுஸந்தித்துக்கொண்டு போரப்படுமது, *ராமாநுஜாங்கரி சரணேஸ்மி* இத் யாதிப்படியே ஸர்வேசுவரன் குளிரநோக்குகைக்குடலாய், *ஸசாசார்ய வம்சோ ஜ்ஞேயஃ—ஆசார்யாண மஸாவஸா விதி ஆபகவத்தஃ* என்கிறபடியே, ஸ்வாசார் யாதி பரமாசார்ய பகவத்பர்யந்தையான குருபரம்பரையும், அந்த குருபரம்பரா ப்ரா ப்தமாய் ஸ்வாசார்யன் தனக்குத் தஞ்சமாக வுபதேசித்த த்வயமுமென்கை. இத் தால், குருபரம்பரா பூர்வகமான த்வயமே யிவனுக்கு ரஹஸ்யமாக வதுஸந்தித்துக் கொண்டு போரப்படுமதென்றபடி. பாஷ்யகாரர்க்கு காலகேஷப ப்ரகார மருளிச் செய்கிறவிடத்தில், *த்வய மர்த்தாநுஸந்தாநேநஸஹ ஸதைவம் வக்தா* என்றிறே பெரியபெருமானருளிச்செய்தது. (பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமும் அநுஷ்டாநமும்) அதாவது, தனக்குஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் ஊற்றிருக்கைக் குறுப் பாகக் கண்டகண்ட விடங்களிலே யிவனால் பரிக்ரஹிக்கப்படுமது, நாதமுநிகள்முத லாக இவ்வருகுள்ள பூர்வாசார்யர்களுடைய ஜ்ஞாதவ்யார்த்த ப்ரகாசகமான திவ்ய வசநங்களும், அந்தவசநாநுருபமாக மறுவற்ற வதுஷ்டாநங்களு மென்கை. *ஸுவ் யாஹ்ருநாநி மஹதாம் ஸுக்ருநாநி ததஸ்ததஃ, ஸஞ்சிந்வந் தீர ஆஸீத ஸிலஹாரீ ஸிலம் யதா* என்னக்கடவதிறே. (பரித்யாஜ்யம் அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அபி மாநமும்) அதாவது—ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந நாசகமென்னும் பயத்தாலே யிவனுக்கு) ஸவாஸநமாக விடப்படுமது, வைஷ்ணவ லக்ஷணமில்லாதவர்களோட்டை ஸஹவாஸ மும், அவர்கள் இவன் நம்முடையவன் என்று ஓரோரந்வயங்களாலே தந்திறத்தில் பண்ணுமபிமாநமுமென்கை.

(கர்த்தவ்யம் ஆசார்யகைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) அதாவது— இவனுக்கு ஸ்வரூபாநுகூலமாகவே யெப்போதும் செய்யப்படுமது, மஹோபகாரக னான ஸ்வாசார்யன் விஷயத்தில் ப்ரேமபூர்வகமாகப் பண்ணும் கைங்கர்யமும், தந்ரி யோக பரதந்த்ரனாய்ப்பண்ணும் பகவத் கைங்கர்யமுமென்கை. ஆக, திநசர்யை யிற்சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்க ளெல்லாம் (ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக் கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாவது), இப்படி யிருந்துள்ள வஸ்தவ்ய வக்தவ்ய ஐப்தவ்ய பரிக்ராஹ்ய பரித்யாஜ்ய கர்த்தவ்யங்களை யறிந்து இவற்றிலே நிஷ்டனாய்ப் போருகை யென்றதாய்த்து. (274)

275. இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவது எம்முகத்தாலே யென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்செய்கிறார்மேல் (கீழ்ச்சொன்ன) என்றுதொடங்கி.

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்.

(கீழ்) என்றது — வஸ்தவ்யாதிகளைச்சொன்ன இந்த கணநையிலென்றபடி. (பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது, பகவா னிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ச்ருஜிஸம்ருத் யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு மென்கை. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலுமாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது, ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்சுஷா ப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கிஷ்டா நிஷ்டங்க ளின்ன தென்னுமிடத்தை யவனருளிச்செய்த வசநத்தாலு மென்கை. (275)

276. இனிமேல் கைங்கர்யவேஷந்தன்னை யறிவிக்கைக்காக (கைங்கர்யந்தா னிரண்டு) என்கிறார்.

276. கைங்கர்யந்தா னிரண்டு.

277. அதாவதேதென்ன.

(அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்.

278. இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய் கிறார்மேல் (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று தொடங்கி.

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஸ்ரமங்களையு மாத்மஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டா நிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாஸ்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும்பற்றி யிருக்குமென்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாஸ்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது), ஸ்வவர்ண - ஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களை பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்ட மாய், ஸ்வார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்ட ிக்கையாவது, லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்த மாகவும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயநுஷ்டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை, “இனி இவற்றில் நம்மா சார்யர்க ளநுஷ்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆந்ருசம் ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை; இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத்விபூதி பூதரான சேதநர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக் கநபிமதபூதனாவன்; ஆகையால், யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்ய புத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து; ப்ரவ்ருத்தி தர்மந்தானே அபிஸந்திபேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமான வோபாதி, இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக் கடவது; இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம், எம்பெருமா னுடைய வநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக் கடவது” என்று தனிச்சலோகத்திலே இவர்தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. இனி, ஸ்வார்த்த புத்த்யா அநுஷ்டிக்கையாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்

கிவையநுஷ்டியா தொழியில் க்ருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாரிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) “இச்சைஸ்வரூபம்” என்கிறபடியே, விநியோக தசையில் சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங்கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையிட்டிருந்தல் பாரதந்தர்யத்தையிட் டெதிர்விழி கொடாதொழிதல் செய்கை அரிஷ்டமாயிருக்கை. அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாரிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்சரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை அரிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யரிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனமன்றிக்கே, ஒளபாதிசுமாய் அரித்யமுமான வர்ணச்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யரிஷ்டம், நிருபாதிசு நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். இங்ஙனாற்றத்தை யிட்டுச்சொல்லுகையன்றிக்கே, அரிஷ்டம் வர்ணச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்து, வர்ணச்ரமாசாரத்தை யரிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப்பார்க்கில், *சநுதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதி மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவஃ* என்றும், *அவிப்ஸவாய தர்மாணம் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்டேணச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிணஃ, மநீஷ்வைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத, யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோப யோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் சூலமாரோஹே தநபேகேஷா பி தாம்ப்ரதி, ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேதநிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீஃ” என்றும் ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியு மருளிச்செய்த வசநங்களுளும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக்கடவது. (278)

279. இம்மூன்று யோஜனைக்கும் மேலில் வாக்யத்தோடு ஸங்கதி யென்னென்னில்; ப்ரதமயோஜனையில் இப்படி வர்ணச்ரமாநுஷ்டாநத்தில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களிலும் ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய விநியோக தசையி லாநுகூல்ய ப்ராதி கூல்யங்களிலுமாக இஷ்டாரிஷ்டங்களுக்கு விஷய விபாகம் பண்ணவேணுமோ, வர்ணச்ரமாநுரூபமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயு முள்ளவற்றைச் செய்கை யிஷ்டம், தத்விருத்தங்களான அக்ருத்யாதிகளைச் செய்கை அரிஷ்டமென்றலோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் யேல் (புண்யத்துக்கு) என்று தொடங்கி. த்விதீயயோஜனையில், இப்படி வர்ணச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூபவிருத்தங்களையுஞ் செய்கை அரிஷ்டமென்றிவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோ, என்ன (புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன்) என்று தொடங்கி யருளிச்செய்கிறார். த்ருதீய யோஜனையில், இப்படி வர்ணச்ரமங்களி லாற்றமறுத்தால் அக்ருத்யாகரணங்கள் வந்து புகுராதோ வென்ன, (புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன்) இத்யாதியாலே யருளிச்செய்கிறார்.

279. புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுமிறே.

(புண்யத்துக்கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணினிறே) என்றது, பகவதநுக்
ரஹ்வேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷ விரோதி யென்னு
மத்தாலே புண்யம் செய்கைக்குட்பட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவந்நிக்ரஹ்வேது
வாக சாஸ்த்ரஸித்தமாய் நரகாவஹமென்று ஸாமான்யருட்படச்செய்யாத பாபத்தை
யொருக்காலும் செய்யானிறே என்கை. (279)

280. இவன் புண்யத்துக் கஞ்சும்படியையும், வத்ஸலனான வீச்வரனுக்கும்
இடமறும்படி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்றிருக்கும்படியையும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல்
(இவன் புண்யத்தை) இத்யாதி வாக்யதர்யத்தாலே.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்ய
மென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனது செய்யான்.

அதாவது *ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதாய நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்ய
முபபதி* என்கையாலே புண்யபாபங்களிரண்டும் மோக்ஷ விரோதி என்றிருக்கு
மில்வதிகாரி, நாட்டார் ஸுகஹேதுவென்று விரும்பியிருக்கும் புண்யத்தை பகவத்
ப்ராப்திப்ராப்திபந்தகதயா அநிஷ்டாவஹமாகையாலே, துக்கஹேதுவான பாபமென்று
நினைத்து வெருவியிருக்கும்; ஆசிரிதர் செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளு மதி
மாத்தரவத்ஸலனான வீச்வரன், இவ்வதிகாரி யேதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினும்
அத்தைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாக நினைத்துகந்திருக்கும்; அவனப்படி யிருந்
தானேயாகிலும், இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியி லந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கை
யாலே, பாபத்தை புண்யமாகக்கொள்ளும் வத்ஸலனானவனுக்கு, அதாசைப் பட்டுப்
போயித்தனையொழியக் கிடையாதென்கை. ஆக, கீழ் கர்த்தவ்யமாகச் சொன்ன
கைங்கர்யமறிவது இன்னத்தாலே என்றும், கைங்கர்யந்தான் த்விவிதமென்றும்,
அதுதா னின்னதென்றும் ததுபயமு மின்னத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்றுஞ்
சொல்லி, அதில் ப்ராஸங்கிக சங்காபரிஹாரமும் பண்ணப்பட்டது. (280)

281. ஈத்ருச கைங்கர்ய மிவனுக்கு ஏதேனுமொரு வழியாலேயாகிலு முண்
டாகவேனுமென்னு மிதினுடைய அவச்சகரணீயத்வத்தை யருளிச்செய்கிறார் மேல்
(கைங்கர்யந்தான்) என்று தொடங்கி.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வரவேணும்.

(பக்திமூலமாய் வருகையாவது)—சேஷியுடைய முகமலர்த்திக் குறுப்பான
வையே செய்துகொண்டு நிற்கவேண்டும்படியான தத்விஷய ப்ரேமமடியாக வருகை.

(அல்லாதபோது பீதிமூலமாய் வருகையாவது)—அதின்னிக்கே யொழிந்தால்,
அகிஞ்சித்தகரஸ்ய சேஷத்வாநுபபத்தி என்கிறபடியே—சேஷவ்ருத்தியில்லாத
போது சேஷத்வஹாநி பிறக்குமென்னும் பீதியடியாக வருகை. இதில் பக்தி மூல
மானதுவே முக்க்யம், ததலாபத்தில் பீதிமூலந்தானாகிலும் வேனுமென்றபடி... (281)

282. அதுதானு மில்லாவிடில் செய்வதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(அதுவுமில்லாதபோது) என்று தொடங்கி.

282. அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வய
மின்றிக்கேயொழியும்.

அதாவது—அமுக்க்யமான ிதிமூல கைங்கர்யந்தானுமில்லாதபோது, கிஞ்சித் காராபாவத்தாலே சேஷத்வரூபமான வதிகாரத்திலும், அதிகாரி ஸாபேக்ஷமாயிருந் துள்ள சேஷியுடைய க்ருபாரூபமான வுபாயத்திலும், இவனுடைய வநுகூலவ்ருத்தி ஸாபேக்ஷமான வவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற வுபேயத்திலு மந்வய மற்றுவிடு மென்கை. (282)

283. ஆக, கீழிரண்டு வாக்யத்தாலும்—கைங்கர்யாவச்ய கர்த்தவ்யத்வமும், கைங்கர்யாபாவத்திலவரு மநர்த்த விசேஷங்களுங் காட்டப்பட்டது; ஏவம்வித கைங் கர்யத்தில் ஸாதந புத்தியைத் தவிர்க்கிறார் மேல் (கைங்கர்யந்தன்னை) என்று தொடங்கி.

283. கைங்கர்யந்தன்னைப் பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்க வேணும்.

அதாவது—இப்படி யவச்ய கரணீயமாகக் கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யந்தன்னைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்டாத்ருஷ்டபலங்களி லேதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாக ப்ரதி பத்திபண்ணாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாக ப்ரதிபத்தி பண்ணவேணுமென்கை. (283)

284. இத்தை விசதீகரிக்கிறார் மேல் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

284. அதாவது - தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.

(அதாவது) என்றது—இத்தை ஸாதநமாக்காதே பலமாக்குகையாவ தென்ற படி. (தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப்பண்ணுகையாவது)—கைங்கர்யம் பண்ணுகிறதான் அதுக்குப் பலமாக வவன்பக்கலிலே யொன்றை அர்த்தியாதே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகச் செய்வாறின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிறவவனை *தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா' தேவ: ப்ரதித்ருஹ்ணாதிவை ஸ்வயம்* என்கிறபடியே தன் பூர்த்தி பாராதே ஸாபேக்ஷைய் விரும்பிக் கொள்ளும்படி பண்ணுகை. (284)

285. இவ்வளவும் போராத, தான்கொடுத்தத்தை அவன் கொண்டதுக்கு ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணவும் வேணுமென்கிறார் மேல் (கொடுத்து) என்று தொடங்கி.

285. கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.

அதாவது—*தேஹிமே ததாமிதே* என்கிறபடியே—தானவனுக் கொன்றை ஸமர்ப்பித்து அவன் பக்கலிலேயொரு ப்ரயோஜநம் கொள்ளாதே, “இன்று வந்தித்தனையு மமுது செய்திடப்பெறில், நானொன்று நூறுயிரமாக் கொடுத்துப் பின்னு மாளுஞ்செய்வன்” என்ற பெரியாழ்வார் திருமகளாரைப்போலே, தான் ஸமர்ப் பித்த த்ரவ்யத்தை யவனங்கீகரித்த வுபகாரத்துக்காக, அப்படி யிருந்துள்ளவற்றைத் தன்னபிவிவேசாநுகுணமாக நிறையக்கொண்டுவந்து ஸமர்ப்பியாறின்று கொண்டு பின்னையு மடிமைசெய்கையாகிற கைக்கூலி கொடுக்க வேணுமென்கை. (285)

286. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநைய் கிஞ்சித்தகரித்தாலாய்த்து ஸ்வரூப முஜ் ஜ்வலாவ தென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (ஸ்ரீவிதூ ரையும்) என்று தொடங்கி.

286. ஸ்ரீவிதூரையும் ஸ்ரீமாலாகாரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்தகரித்தால்
ஸ்வருபம் நிறம் பெறுவது.

287. த்ருஷ்டாந்தபூதரான வவர்கள் கிஞ்சித்தகரித்த ப்ரகாரந்தன்னை யருளிச்
செய்கிறார் (மடிதடவாத) என்று தொடங்கி.

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாருத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்துமிறே
யிவர்கள் கொடுத்தது.

(மடிதடவாத சோறுவது)—முந்துற வாதரத்தோடே யிட்டு பின்னை இதுக்குக்
காசுதரலாகாதோ என்று மடிச்சீலை சோதிக்கைக்காக மடியைப் பிடித்துத் தடவி
உண்டவன்னெஞ்சு உளையும்படி பண்ணும் ப்ரயோஜனாந்தர பரரிடுஞ் சோறுபோ
லன்றிக்கே, உண்டவன்னெஞ்சு உகக்கும்படி அநயப்ப்ரயோஜனமான சோறு;
இப்படி யிருந்துள்ள சோறிறே, *புத்தவத்ஸுத்விஜாகர்யேஷு நிஷண்ணை பரமா
ஸநே, விதூராந்நாபிபுபுஜே சசிநி குணவந்திச* என்று பாவந்தவ போக்யத்வ ப்ர
சஸ்தமாம்படி ஸ்ரீவிதூர ரவனுக்கு ஸமர்ப்பித்தது. (சுருநாருத பூவாவது), அக்ரி
ஸ்பர்சமுண்டானால் சுரு நாமும்படியிறே பூவின் ஸ்வபாவமிருப்பது; அப்படியே,
ப்ரயோஜனாந்தர ஸ்பர்சமாகிற சுருநாற்றமில்லாதபடி அநயப்ப்ரயோஜனத்வ
பரிமளயுத்தமாகவிடும் புஷ்பம்; இப்படியிருந்துள்ள பூவிறே, *ப்ரஸாத பரமௌ
நாதௌ மமகேஹ முபாகதௌ, தந்யோஹ மர்ச்சயிஷ்யா மீத்யாஹ மால்யோப
ஜீவநஃ* என்று விசேஷஜ்ஞர் ச்லாகிக்கும்படி அத்யாதரபூர்வகமாக ஸ்ரீமாலாகார
ரவனுக்குக் கொடுத்தது.

(சுண்ணாம்புபடாத சாந்தாவது)—ஆயிரம்பொன்னழியக் கூட்டியும் சுண்ணாம்பு
திவலைபடக் கெடும்படியிறே சாந்தின் ஸ்வபாவம்; அப்படியே ப்ரயோஜனாந்தர
ஸ்பர்சமாகிற தோஷமின்றிக்கே அநய ப்ரயோஜனமான சாந்து; இப்படியிருந்
துள்ள சாந்திறே *ஸுகந்த மேதத் ராஜார்ஹம் ருசிரம் ருசிராநநே, ஆவயோர்
காத்ர ஸத்ருசம் தீயதா மநுலேபநம்* என்று அவனர்த்தித்த வநந்தரம் *பூசஞ்சார்
தாம்படி கூனி கொடுத்தது. ஆக, இப்படி அநயப்ப்ரயோஜனமாக கிஞ்சித்தகரித்தா
லாய்த்து கைங்கர்யாச்ரயமான ஸ்வருப முஜ்ஜ்வலமாவ தென்கை.

ஆக, இவ்வளவும்—வஸ்தவ்யாதி கணநையில் சரமோக்தமான கர்த்தவ்யருப
கைங்கர்யத்தை சோதித்து தாத்ருச கைங்கர்யத்தாலே ஸ்வருப முஜ்ஜ்வலமர்மென்னு
மிடத்தையு மருளிச்செய்தாராய்த்து. (287)

288. இப்படி அநயப்ப்ரயோஜனமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யஞ்செய்தாலே
ஸ்வருபமுஜ்ஜ்வலமாவ தென்று சொன்னவிதிலே முக்தாவஸ்தையில் கைங்கர்ய
தசையில் ஸ்வருபௌஜ்ஜ்வல்யமும் அர்த்தாதுக்தமென்று நினைத்து, இப்படி கைங்
கர்யதசையில் ஸ்வருபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குமோபாதி ஏதத்பூர்வ தசாவிசேஷங்களி
லும் ஸ்வருபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கவேணுமென் றருளிச்செய்கிறார் மேல் (கைங்கர்ய
தசைபோலே) என்று தொடங்கி.

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வருபத்தை யுஜ்ஜ்
வலமாக்க வேணும்.

(முன்புள்ள தசைகளிலும்) என்றது—கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வதசைகளிலு
மென்றபடி. (288)

289. முன்பே யெத்தனை தசை யுண்டென்னு மாகாங்கையிலே யருளிச்
செய்கிறார் (முன்பே நாலுதசையுண்டு) என்று.

289. முன்பே நாலுதசை யுண்டு.

290. அந்த நாலுதசையுந்தா னேதென்னு மபேகையிலே யருளிச்செய்
கிறார் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்தி தசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.

(ஜ்ஞாநதசையாவது)—ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஜ்ஞாநம் பிறந்து
செல்லுகிறதசை. (வரணதசையாவது), ஸித்தோபாயபூதானை ஸர்வேச்வரனைத்
தனக்கு உபாயமாக வரிக்கிற தசை. (ப்ராப்திதசையாவது), ஸாம்ஸாரிகஸகலதாரித
நிவ்ருத்தியூர்வகமாக அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்குற தசை. (ப்ராப்யாநுபவ தசை
யாவது), ப்ராப்யபூதானை வவனைக்கிட்டி யநுபவிக்கிற தசை. இவ்வநுபவஜநித ப்ரீதி
காரித கைங்கர்யமிதே பரமபுருஷார்த்தம். ப்ரதமாபேக்ஷிதமான தத்த்வ ஜ்ஞாநமும்,
ஜ்ஞாநபலமான வுபாயவரணமும், வரணபலமான ப்ராப்தியும், ப்ராப்திபலமான வநு
பவமும், அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமுமாயிதே க்ரமமிருப்பது; ஆகையாலே,
கைங்கர்ய தசை சரமதசையாய், பூர்வதசைகள் நாலு மிதிலே வந்தேறுகைக் கிட்ட
படியொழுங்காயிருக்கும். (290)

291. இவ்வோ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்கும்படியை தர்சிப்
பிக்கிறார் மேல் (ஜ்ஞாந தசையில்) என்று தொடங்கி.

291. ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரண தசையில் அபூர்த்தியை
முன்னிடும். ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவ
தசையில் அபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

(ஜ்ஞாந தசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடுகையாவது)—ஆசார்யன் மேன்
மேல் தனக் கஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம்பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்
னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கை. (வரண தசையில் அபூர்த்தியை
முன்னிடுகையாவது) “நோற்ற நோன்பிலேன்” *நதர்ம் நிஷ்டோஸம்மி* *ஸத்கர்ம்மை
வகில கிஞ்சநஸஞ்சினோமி* இத்யாதிபிப்படியே, பேற்றுக்கு ஹேதுவாகக் கொள்ள
லாவதொரு ஸுக்ருதாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தைப்
புரஸ்கரிக்கை. (ப்ராப்தி தசையி லார்த்தியை முன்னிடுகையாவது), பெற்றபோது பெறு
கிறோம் என்றிராதே, “வானுலகந் தெளிந்தே யென்றெய்துவது” “தரியேனினி”
“கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங்குறுகாதோ” இத்யாதிப்படியே, விளம்பாஸஹத்வ
நிபந்தநமான தன்னுடைய க்லேசாதிசயத்தை தர்சிப்பிக்கை. (ப்ராப்யாநுபவ தசையி
லபிரிவிவேசத்தை முன்னிடுகையாவது), பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆரா
தாப்போலே அநுபூகாம்சத்தால் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து
செல்லுகிற வநுபவாபிரிவிவேசத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கை. ஆக, ஜ்ஞாநதசை முதலான

நாலுதசையிலும் (ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்குகையாவது) இவ்வோவாகாரங்களை முன்னிடுகையென்று கருத்து. (291)

292. இப்படி இவனிவற்றை முன்னிட்டா லிவனுக்கிவை சமிப்ப தெத்தாலே யென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (அஜ்ஞாநம் போவது) என்று தொடங்கி.

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்ய ஜ்ஞாநத்தாலே; அபூர்த்தி போவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்தி போவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

அதாவது—தத்வஹிதாதிகளி லிவனுக்குள்ள அஜ்ஞாநம் ஸ்வாஸகமாக நிவ்ருத்தமாவது, அவற்றை யலகலகாக தர்சிப்பித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநம் பண்ணுகைக்கிடான வாசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தாலே; பேற்றுக்கு ஹேதுவாயிருந்துள்ள ஸத்கர்மாதிகளொன்றும் தனக்கில்லாமையாகிற வபூர்த்தி சமிப்பது, இத்தலையிலுள்ள தொன்றையு மபேகதியாமல் கார்யஞ்செய்யு முபாய பூதனான் வீச்வரனுடைய ஸஹகாரி நைரபேக்யமாகிற பூர்த்தியாலே; அவிளம்பேந திருவடிகளை ப்ராபிக்கப் பெருமையாலுண்டான வார்த்தி தீருவது, ஆர்த்திகண்டா லாற்றமாட்டாதே அப் போதே கார்யஞ்செய்து தலைக்கட்டுகைக்குறுப்பான பரது:காஸஹிஷ்ணுத்வமாகிற வவனுடைய க்ருபையாலே; அநுபவதசையி லநுகூணம் பிறக்கு மபிரிவேச மடங்குவது. அவ்விஷயத்தை மேன்மேலு மநுபவிக்கையாலே யென்கை. (294)

293. இவ்வஜ்ஞாநாதி சதுஷ்டயத்துக்கும் ஹேதுவேதென்னு மாகாங்கை யிலே யருளிச்செய்கிறார் (அஜ்ஞாநத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி அமுரு.

அதாவது—ஜ்ஞாநதசையில் முன்னிடுகிற அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம், அநாதி காலக்ருத அக்ருத்யகரண க்ருத்யாகரணாதி ரூபமான அபராதம்; வரணதசையில் முன்னிடுகிற அபூர்த்திக்கு நிதாநம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்க லாவதொன்றும் தனக்கில்லாமையை தர்சிப்பிக்கைக் குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்தி; ப்ராப்தி தசையில் முன்னிடுகிறவார்த்திக்கு ஹேது, ப்ராப்ய வஸ்துவை சீக்ரமாகக் கிட்டப்பெருமையாகிற அலாபம்; ப்ராப்யாநுபவ தசையில் முன்னிடுகிற அபிரிவேசத்துக்குக் காரணம், அநுபவித்தவளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலு மாகைப்படப்பண்ணு மவன் வடிவழகென்கை. (293)

294. ஆர்த்யபிரிவேச வேஷ மிருக்கும்படி யென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஆர்த்தியுமபிரிவேசமுமிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம் என்று.

294. ஆர்த்தியு மபிரிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

["இந்நின்ற நீர்மையினியா முறமை" என்று தொடங்கி "திருவாணையின் னாணை கண்டாய்" என்று தநித்தும் வளைத்தும் பெறவேண்டும்படி பரமபக்தி தலை யெடுத்தல்*] என்னுமளவாக - ஆர்த்தியிருக்கும்படியையும், ["செய்யவருடையுந் திரு

முகமுஞ் செங்கனிவாயுங் குழலுங்கண்டு" என்கிறபடியே முன்புத்தை யழகையநுபவித்து என்று தொடங்கி, தன்னைப் பெற்ற ப்ரீதியால் வந்த செவ்வியையநுபவித்து] என்னுமளவாக அபிரிவேசமிருக்கும்படியையும் அந்த ப்ரபந்தத்திலே ஸுஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிதே.

ஆக, கைங்கர்ய தசைக்குமுன்பே நாலு தசையுண்டென்றும், அவை தானின்னதென்றும், அவ்வவ தசாநுகுணமான வஜ்ஞாநாதிகளை முன்னிடவே அவ்வவதசைகளில் ஸ்வரூப மஜ்ஜ்வலமாமென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளைப் போக்கு மவை ஆசார்யஜ்ஞாநாதிகளென்றும், அவ்வஜ்ஞாநாதிகளுக்கு நிதாநங்களுஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

.... (294)

295. இந்த தசாசதுஷ்டய ப்ரஸங்கத்திலே, இவனுடைய குணசதுஷ்டயத்தை யு மருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவன் றனக்கு) என்று தொடங்கி.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசையோலே நாலுருணமுண்டு.

அதாவது—இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வரூபெளஜ்ஜ்வல்யத்துக் குடலாகக் கீழ்ச் சொன்ன தசாசதுஷ்டயம்போலே ஸ்வரூபெளஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான குணசதுஷ்டயமு முண்டென்கை.

.... (295)

296. அவைதானெவை யென்னு மாகாங்கைதியிலே (அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியுமசக்தியும்) என்று. அந்த குணங்கள் தன்னை யருளிச்செய்கிறார்.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இவனுடைய குணசதுஷ்டயஞ் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே ஈச்வரனுக்கு மிவையுண்டென்னுமிடத்தை யருளிச்செய்கிறார் (இதுதா னவனுக்குமுண்டு) என்று.

297. இதுதான் அவனுக்கு முண்டு.

(அவன்) என்று—கீழ்ச்சொல்லிக்கொண்டு வந்த ஈச்வரனைப் ப்ராமர்சிக்கிறது.

298. இப்படி இருந்துள்ள இருவருடைய குணங்களுக்கு விஷயங்களெவை யென்ன, அவற்றை விபஜித்தருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்; அசக்திக்கிலக்கு பரிந்யாகம்.

கீழெடுத்தவடைவி லன்றிக்கே ஈச்வர குணவிஷயங்களை முந்துறவருளிச் செய்தது, சேதநகுண விஷயங்கள் சொல்லி முடித்தால் அதின்மேலே ப்ராஸங்கிகமாக நிஷித்த சாதூர்வித்யத்தை விஸ்தரேண அருளிச்செய்கைக்காக. (அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்) என்றது, *யஸ்ஸர்வஜ்ஞஃ* என்றும் *ஸஹஸ்ராம்சஃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞானை அவனுடைய திவ்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், அத்வேஷாபிமுகச்சயந் தொடங்கி யிச்சேதநன்பக்கலுண்

டான ஆத்மகுண மென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம்) என்றது, *அவிஜ்ஞாதா ஸஹஸ்ராம்சு* என்றும், *அவிஜ்ஞாதாஹி பக்தாநாமா கஸ்ஸு கமலேக்ஷணஃ, ஸதா ஜகத் ஸமஸ்தஞ்ச பச்யந்நபி ஹ்ருதிஸ்திதஃ* என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வஜ்ஞான யிருக்கச்செய்தே அவிஜ்ஞாதாவாயிருக்கு மவனுடைய வஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ப்ரக்ருதிவச்யனான விவன் பண்ணும் அக்ருத்யகரணத்தி தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம்) என்றது, *பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே* என்கிறபடியே ஸர்வசக்தியான அவனுடைய அகடிக் கடநா ஸாமர்த்த்யமாகிற சக்திக்கு விஷயம், இவனுடைய ஸகலாநிஷ்டங்களையும் போக்கி ஸ்வரூபாநுகுணமான ஸகலேஷ்டங்களையும் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷண மென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்) என்றது, அப்படி ஸர்வசக்தியான அவனுடைய வசக்திக்கு விஷயம், துஸ்ஸஹமாக விவன்செய்யும் தோஷங்களாலே சீறிக் கைவிடுகை யென்கை. (298)

299. இப்படி ஈச்வர குண விஷயங்களை யருளிச்செய்து மேல் சேதநகுண விஷயங்களை யருளிச்செய்கிறார் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்; சக்திக்கிலக்கு ஆசார்யகைங்கர்யம், அசக்திக் கிலக்கு நிஷித்தானுஷ்டாநம்.

(இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம் என்றது, இச்சேதந னுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுடைய ஸத்குண ஸமுஹமென்கை. (அஜ்ஞாநத்துக் கிலக்கு ஆசார்ய தோஷம்) என்றது, இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம், ஆசார்யன் திருமேனி ஸ்வபாவஜமாய் ஆகந்துகமாயுள்ள தோஷமென்கை. (சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்) என்றது, இவன் ப்ரவ்ருத்தி சக்திக்கு விஷயம், ஸ்வாசார்யனுக்கு உகப்பாகச்செய்யும் கைங்கர்யமென்கை. (அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தானுஷ்டாநம்) என்றது, இவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம், ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளான சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களினுடைய அநுஷ்டாந மென்கை. (299)

300. இப்படி யிருந்துள்ள நிஷித்தத்தினுடையபடியை யருளிச்செய்கிறார் (நிஷித்தந்தானும்) என்று தொடங்கி.

300. நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

அதாவது—உபாதேயமான குணசதுஷ்டயம்போலே ஹேயமான நிஷித்தந் தானும் சதுர்விதமா யிருக்குமென்கை. (300)

301. அந்நாலுபடியானவதுதா னேதென்னுமபேகையிலே (அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும் என்று. அவைதன்னை யுத்தேசிக்கிறார்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

302. இவற்றினுடைய வேஷந்தா னேதென்னு மாகாங்கைஷயிலே யிவற்றை அடைவே விவரிக்கிறார் (அக்ருத்யகரணமாவது) என்று தொடங்கி.

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரீக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்யகதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை.

(பரஹிம்ஸையாவது), * நஹிம்ஸ்யாத் ஸர்வபூதாநி * என்கிற விதியை யதிக்கர மித்துப் பண்ணும் ப்ராணிபீடை. (பரஸ்தோத்ரமாவது), ப்ராப்தவிஷய ஸ்தோத்ரார் ஹமான வாக்கைக்கொண்டு அப்ராப்த விஷயங்களை ஸ்துதிக்கை. (பரதார பரீக்ர ஹமாவது), பிறர்க் கநயார்ஹமான ஸ்த்ரீ விஷயங்களை மோஹாதிகளாலே ஸ்வீ கரிக்கை. (பரத்ரவ்யாபஹாரமாவது), பிறருடைமையாவனற்றை, அவர்களிசைவின் றிக்கேயிருக்க. ப்ரகாசமாகவாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் க்ரஹிக்கை. (அஸத்யகதந மாவது), யதாத்ருஷ்டார்த்த விஷயமும் பூதஹிதமு மன்றிக்கே யிருக்கும் வசநத்தைச் சொல்லுகை. (அபக்ஷ்யபக்ஷணமாவது), ஜாத்யாச்ரயமித்த துஷ்டங்களாய்க் கொண்டு தனக்கு பக்ஷ்யமன்றிக்கே யிருக்குமவற்றை பக்ஷிக்கை. (தொடக்கமா னவை) என்றது, * பரத்ரவ்யேஷ்வபித்யாநம் மநஸாநிஷ்ட சிந்தநம், விததாபிநிவே சச்ச த்ரிவிதம் கர்ம மாநஸம், பாருஷ்ய மந்ருதஞ்சைவ பைசநஞ்சைவ ஸர்வசஃ, அநி பத்த ப்ரஸாபச்ச வாஹ்யம்ஸ்யாச் சதுர்விதம், அதத்தாநா முபாதாநம் ஹிம்ஸாசை வாவிதாநதஃ, பரதாரோப ஸேவாச சாரீரம் த்ரிவிதம் ஸம்ருதம் * இத்யாதிகளாலே மந்வாதி ஸம்ருதிகளிற் சொல்லப்படுகிறவை யநேக மாகையாலே. ... (302)

303. அநந்தரம் பகவதபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பகவதபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மதுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும் வர்ண ச்ரமவிபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாநநிருபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை.

(தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையாவது), * யேது ஸாமான்ய, பாவேந மன்யந்தே புருஷோத்தமம், தேவை பாஷண்டிநோஜ்ஞேயாஸ் ஸர்வகர்ம பஹிஷ்க்ருதாஃ; யஸ்து நாராயணம் தேவம் ஸாமான்யேநாபிமன்யதே, ஸ்யாதி நரகம் கோர்ம யாவச் சந்த்ர திவாகரம் * என்று, தேவதாந்தரங்களோடு ஈச்வரனை ஸமபுத்தி பண்ணலாகாதென்று சாஸ்த்ரஞ் சொல்லாநிற்க, * அந்தஃப்ரவிஷ்டச் சாஸ்தாஜநா நாம் ஸர்வாத்மா, * தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம் * நதத்ஸமச் சாப்யதிகச்ச த்ருச் யதே * என்கிறபடியே, ஸ்வேதரஸகல நியாமகனாய் ஸமானாதிக ரஹிதனை வீச் வரனை, “அங்கான்யந்யா தேவதா:” என்று, தச்சரீரதயாபிஹிதரான ப்ரஹ்மாதிகேவ தைகளோடு ஸமபுத்தி பண்ணுகை. (ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மதுஷ்ய ஸஜா தீயதா புத்தியாவது), * அஜோபிஸந் நவ்யயாத்மா பூதாநா மீச்வரோபிஸந், ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாம் யாத்ம மாயயா * என்கிறபடியே, அஜஹத் ஸ்வபாவனாய் அப்ராக்ருத திவ்ய ஸம்ஸ்தாநத்தை யிதரஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு * துயரீம்மலியும் மனிசர்பிறவியிற்றேன்றி நிற்கிற நிலையறியாதே, அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டுக்காக

அவன்செய்து காட்டின கர்ப்பவாஸ ஜநந சோக மோஹாதிகளைபிட்டு கர்மவச்யரான மதுஷ்யரோடு ஸஜாதியனாக நினைக்கை. (வரணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமாவது). ததாராதநதசையில் த்ரைவர்ணிகார்ஹமான வைதிகமந்த்ரங்களாலே சதூர்த்த வர்ணரானவர்க ளாராதித்தல், உத்தமாச்ரமிகள் முதலானார் க்ருஹஸ்தவத் தாம்பூல நிவேதநாதிகளைப் பண்ணுதல் தொடக்கமானவை. (அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிருபணமாவது), “தமருகந்த தெவ்வுருவமவ்வுருவம்” இத்யாதிப்படியே, ஆச்ரிதர்க்கபிமதமானதேதேனுமொரு த்ரவ்பத்தைத் திருமேனியாக வங்கீகரித்து அதிலே அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தில்பண்ணு மாதரத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருக்கிற ஏற்றத்தை யறியாதே, மாத்ருயோகி பரீக்ஷகரைப்போலே இது இன்னத்ரவ்யமன்றோ வென்று விக்ரஹோபாதாநத்தை நிருபிக்கை.

(ஆத்மாபஹாரமாவது, *யோந்யதா ஸந்தமாத்மாந மந்யதா ப்ரதிபத்யதே, கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரோணாத்மாபஹாரினு * என்று ஸகலபாப மூலமாகச் சொல்லப்படுகிற பகவதேக சேஷபூதமாள்வாதம் வஸ்துவில் ஸ்வதந்த்ரபுத்தி. (பகவத் த்ரவ்யாப ஹாரமாவது), அமுதுபடி சாத்துப்படிக் கர்ஹமானவற்றை ப்ரகாசமாக வாதல் அப்ரகாசமாகவாதல் தனக்காக்குகை. (தொடக்கமானவை) என்றது, இன்ன மிப்படி க்ருரமாக சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுமவை பலவுமுண்டாகையாலே. த்வாத் ரிம்ச தபசாராதிகளு முண்டிதே. (303)

304. கீழ்ச்சொன்னவற்றோபாதி பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் பகவதநிஷ்டமா யிருக்குமோ வென்கிற சங்கையிலே, தானபஹரிக்கிறமாத்ர மன்றிக்கே அபஹரிப் பார்க்கு ஸஹகரிக்கை முதலானவையும் அவனுக் கநிஷ்டமா யிருக்கு மென்கிறார் (பகவத் த்ரவ்யத்தை) என்று தொடங்கி.

304. பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கவிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

(தானபஹரிக்கையாவது)—நேரே தானே யிதுக்கு கர்த்தாவாய்ச் செய்கை. (அபஹரிக்குமவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையாவது), நாமபஹரிக்கிறே மில்லையிதே என்று நினைத்து, (அபஹர்த்தாக்களுக்கு ஆதமத்யாதிகளாலே ஸஹாயம் பண்ணுகை. (அவர்கள் பக்கவிலே யாசிதமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமிவ்வபஹாரத்துககுக் கூட்டன்றே யென்று நினைத்து தானவர்கள் பக்கவிலே சிலவற்றை யபேக்ஷித்து வாங்கிக்கொள்ளுகை. (அயாசிதமாக பரிக்ரஹிக்கையாவது), நாமபேக்ஷித்திலோமே என்று நினைத்து அவர்கள் தாங்களே தருமவற்றை வாங்குகை. (பகவானுக் கநிஷ்டமாயிருக்கும்) என்றது, இவை யித்தனையும் இவனுடைய வுஜ்ஜீவந பராய் க்ருஷிபண்ணிப் போரும் ஸர்வேச்வரன் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமா யிருக்குமென்கை. (304)

305. அநந்தரம், பாகவதாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (பாகவதாபசாரமாவது) என்று தொடங்கி.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர் களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

அதாவது—பரோத்கர்ஷங்கண்டு ஸஹியாமைக்கும் ஸ்வோத்கர்ஷ புத்திக்கு முடலான அஹங்காரமடியாகவும், அவர்கள் வைஷ்ணவாகாரத்தை புத்திபண்ணி யிவர்களாசைப்பட்ட தொன்றாகில் இவற்றைவிட்டுப் பற்றுவோமென் றிருக்கமாட் டாமல் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் செய்யும் விரோத மென்கை. (305)

306. அநந்தரம் அஸஹ்யாபசாரத்தை விவரிக்கிறார் (அஸஹ்யாபசாரம்) என்று தொடங்கி

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவதவிஷயமென்றால் அஸஹமாநவ்யிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

அல்லாத அபசாரங்களிலுங் காட்டில் ஈசுவரனுக்கிது அத்யந்தாஸஹ்யமா யிருக்கையாலே (அஸஹ்யாபசாரம்) என்கிறது; *பவதஸஹரீய-ஆகஸி ரதஃ'' என்றிறே பட்டரூளிச்செய்தது. (நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்றால் அஸஹமாநவ்யிருக்கையாவது), கீழ்ச்சொன்னபடியே அர்த்தகாமாதி நிபந்தநமாக வன்றிக்கே, ஹிரண்யனைப்போலே பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயம் என்றால் காணக் கேட்கப்பொறுதபடி யிருக்கை. (ஆசார்யாபசாரமாவது), அவனருளிச் செய்த வர்த்தத்தின்படி யறுஷ்டியாமையும், அவனுபதேசித்த மந்த்ர ததர்த்தங்களை அஸ்ப்ரயோஜகங்களை நச்சி அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையுந் தொடக்கமானவை. (தத்பக்தாபசாரமாவது)—ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடன் ஜகரஸ்யமுண் டாய் வர்த்திக்க வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, அவர்கள் திறத்தில் பண்ணும ஸூயையும் அவஜ்ஞையுந் தொடக்கமானவை. (306)

307. இப்படி அக்ருத்யகரணாதி சதுஷ்டயத்தையு மடைவே விவரித்தருளி, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களையும் இவைதானின்னதுக்கு விரோதியா யிருக்கு மென்னுமத்தையு மருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவை) என்று தொடங்கி.

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ருரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

(ஒன்றுக்கொன்று க்ருரங்களாகையாவது), அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதப சாரம் க்ருரமாய், அதிலும் பாகவதாபசாரம் க்ருரமாய், அதுதன்னிலும் அஸஹ யாபசாரம் க்ருரமாயிருக்கை. இதுக்கடி, பூர்வ பூர்வங்களிற் காட்டி லுத்தரோத் தரங்களில் பகவந்கிரஹ மதிசயித்திருக்கை. அக்ருத்யகரணத்தில், ஸ்வாஜ்ஞா திலங்கநமடியான சீற்றமிதே; அவ்வளவன்றிறே இவ்வாத்மாவுக்கு ஆத்மாவாய் அதின் ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும் தன்திறத்தி லபசாரத் தால் வரும் சீற்றம்; அவ்வளவுமன்றிறே *ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ* என்கிறபடியே தனக்குயிராக நினைத்திருக்கும் பாகவத விஷயங்களில் அஹங்காராதிக ளடியாகப் பண்ணுமபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; அதுதன்னளவுமன்றிறே நிர்நிபந்தநமாகத் தன்பக்கலிலும் தன்னுடையார் பக்கலிலுமாதல் உபயவைபவ ஜ்ஞாபகனாய் உபயாபி

மதனான வாசார்யன் பக்கவிலேயாதல் மூவர்க்கு மபிமதரான தத்பக்தர் பக்கவிலே யாதல் செய்யு மபசாரத்தால் வரும் சீற்றம்; ஆகையா லொன்றுக்கொன்று க்ருரமாயிருக்கும். அக்ருத்யகரணத்தில் பகவதபசாராதிகளு மந்தர்ப்பவிக்குமாயிருக்க தனித் தனி யிப்படி பிரித்துச்சொல்லுகிறது, இவற்றினுடைய க்ரௌர்ய விசேஷங்களைப் பற்றவிறே. (உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமா யிருக்கையாவது)— இவ்வாத்மாவினுடைய வுஜ்ஜீவந்தி லொருப்பட்டு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணு கைக் குறுப்பான வெம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும், எப்போது மிவனுக்கு ப்ராப்ய மாயிருந்துள்ள வவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயிருக்கை. * இரக்க முபாயம், இனிமையுபேயம்* என்னக் கடவதிறே. ஆகையால் இவ்வக்ருத்யகரணதி கள் நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே அவன் திருவுள்ளத்திலே கிக்ரஹத்தைக் கிளப்பி அவனுடைய க்ருபையு முகப்பு மிவன்பக்க லுறும்படி பண்ணுகையாலே, இவற்றையுபாயோபேய விரோதிகளென்னத் தட்டில்லை. (தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை) என்று தொடங்கி, நமச் சப்தார்த்தத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிக்கையாலும், (உகந்தருளின லிலங்களிலாதராதிசயமும்) என்று உகந்தருளின நில ப்ரஸங்கத்தாலும், மேலே (பகவத் கைங்கர்யம்) என்கிறவிடத்தில் பகவச்சப்தத்தாலும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தி ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீமத்பத நாராயண பதார்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கையாலும்; மங்களாசாஸந ப்ரகரணத்தாலும், (கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்) என்று தொடங்கி (கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவது) என்னுமளவாகவும், சதுர்த்த்யர்த்தத்தை யருளிச்செய்கையாலும்; நிஷித்த சாதூர்வித்ய ப்ரதிபாதநமுகேந ப்ராஸங்கிகமாக மீளவும் நமச்சப்தார்த்தத்தைப் பேசுகையாலும் இவ்வளவும் உத்தரகண்டார்த்தத்தை யருளிச்செய்தா ராய்த்து.

ஆக, இப்ப்ரகரணத்தால்—கீழுக்கோபாயத்தைக் கொண்டு உபேயத்தைப் பெறும் சேதநனுக்கு உபாயோபேயாதிகார ப்ரதானா பேக்ஷிதங்களையும், ப்ராபகாந்தர பரித்யாக ஹேதுவான ஸ்வரூப நாசகத்வாதியையும், ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபாநு கூலத்வாதியையும், ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வத்தையும், ப்ரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வத்தையும், தத்ப்ராபல்யத்தையும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமிடத்திலும் புருஷகாரத்தை முன்னிடம்படியையும், உபயரும் முன்னிடு மதுக்கு ப்ரயோஜந விசேஷங்களையும், உபேய தசையிலும் ப்ராப்தி தசையிலு மிவன் சேஷத்வபாரதந்தர்யங்களும் ஸ்வதோஷ நிவ்ருத்தியும் ப்ராநுபவ விரோதியாம்படியையும், தன்னால்வரும் நன்மையில் அவனால்வரும் நன்மைக்குள்ள வாசியையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகனென்னுமத்தையும், தன்னைத்தான் நசிப்பிக்கும் ப்ரகாரத்தையும், அஹங்காரமும் விஷயங்களும் ஸ்வரூபேணவும் பாகவத விரோதத்தை விளைத்து மிவன் ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கும்படியையும், பாகவதாபசார க்ரௌர்யத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே பாகவத மாஹாத்மயத்தையும், இவன் திநசர்யையும், திநசர்யோக்தங்களையு ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு அபேக்ஷிதமான வஸ்தவ்யாதி யையும், தச்சர மோக்த கர்த்தவ்யரூபகைங்கர்ய வேஷத்தையும், கைங்கர்ய தத் பூர்வ தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜீவலமாக்கும்படியையும், இவனுக்குண்டான குண சதுஷ்டயத்தையும், தத்விஷய விபாகத்தையும், அதில் அசக்தி விஷய நிஷித்த சாதூர்வித்யத்தையும் சொல்லுகையாலே, அதிகாரி நிஷ்டாக்ரமம் சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீவசனபூஷணத்தில்—ஸதாசார்ய லக்ஷண வைபவம்

308. அநந்தரம், (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (உகப்பு முபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக்குக் கீழ்ச்சொன்ன அர்த்த விசேஷங்களுக்கெல்லா முபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தியநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களை தர்சிப்பிக்கைக்காக, ஸதாசார்ய லக்ஷணம், ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம், த்துபயருடைய பரிமாற்றம் இவை யிருக்கும்படியை ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வருளிச்செய்கிறார். இவ்வதிகாரிக்கு அசக்தி விஷயமான நிஷித்தங்கள் சொன்ன ப்ரஸங்கத்திலே, அவையெல்லாவற்றி லும் க்ருரநிஷித்தம்-பரோபதேச ஸமயத்தில் விப்ரதிபத்தியென் றருளிச்செய்கிறார் (தான் ஹிதோபதேசம்பண்ணும்போது) இத்யாதிவாக்யத்தாலே.

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி நினைக்கை க்ருர நிஷித்தம்.

அதாவது—கீழ்ப்ரகரணத்தில் சொல்லப்பட்ட அதிகாரி லக்ஷணங்க ளெல்லா வற்றாலும் குறைவற்றிருந்துள்ள தான், உஜ்ஜீவீவிஷுக்களாய் வந்து தன்னை உபஸத்தி பண்ணினவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான மந்த்ரரூபவரிதத்தை உப தேசிக்குங் காலத்தில், உபதேஷ்டாவான தன்னையும், உபதேசபாத்ரண சிஷ்யனை யும், உபதேச பலத்தையும் விபரீத ப்ரதிபத்திபண்ணுகை, பூர்வோக்த நிஷித்தங் களிற்காட்டில் க்ருரநிஷித்த மென்கை. அவ்வோ நிஷித்தங்கள் இவன்மனக்கு நாசகமித்தனையிறே; அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கும் உபதேசங் கேட்டவனுக்கும் கேடாகையாலே இத்தை அவற்றிலுங் காட்டில் க்ருரநிஷித்த மென்கிறது. (இரு வர்க்கும் ஸ்வரூபனித்தி யில்லை) என்றிறே மேல்சொல்லத் தேடுகிறது. (308)

309. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி நினைக்கையாவதே தென்னு மாகாங்கையிலே, அவற்றை யுபபாதிக்கிறார் (தன்னை மாருடி நினைக்கை யாவது) என்று தொடங்கி.

309. தன்னை மாருடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாருடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாருடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும் பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹ வாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான தன்னை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாருடி நினைக் கையாவது), உபதேச ஸமயத்தில் தன்னுடைய வாசார்யனையே யிவனுக் குபதேஷ்டா வாகவும் தான் அங்குத்தைக்குக் கரணபூதனாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணிக்கொண்டு உபதேசிசுக் வேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாதே, ஆசார்யபரதந்த்ரண யிருக்கிற தன்னை இவனுக்காசார்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பாத்ரண சிஷ்யனை யுள்ளபடி நினையாமல் (மாருடி நினைக்கையாவது), தன்னோபாதி இவனையும் தன் னுடைய வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக ப்ரதிபத்திபண்ணி உபதேசிசுக் வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே, இவனைத் தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. உபதேச பலத்தை

உள்ளபடி நினையாதே (மாறாடி நினைக்கையாவது), பரோபதேசம் பண்ணுமளவில், இவ்வாத்மா திருந்தி “ஆளுமாளார்” என்கிற விஷயத்துக்கு மங்களாசாஸனத்துக் காளாகவேணும் என்னுமிதுவே பலமாக உபதேசியாதே, இவனால் வரும் அர்த்த சுச்சுஷாரூபமான த்ருஷ்ட ப்ரயோஜனத்தையாதல். சிஷ்யனானவிவன் ஸம்ஸாராத் உத்தீர்ணனாய் வாழுகையாகிற உஜ்ஜீவனத்தையாதல், திருநந்தவனாதிகளைச் செய்கிற திலுங்காட்டி லோராத்மாவைத் திருத்தினால் எம்பெருமான் திருவுள்ள முகக்கையாலே இப்படி யிருந்துள்ள பகவத் கைங்கர்யத்தையாதல், ஸம்ஸாரத்தி லிருக்கும்நான் தன் தனிமைதீரக் கூடிவர்த்திக்கையாகிற ஸஹவாஸத்தையாதல் உபதேசத்துக்குப் பல மாக நினைக்கை யென்றபடி. (309)

310. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி தானென்? என்கிற தஜ்ஜீஜ்ஞாஸ ப்ரச்சந்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, அவை ஸித்திக்கும் வழி யருளிச்செய்கிறார் (நினையாதிருக்க) என்று தொடங்கி.

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில் ;
சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும் ;
ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினை
வாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும், உபகார ஸம்ருதியாலே
ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

(சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்) என்றது—
சிஷ்யனானவன் தனக்கு சேஷத்வமேஸ்வரூபம் என்றதுஸந்தித்துக் கொண்டிருக்கை யாலே, கிஞ்சித்கார மில்லாதபோது சேஷத்வம் கூடாதென்று தன் ஸ்வரூப லாபத் துக்காகத் தன்னுலான கிஞ்சித்காரம் பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அர்த்த சுச்சுஷைகளாகிற த்ருஷ்ட பலம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீ வனம் ஸித்திக்கும்) என்றது, *எதிர்குழல் புக்குத் திரிந்து தன் விசேஷ கடாக்ஷங் களாலே அத்வேஷாதிகளை யுண்டாக்கி ஆசார்ய ஸமாச்சரணத்திலே மூட்டி இவ் வாசார்யனுடைய உபதேசாந்வயத்தை யுண்டாக்கி அதடியாக விவனை ஸம்ஸாரத் தில் நின்று மக்கரைப்படுத்தவேணுமென்கிற, எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்ய மான நினைவாலே சிஷ்யனானவனுடைய வுஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கு மென்றபடி. (ஆசார் யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்) என்றது, இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸனத்துக் காளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ! என்றது ஸந்தித்திருக்கும் தன்னுடைய வாசார்யன் நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்குமென்றபடி. (உபகார ஸம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்) என்றது, அநாதிகால மஹங்கார மமகாரங்களாலே நஷ்ட ப்ராயனாய்க் கிடந்தவென்னை அஹேதுகமாக அங்கீகரித்து அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே யவற் றில் ருசியைமாற்றி மங்களாசாஸனத்துக்காளாம்படி பண்ணின் மஹோபகாரக னன்றோ என்கிற உபகார ஸம்ருதியாலே, சிஷ்யனானவன் க்ஷணகாலமும் பிரியக்ஷம னன்றிக்கே கூடிநடக்கையா லவனோடுண்டான ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித் திக்குமென்றபடி. (310)

311. இப்படி யிவன் நினையாதிருக்க இப்பலசதுஷ்டயமும் சிஷ்யேச்வரஸ்வாசார்யர்கள் நினைவாலே ஸித்திக்குமென்னுமிட மருளிச்செய்து, உபதேசத்துக்கு ஸாக்ஷாத் பலமாயுள்ளதும் உபதேஷ்டாவான வாசார்யபரதந்த்ரனுக் குபதேசபாத்ரமான விவனைக்குறித்துண்டா மாசார்யத்வமும் ஸித்திக்கும்படியை ப்ரச்ச்நோத்தரநுபேண வருளிச்செய்கிறார் (ஸாக்ஷாத்பலமும்) என்று தொடங்கி.

311. ஸாக்ஷாத்பலமும் ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்;
தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

(ஸாக்ஷாத்பலமாவது), உபதேசபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்காளாகை; இது (தன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது), உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்திக ளொன்றுமின்றி இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவனப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாகை. (ஆசார்யத்வமாவது), தன்னை யாசார்யபரதந்த்ரனாகவே யநுஸந்தித்திருக்கிற விவன் தன்பக்க லுபதேசங்கேட்கிறவனுக்கு ஆசார்யனாகை; இது (ஈச்வரன் நினைவாலே ஸித்திக்கையாவது). இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் விப்ரதிபத்தி பண்ணுதே உள்ளபடியநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனானவிவன் இவனுக்காசார்யனென்று நினைப்பிட்டருளுகையாலே இவனுக்காசார்யத்வமுண்டாகை. (311)

312. இங்ஙனன்றி க்ரூரநிஷத்தமாக வடியில் சொன்ன விப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கில் உபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாதென்கிறார் (இப்படியொழிய) என்று தொடங்கி.

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தி யில்லை.

(இருவர்க்கும் ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை) என்கிறது—கீழ்ச்சொன்னபடியே யதாப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசிக்கிலொழிய ஈச்வரனிலனை யாசார்யனாக நினைப்பிடாமை யாலே, உபதேஷ்டாவுக் காசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லை; இப்படி யதாப்ரதிபத்தியோடே இவனுபதேசியாத வளவில் உபதேசசுத்தி யில்லாமையாலே, உபதேசபாத்ரமானவனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபஸித்தி யில்லையென்கை. (312)

313. ஆசார்யனுக் கிரண்டு குண மவச்யம் வேணுமென்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன்பக்கல் பாரதந்த்ரயமும் வேணும்.

அதாவது—உபதேஷ்டாவான வாசார்யனுக்கு, உஜ்ஜிஜீவிஷுவாய்வந்து உபஸந்நான சிஷ்யன்பக்கல், ஐயோ! என்றிரங்கி அவனுஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பான உபதேசாதிகளைப் பண்ணுகைக்கீடான க்ருபையும், தன்னை கர்த்தாவாக நினையாதே அத்தலைக்குக் கரணபூதனாக யநுஸந்திக்கைக்கீடான ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் பாரதந்த்ரயமும் அவச்யமுண்டாக வேண்டுமென்கை. (313)

314. இவற்றால் பலிக்குமவற்றை யருளிச்செய்கிறார் (க்ருபையாலே) என்று தொடங்கி.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்தர்யத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

அதாவது—அப்படி யவன் ஸ்வரூபம் திருந்துமளவும் உபதேசாதிகளைப் பண்ணிப்போரு மிவன் க்ருபையாலே நாளுக்கு நாளும் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையாலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; ஸ்வகர்த்துத்வபுத்தியற்று ஸ்வாசார்ய கரண பூதனாகத் தன்னை யறுஸந்திக்கைக்கும் மற்றும் ஸர்வகார்யத்திலும் தததீநனாய் வர்த் திக்கைக்கு முடலான பாரதந்தர்யத்தாலே ஆசார்யனான தன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கு மென்கை.

ஆக, கீழ்ச்செய்ததாய்த்தது — ஹிதோபதேச ஸமயத்தில் ஸ்வவிஷயத்திலும் சிஷ்ய விஷயத்திலும் பலவிஷயத்திலு முண்டாம் விப்ரதிபத்திகள் க்ருரநிஷித்த மென்றும், அந்த விப்ரதிபத்திகள்தா னின்னதென்றும், இவன் நினையாதிருக்க த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநாதிகள் வந்து ஸித்திக்கும் வழியும், ஸாக்ஷாத் பலாசார்யத்வங்கள் ஸித்திக்கும் வழியும், இப்படியன்றியே விப்ரதிபத்த்யா உபதேசிக்குபயஸ்வரூபமும் ஸித்தியாமையும், ஆசார்யனானவனுக் கவச்யாபேக்ஷித குணத்வமும், ததுபய பலமும் சொல்லிற்றுய்த்து. (314)

315. இப்படி உபதேசாநுகுண நியமங்களை தர்சிப்பித்த வந்தாரம், உபதே சிக்குமளவில் இன்னமந்தரத்தை யுபதேசித்தவனையே ஸாக்ஷாதாசார்யனென்ப தென்கிறார் (நேரே) என்று தொடங்கி.

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திரு மந்தரத்தை யுபதேசித்தவனை.

(நேரே ஆசார்யனென்பது) என்கிறது—ஆசார்யத்வம் குறைவற வின்றியிருக் கச் செய்தே ப்ரதீதிமாத்ரங்கொண்டு சொல்லுமளவன்றிக்கே ஸாக்ஷாதாசார்ய னென்று சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸம்ஸாரநிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்தரத்தை யுபதேசித்தவனை) என்றது, * ஐஹலௌகிக மைச்வர்யம் * இத்யாதிப்படியே அகில பலப்ரதமா யிருந்ததே யாகிலும் அந்யபலங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே மோக்ஷபலத்திலே நோக்காயிருக் கையாலே, * ஸர்வவேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாராரணவதாரக; கதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணா மபுநர்பவ காங்க்ஷினம் * என்கிறபடியே ஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய், அதாவ * மந்த்ராணம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ராஞ்ச பவித் ராணம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந; * என்கிறபடியே ஸர்வமந்த்ரான்தரோத்க்ருஷ்டமான பெருமையையுடைத்தான திருமந்தரத்தை, ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வ ப்ரதிபத்தியோடே யுபதேசித்தவனை யென்கை. த்வயம் பூர்வோத்தரவாக்யங்களாலே இதில் மத்யம சரமபத விவரணமாய், சரமச்லோகம் பூர்வோத்தரார்த்தங்களாலே அதில் பூர்வோத் தர வாக்யவிவரணமா யிருக்கையாலே, மற்ற ரஹஸ்யத்வமும் ப்ரதம ரஹஸ்யமான

வித்தோடே அநயமா யிருக்கையாலே, இத்தைச் சொல்லவே அவற்றினுடைய வுப தேசமும் தன்னடையே சொல்லிற்றுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி (பெரியதிருமந் தரத்தை உபதேசித்தவனை) என்கிறார். ஆகையால் இது ரஹஸ்யத்ரயோப தேசத்துக்கு முபலக்ஷணம். (315)

316. பகவந் மந்த்ரங்களி லேதனுமொன்றை உபதேசித்தவர்களுக்கு மாசார் யத்வமில்லையோ வென்ன அருளிச் செய்கிறார் (ஸம்ஸார வர்த்தங்களுமாய்) என்று தொடங்கி.

316. ஸம்ஸார வர்த்தங்களுமாய் கூுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை. (316)

அதாவது—ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பியாதமாத்ரமன்றிக்கே வளர்க்கு மவையாய், பெருமையின்றிக்கே கூுத்ரங்களுமா யிருந்துள்ள ததிதர பகவந்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு, உபதேஷ்டருத்வப்ரயுக்தமான ஆசார்யத்வ ப்ரதிதிமாத்ர மொழிய தத்பூர்த்தி யில்லையென்கை. (316)

317. கூுத்ரங்களென்பது கூுத்ரதேவதா மந்த்ரங்களையன்றோ? பகவந் மந்த்ரங்களை யிப்படி சொல்லுகிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பகவந்மந்த்ரங் களை) என்று தொடங்கி,

317. பகவந் மந்த்ரங்களை கூுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா.

அதாவது—பரதேவதையான பகவத் விஷயமாகையாலே வந்த பெருமையை யுடைய மந்த்ரங்களை கூுத்ரங்களென்று சொல்லுகிறது, அர்த்தகாமபுத்ர வித்யாதி கூுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கிற வழியாலேயென்கை. (317)

318. ஸம்ஸார வர்த்தங்களென்கிற தென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (ஸம்ஸார) இத்யாதி யாலே.

318. ஸம்ஸாரவர்த்தங்களென்கிறதும் அத்தாலே.

(அத்தாலே) என்றது—கீழ்ச்சொன்ன பந்தகமான கூுத்ரபலங்களைக் கொடுக்கையாலேயென்கை. (318)

319. ஆலிவற்றுக்கிது ஸ்வாபாவிகமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இதுதான்) என்று தொடங்கி.

319. இதுதான் ஓளபாதி கம்.

(இதுதான்) என்று—கூுத்ரபலப்ரதத்வத்தைப் பராமர்சிக்கிறது. (ஓளபாதி கம்) எனறது, உபாதி ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை யென்கை. (319)

320. அத்தை யுபபாதிக்கிறார் (சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே) என்று.

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

அதாவது—பகவந் மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதத்வ சக்தியுமுண்டா யிருக்கச்செய்தே, இவற்றினுடைய க்ஷுத்ர பலப்ரதத்வம், ப்ரக்ருதி வச்யனான சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே வருகையாலே யென்கை. ஐச்வர்யகாமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ரகாமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவமந்த்ராதிகளும், விஜயகாமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹ மந்த்ராதிகளுமாய், இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலங்களை யே கொடுத்துப் போருகிறவிது, சேதநருடைய ருச்யநுகுணமாக இவ்வோமந்த்ரங்கள் இவ்வோபலங்களைக் கொடுக்கக் கடவதென்று ஈச்வரன் நியமேந கல்பித்து வைக்கையிறே, அதுதான் சேதநருடைய ருச்யநுகுண மாகக் கல்பித்ததாகையாலே, அவற்றுக்கவை ஸ்வாபாவிகமன்று, ஒளபாதிகமென்ன லாமிறே. (320)

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண சோதனம்

321. ஆக, (தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை) என்னுமளவும் ஆசார்ய ஸ்வரூப சோதநம்பண்ணி, அநந்தரம், அதின்மேல் வந்த ப்ராஸங்கிக சங்கைகளையும் பரிஹரித்தார் கீழ்; மேல் சிஷ்ய ஸ்வரூப சோதநம் பண்ணுகிறார் (சிஷ்யனென்பது) என்று தொடங்கி.

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந க்ருஷ்யும், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் அநஸூயையும் உடையவனை.

(சிஷ்யனென்பது) என்றது-உபதேச ச்ரவணமாத்ரங்கொண்டு மேலெழுந்தவாரி யாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, சிஷ்யனென்று முக்க்யமாகச் சொல்லுவதென்றபடி.

(ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியாவது), ஸ்வரூப விரோதியான ஐச்வர்ய கைவல்யங் களாகிற ப்ராப்யாந்தரத்தில் மறந்து மவ்யமற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, இவ்வாசார் யன்றன்னையொழிய வேறொரு ப்ராப்யவஸ்து வறியேனென்றிருக்கையாகவுமாம். (பலஸாதநக்ருஷ்யாவது), “குரு சுக்ருஷ்யா வித்யா” என்கிறபடியே ஆசார் யனைத் தான்பண்ணுகிற சுக்ருஷ்யாலே ஸந்தோஷிப்பித்து ஜ்ஞாநோபஜீவநம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாகையாலே, ஆசார்யன் தனக்குபகரிக்கிற தத்த்வஜ்ஞாநமாகிற பலத்தினுடைய லித்திக்கு ஸாதநமாயிருந்துள்ள ஆசார்யபரிசர்யை. அன்றிக்கே, ஸ்வரூபாநுரூபமான பலத்திலும் ஸாதநத்திலு முண்டான ச்ரோதுமிச்சை யாகவுமாம். அதவா, ஆசார்யமுகோல்லாஸமாகிற பலத்துக்கு ஸாதநமான தத்பரிசர்யை யென்ன வுமாம். (ஆர்த்தியாவது); “இருள் தருமாஞ்ஞாஸம்” என்கிறபடியே பிறந்த ஜ்ஞாநத் துக்கு விரோதியான இவ்விபூதியினின்றும் கடுகப் போகப்பெறுமையாலேயுள்ள க்லேசம். அன்றிக்கே, ஆசார்ய விக்ரஹாநுபவாலாபத்தில் க்லேசமாகவுமாம். (ஆதரமாவது), உத்தரோத்தர மதுபூஷை விளையும்படி ஆசார்யனருளிச்செய்கிற பகவத்குணாநுபவத்தில் மேன்மேலு முண்டாகாநிற்கிற விருப்பம். அன்றிக்கே, ஆசார்யனைக்கண்டால் பசியன் சோற்றைக்கண்டாப்போலே ததநுபவ கைங்கர்யங் களிலே மண்டி விழும்படியான விருப்பமாகவுமாம். (அநஸூயையாவது), ஆசார்யன்

பகவத் பாகவத வைபவங்களைப் பரக்க உபபாதியா நின்றால், *ப்ரவக்ஷ்யாம்யந ஸூயவே* என்னும்படி அதிஸூயையயற்றிருக்கை. அன்றிக்கே, ஆசார்யனுடைய உத்கர்ஷத்தையும் ஸப்ரஹ்மசாரிகளுடைய உத்கர்ஷத்தையும் கண்டால் அதி ஸூயைய யற்றிருக்கை யென்னவுமாம். *அஸூயாப்ரஸவபூ:* என்கிற விதுக்கு, “ஹிதம் சொன்னவனுடைய உத்கர்ஷமேயாய்த்துப் பொறுதது” என்றிறே பூர்வர்க ளருளிச்செய்தது. பகவத் விஷயத்திலுட்பட அஸூயையபண்ணா நின்றால் ததீயவிஷயத்தில் சொல்லவேணுமோ, *இதந்து தே குஹ்யதம் ப்ரவக்ஷ்யாம் யநஸூயவே* என்றானிறே. ஆக, இப்படியிருந்துள்ள ஸத்குண ஸம்பந்நையாய்த்து நேரே சிஷ்யனென்பது. (321)

322. இப்படி உக்தலக்ஷணயுக்தனான சிஷ்யனுக்கு ஸ்வாசார்ய விஷயத்தி லுண்டாகவேண்டும் ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை விதிக்கிறார்மேல் (மந்த்ரமும்) என்று தொடங்கி.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும்

ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நீனைக்கக்கடவன்.

அதாவது *மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:* என்கிறபடியே அநுஸந்தாத்ரு ரக்ஷகமாயிருந்துள்ள திருமந்த்ரமும், தத்ப்ரதிபாத்ய பரதேவதையும், தத்ப்ரஸாத ஸப்யமான கைங்கர்யரூப மஹாபலமும், ததநுபந்திகளான அவித்யாதி நிவ்ருத்தி பூர்வகமான ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவமும் ஸாலோக்யாதிசுமுகிற விவையுமும், ததாவித பலப்ரதமான ஸாதநமும், புத்ர தார க்ருஹ கேஷத்ர பச்வந்நாத் யதுபவரூபமான இஹலோகத்தில் போக்யமாகிற இவையெல்லாம் நமக்கு நம்முடைய ஆசார்யனே யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணக்கடவ னென்கை. *குருரேவ பரம்ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி*, குருரேவ பராவித்யா குருரேவ பராயணம், குருரேவ பராகாமோ குருரேவ பரந்தநம், யஸ்மாத் ததுபதேஷ்டாஸௌ தஸ்மாத் குருதரோ குரு* என்றும் *ஐஹிகாமுஷ்யிகம் ஸர்வம் ஸசாஷ்டாக்ஷரதோ குரு*, இத்யேவம் யே ந மந்யந்தே த்யக்தவ்யாஸ் தே மஹிபி:* என்றும், இப்படி சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகையாலே, (நினைக்கக்கடவன்) என்று விதிருபேண அருளிச்செய்கிறார். ... (322)

323. இப்படி தாமருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தி லாப்திக்குடலாக இது பரமா சார்ய வசந ஸித்தமுமென் றருளிச்செய்கிறார் (மாதா) என்று தொடங்கி.

323. “மாதா பிதா யுவதய:” என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார்.

அதாவது “மாதாபிதா யுவதயஸ் தநயா விபூதி:” என்று, ஐஹிகபோகங் களையும், “ஸர்வம்” என்று, அநுக்த ஸகலகதநத்தாலே மந்த்ர தேவதா பலாதி களையு மெடுத்து, இத்தனையும் ஆழ்வார் திருவடிகளேயென் றருளிச்செய்கையாலே, அந்த ச்லோகத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரு மருளிச் செய்தாரென்கை. ... (323)

324. இப்படி யெல்லாமிவனே யென்றநுஸந்திக்கைக்கடியேதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (இதுக்கடி உபகாரஸம்ருதி) என்று.

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்மருதி.

அதாவது—இப்படி ஆசார்யனே நமக்கு ஸகலமும் என்றநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க்கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்ய ஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு அர்ஹனும்படிபண்ணின உபகாராநுஸந்தாந மென்கை. (324)

325. இவ்வுபகாரஸ்மருதி ப்ரஸங்கத்திலே அதினுடைய ப்ரதம சரமாவதிகளை தர்சிப்பிக்கிரூர் (உபகார ஸ்மருதிக்கு) என்று தொடங்கி.

325. உபகார ஸ்மருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை ; முடிந்தநிலம் ஈச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.

இச்சேதநன் முந்தற அநுஸந்திப்பது, அஜ்ஞாத ஜ்ஞாபநமுகத்தாலே தனக்கு அகிலத்தையு மறிவித்து பகவத்விஷயத்தைக் கைப்படுத்தின வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே, (உபகார ஸ்மருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. க்ருதஜ்ஞதையு முபகாரஸ்மருதியும் பர்யாயம். ஆசார்ய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த வீச்வரன் பண்ணின க்ருஷிபரம்பரையைப் பின்னை யநுஸந்திக்கையாலே (முடிந்தநில மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை) என்கிறது. இதுவு மீச்வரன்பக்க லுபகாரஸ்மருதி யென்றபடி. இத்தால்—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த வாசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க விழிந்தால், அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே ஊற்றிருந்தவாறே, இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை நாம்பெற்றது எம்பெருமானுடையேன்றே வென்று தத்க்ருதோபகாராநுஸந்தாநத்திலே சென்று தலைக்கட்டு மென்றதாய்த்து. (325)

326. இனி, இந்த ஸதாசார்ய ஸச்சிஷ்யர்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியை அருளிச்செய்கிரூர் மேல் (சிஷ்யனுமாசார்யனும்) என்று தொடங்கி.

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

(அந்யோந்யம் ப்ரியஹிதங்களை நடத்துகையாவது)—சிஷ்ய னாசார்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும், ஆசார்யன் சிஷ்யனுக்கு ப்ரியஹிதங்க ளிரண்டையும் நடத்துகையும். (நடத்தக் கடவர்கள்) என்றது—இதினுடைய அவச்ய கரணியத்வம் தோற்றுகைக்காக. (326)

327. இருவரு மிரண்டையும் அந்யோந்யம் நடத்தும் க்ரமமென்னென்ன அருளிச்செய்கிரூர் (சிஷ்யன்) என்று தொடங்கி.

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன் ; ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன் ; ஆசார்யன் மாருடி நடத்தக்கடவன்.

அதாவது—சிஷ்யனாசார்யனுக் கிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில், தன் ஸ்வ ரூபாநுகுணமாக ஆசார்ய முகோல்லாஸமே புருஷார்த்தமென்று நினைத்து தன்னு டைய கிஞ்சித்காராதிகளாலே தானாசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியத்தை நடத்திப்

போரக்கடவன்; மங்களாசாஸநபரணாகையாலே இவ்விபூதிஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தி லொருகலக்கம் வாராதொழியவேணுமென்றும், அப்படி யேதேனுமொன்று வந்தகாலத்தில் இத்தைப் போக்கித்தந்தருளவேணுமென்றும் ப்ரார்த்தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. (ஆசார்யன் மாறாடி நடத்து கையாவது)—ஹிதைகபரணாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாமி வாராதபடி ஹேயோபாதேயங்களினுடைய ஹாநோபாதாநங்களில் ஸ்காலித்யம் பிறவாமல் நியமித்து, ஸர்வகாலமும் நல்வழி நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தி, த்ருஷ்டத்தில் ஸங்கோசத்தால் இவன் மிகவும் நலங்குமளவில் இருந்த நானைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்குண்டாம்படி திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணுமென்றார் தித்து, ஈச்வரனைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவனென்கை. (327)

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தி விருவர்க்குமிரண்டும் ஸம்பந்தநாமா யிருக்குமோவென்கிற சங்கையிலே யருளிச் செய்கிறார் (சிஷ்யனுக்கப்பிலே) என்று தொடங்கி.

328. சிஷ்யன் உகப்பிலேயுன்றிப்போரும்; ஆசார்யன் உஜ்ஜீவனத்திலே யுன்றிப்போரும்.

அதாவது—சிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே யூற்றமாய்ப்போரும்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாவானாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனானவின் ஸம்ஸாரா துத்தீர்ணனாய் உஜ்ஜீவிக்கையிலே யூற்றமாய்ப் போருமென்கை. ஆகையால், சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமென்று கருத்து. (228)

229. கீழ்ச்சொன்னவற்றால் பலிக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஆகையால்) என்று தொடங்கி.

329. ஆகையால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகையொழிய ரோஷத்துக்கு இலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

அதாவது—சிஷ்யனாசார்யனுடைய ப்ரியகரணமும் ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதகரணமும் ப்ரதாநமாக நடத்திப்போருகையாலே, சிஷ்யனானவின் னாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாய்ப் போருகையொழிய அநிஷ்டகரணதிகளாலே நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாகைக்கு இடந்தான் முதலிலே யில்லையென்கை. (ஆகையால்) என்று, உகப்பிலே யுன்றிப் போருமென்று சொன்ன தொன்றையும் அநுவதிக்கிற தாகவுமாம். ... (329)

330. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தோடேயிருக்கிற விவனுக்கு எப்போது மொரு படிப்பட்டிருக்குமோ, காலுஷ்யங்களுண்டாகாதோ, அதடியாக நிக்ரஹபாத்ரமாம் போது அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கு மெங்ஙனையாகக் கடவதென்ன அருளிச் செய்கிறார் (நிக்ரஹத்துக்கு) என்று தொடங்கி.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமம்போது அநு ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு

முபாதேயம்.

அதாவது—அநிஷ்டகரணதிகளடியாக ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம் தசையில் அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனுவிவனை அபதேப்ரவ்ருத்தகாதபடி நியமித்து நல்வழி நடத்துகைக் குறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருப்பதொன்றாகையாலே, இப்படி நம்மை நிக்ரஹிப்பதே என்று இவன் நெஞ்சுளைதல், இவனை யிப்படி நிக்ரஹிக்கவேண்டுகிறதேயென்று ஆசார்யன் நெஞ்சுளைதல் செய்கை யன்றிக்கே, நிக்ரஹ விஷயமான விவனுக்கும் நிக்ரஹாச்ரயமான வாசார்யனுக்கும் அங்கீகார்ய மென்கை.

....

....

....

....

....

....

(330)

331. நிக்ரஹ முபாதேயமாகில் நிக்ரஹகாரணமு முபாதேயமாகாதோ வென்ன? (சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யம்) என்கிறார்.

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

அதாவது—நிக்ரஹ முபாதேயமென்று நினைத்து மீளவும் தத்காரணத்தைச் செய்யவொண்ணாது, யாதொரு காரணத்தாலே நீரிலே நெருப்பெழுமாப்போலே தன் விஷயத்தில் குளிர்ந்து தெளிந்திருக்கிற வாசார்ய ஹ்ருகயத்திலே நிக்ரஹமெழுந்திருந்தது, அந்த காரணத்தை மறுவவிடாதபடி விடவேணு மென்கை.

.... (331)

332. கீழ்ச்சொன்ன வாசார்ய நிக்ரஹம் ஹிதரூபமென்று வைதமாக உபாதேயமாமளவன்றிக்கே, இவனுக்குப் ப்ராப்ய கோடி கடிதமாயிருக்கு மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் (நிக்ரஹந்தான்) என்று தொடங்கி.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்.

அதாவது—ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபேணபண்ணுகிற நிக்ரஹந்தான், ஸ்வவிரோதி நிவ்ருத்திக் குறுப்பாகையாலே, “கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு” “செய்யேல் தீவினை” இத்தயாதிகளிற் சொல்லுகிற பகவந் நிக்ரஹம் போலே புருஷார்த்தகோடியிலே அந்தர்ப்பூதமென்கை. “ஆசார்ய னர்த்தகாமங்களில் நசையற்றவனாகையாலே அவை ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை, இனி இவனுடைய ஹிதரூபமாக வெறுத்தானாகில் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாகக்கடவது” என்று இதுதன்னை மாணிக்கமாலையிலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே

...

...

...

...

...

...

(332)

333. கீழிருவார்க்கும் ப்ரதாந க்ருத்யங்களாகச் சொன்ன ஹிதகரண ப்ரிய கரணங்களின் வேஷத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

அதாவது—உஜ்ஜீவநபரண ஆசார்யன், உஜ்ஜீவீவிஷுவாய் வந்து உபஸத்தி பண்ணி உகப்பிலே யூன்றிப்போருகிற சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ராமாதிகமாகவும் ஒரு பழுது வாராதபடி ஏகாக்ரசித்தனாய்க்கொண்டு உபதேசாதிகளாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன்; ப்ரியபரண சிஷ்யன், தன்னுடைய

உஜ்ஜீவநபரனாய் தன் ஸ்வரூப ரக்ஷணமே பண்ணிக்கொண்டுபோருகிற ஆசார்யனுடைய திருமேனியை உசிதகைங்கர்யங்களாலே ஸர்வகாலமு மேகாக்ரசித்தனாய் நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவ நென்கை. (333)

334. இப்படியிருவருமிரண்டையும் பேணினு விரண்டு தலைக்கும் பலிக்கு மத்தை அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

334. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத்தைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

அதாவது—ஆசார்யனான சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யனானாசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணுகையும் ஸ்வஸ்வாஸாதாரணாகாரங்களாகையாலே, இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய்; * அஹம்நம் * என்கிற படியே அவனுக்கு போக்யமாகைக்கு யோக்யமாய்வைத்து அநாதிகால மப்படி விரியோகப்படப்பெறாமல் கிடந்த விவன் ஸ்வரூபம் தாத்ருச விரியோகார்ஹமாகத் திருந்தும்படி பேணிக்கொண்டு போருகையும், “நன்கென்னுடலங் கைவிடான்” என்கிறபடியே, அவனுக்கு விட்டுப்பிடிக்க ஸஹியாதபடிபோக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தைப் பேணிக்கொண்டு போருகையும், பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே, இவைதான் வஸ்துகத்யா பகவத் கைங்கர்யமுமா யிருக்குமென்கை. (334)

335. இப்படி வ்யவஸ்திதமாகவேணுமோ, ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலு மந்வய முண்டானால் வருமதேதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்யனுக்கு) என்று தொடங்கி.

335. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்கு ஆத்ம ரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

அதாவது—தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தானுபேக்ஷகனாயிருக்க சிஷ்யனானவன் இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று தன்னுடைய தேஹத்தைப் பேணிக் கொண்டு போருகையொழிய, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தான் ரக்ஷிக்கையாகிற விது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி; தானாசார்யன் பக்க விலே ந்யஸ்தபரனான பின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவன் பேணிக்கொண்டுபோரக் கண்டிருக்கையொழிய தான் தன்னுத்மரக்ஷணம் பண்ணுகையாகிற விது, சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநியென்கை. ஆகையால், மறந்தும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும், ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்றென்றதாய்த்து. (335)

336. இனி, ஆசார்யனும் சிஷ்யனு மிப்படி தந்தாமுக்கு வ்யவஸ்திதங்களான ஆத்மரக்ஷண தேஹரக்ஷணங்களைப் பண்ணுமிடத்தில், அவச்யம் பரிஹரணீயங்களான விரோதிகளை அருளிச்செய்கிறார் (ஆசார்ய ஓத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில்) என்று தொடங்கி.

336. ஆசார்யன் ஆத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

அதாவது—ஹரிதபரண ஆசார்யன் ஸ்வோபதேசாதிகளாலே சிஷ்யாத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற வஹம் காரம், ஆசார்ய பாரதந்தர்யமாகிற தன்னதிகார விரோதி; ப்ரியபரண சிஷ்யன் த்ரவ்யாதிகளாலே ஆசார்ய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில், என்னுடைய த்ரவ்யம் களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன் என்கிற மமகாரம், சரீரார்த்த ப்ராணதிகளெல்லா மாசார்யசேஷமென்றிருக்கக்கடவ தன்ன திகார விரோதி யென்கை. (336)

337. ஆசார்யனுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் தந்தாமுடைய தேஹரக்ஷண தசையில் ப்ரதிபத்தி விசேஷங்களை வகுத் தருளிச் செய்கிறார் மேல் (ஆசார்யன்) என்று தொடங்கி.

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன்வஸ்து வைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

(ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்) என்றது—*சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத்குருப்யோ நிவேதயேத்* என்கிற படியே சிஷ்ய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக வவன் காலோசிதமாக கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை, அவனதென்னும் நினைவின்றிக்கே தன்னதென்று வாங்கி விரியோகக் கொள்ளக்கடவ னென்கை.

(சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷண மாசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்) என்றது—தனக்கோருடைமை யின்றிக்கே ஸகலமாமாசார்ய சேஷமாகையாலே, ஸ்வதேஹரக்ஷணத்துக் குறுப்பாக விரியோகக் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்ய னுடைமை யென்று ப்ரதிபத்திபண்ணி விரியோகக் கொள்ளக்கடவனென்கை. (337)

338. ஆசார்ய தேஹரக்ஷணத்தில் வந்தால், சிஷ்யன் தனக்குள்ள தெல்லா மங்குத்தை யுடைமையென்னும் நினைவாலே கொடுக்கையும், ஆசார்யனும் தாத்ருச வஸ்துவை வாங்குகையுமொழிய, சிஷ்யனுடைய மமதா தூஷிதமான வஸ்துவை யிருவரும் கொள்ளவும் கொடுக்கவும் கடவர்களல்ல ரென்கிறார் (ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவை) என்று தொடங்கி.

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன்வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவனல்லன்; சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

(சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக்கடவ னல்லன்) என்றது—இவன் மதியம் என்றபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை மறந்தும் அங்கீகரிக்கக் கடவனல்ல னென்கை. (சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்) என்றது—ஸ்வகீயம் என்றபி மாநித்திருக்கும் வஸ்துவை, அஹங்கார மமகார ஸ்பர்சமுள்ளவை விஷம் என்று வெருவியிருக்கும் ம்ருது ப்ரக்ருதியான வாசார்யனுக்கு, விஷத்தை யிடுமாப்போலே ஸமர்ப்பிக்கக்கடவனல்ல னென்கை. (338)

339. அப்படி கொள்ளுதல் கொடுத்தல் செய்தால் வருவதென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (கொள்ளில்) என்று தொடங்கி.

339. கொள்ளில் மீடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும்.

அதாவது—சிஷ்யன் என்னது என்றிருக்கும் வஸ்துவை சாபலத்தாலே ஸ்வீகரிக்கில், ஈச்வரன் அகிலபர கிர்வாஹகனாய்ப் போருகையாலே நமக்கென்ன குறையுண்டு என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனான தான் தேஹ யாத்ரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனாய்விடும்; என்னது என்று புத்திபண்ணி ஒன்றை யாசார்யனுக்குக்கொடுக்கில் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே அடியிலே ஸமர்ப்பிதமாகையாலே ததீயமா யிருக்கிற வதிலே மதீயத்வ புத்தி பண்ணுகையாலே ஆசார்ய ஸ்வாபஹாரியாய் விடுமென்கை.

340. இவ்வளவேயன்று, ஸம்பந்த ஹாநியும் வருமென்கிறார் (கொள் கொடை) என்று தொடங்கி.

340. கொள் கொடையுண்டானால் ஸம்பந்தம் குலையும்.

அதாவது—சிஷ்யாசார்யத்வமாகிற ஸம்பந்தமுண்டானால், சேஷபூதனான சிஷ்யன் *சரீரமர்த்தம்* இத்யாதிப்படியே ஸர்வமு மங்குத்தைய தென்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பிக்கையும், அப்படி ஸமர்ப்பித்தவற்றை சேஷியான வாசார்ய னங்கீகரிக்கையும் முறையாயிருக்க, இவன் தன்னது என்றபிமாநித்தவற்றை ஆசார்யன் ஸ்வீகரிக்கையும், இவன் என்னது என்றபிமாநித்ததொன்றை ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கையுமாகிற முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது, சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தம் குலைந்தேவிடு மென்கை. ... (340)

341. இப்படி தாரிதர்யத்ரவ்யாபஹாரங்கள் வருவதும் ஸம்பந்தங் குலைவதும் கொள்கொடைதா னுண்டாகிலிறே; அதுதானிவர்கள் செய்யார்களென்னுமிடத்தை ஸஹேதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் (இவன்) என்று தொடங்கி.

341. இவன் மீடியனுகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனுகையாலே கொள்ளான்.

அதாவது—சிஷ்யனான இவன், “ஸகலமு மாசார்ய ஸ்வம், நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கலாவ தொன்றுமில்லை” என்றிருக்கும் மீடியனுகையாலே, நாம் அங்குத் தைக் கொன்றைக் கொடுக்கிறோம் என்று கொடான்; ஆசார்யனானவன், “ஈச்வரன் ஸகலபர கிர்வாஹகனாய் நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினியென்ன குறையுண்டு” என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனாய் யிருக்கையாலே, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையு மங்கீகரியா னென்கை. (341)

342. இந்த பூர்த்தி தாரிதர்யங்களா லிருவார்க்கும் பவித்தவற்றை யருளிச் செய்கிறார் (அவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது, இவனுக்கு மீடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

அதாவது—ஆசார்யனுக்கு, இவனபிமாந துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக் குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது;

சிஷ்யனான இவனுக்கு, ஸ்வகீயத்வ புத்த்யா ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஸகல ததீயத்வ ப்ரதிபத்தி ஸித்த தாரித்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்ததென்கை. ... (342)

343. இனி, சிஷ்யனாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மின்னதென் றருளிச் செய்வதாக, தத்விஷய ப்ரச்சந்தை யநுவதிக்கிரூர் (ஆனால் சிஷ்ய னாசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகார மொன்றுமில்லையோ வென்னில்) என்று.

343. ஆனால் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோ வென்னில்.

அதாவது—இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை இல்லையாகிலும், உபகார ஸ்ம்ருதியுடைய சிஷ்யன் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனுக்குப் பண்ணு முபகாரமொன்று மில்லையோவென்னி லென்கை. ... (343)

344. அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிரூர் (ஆசார்யன் நினைவாலேயுண்டு) என்று.

344. ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு.

அதாவது—ஸ்வரூபஜ்ஞனான சிஷ்யன் நினைவா லொருக்காலு மொன்றுமில்லை; ஸ்வக்ருஷிபல ஸந்தஷ்டனான ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டென்கை. ... (344)

345. அதேதென்ன வருளிச்செய்கிரூர் (அதாவது) என்று தொடங்கி.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

(ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்களாவன) ,ஸ்வரூபயாதாத்ம்யஜ்ஞாந மும், ததநுரூபங்களான உபாய வ்யவஸாயமும், உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கு மநுரூபமான ஸம்யகநுஷ்டாநமும் இத்தால், திருமந்தரத்தில் பதத்யத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களில் ஜ்ஞாந வ்யவஸாயப்ரேமங் களையும், ததநுரூபாநுஷ்டாநங்களையுஞ் சொல்லுகிறது. ... (345)

346. ஆசார்யனுக் குகப்பாக இவன்பண்ணும் கைங்கர்யந்தான் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமா யிருக்கையாலே, ப்ரவ்ருத்தி ரூபமானவற்றை அருளிச்செய்த அநந்தரம், நிவ்ருத்திரூபமானவற்றை யருளிச்செய்கிரூர் மேல் (ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்த மாக இவனுக்குத் தவிர வேண்டுவது) என்று தொடங்கி.

346. ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹிர்க்கையும் பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையும் குரு மத்தர தேவதா பரிபவமும்.

(பகவத் த்ரவ்யத்தை) இத்யாதியாலே, அவைதன்னை உத்தேசிக்கிரூர். (346)

347. இப்படி யுத்தேசித்தவற்றின் ப்ரகாரங்களை யடைவே விசதிகரிக்கிரூர் மேல் (பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது) என்று தொடங்கி.

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்தர்யமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷித் வத்தை விலக்குகை.

(பகவத் த்ரவ்யம்) என்கிறது, “பிறர் நன்பொருள்” என்னும்படி ஸ்ரீகௌஸ்து பம்போலே ஈச்வரனுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான ஆத்மத்ரவ்யத்தை. (ஸ்வாதந்தர்யமாவது), சேஷத்தைவக நிருபணீயமான வற்றைத் தனக்குரித்தாக நினைத்திருக்கை. (அந்ய சேஷத்வமாவது), பகவதேக சேஷமானவற்றை ததிதரசேஷமாக நினைத்திருக்கை. இதுதான் மாதா பித்ராதி தேவதாந்தரபர்யந்தமா யிருக்கும். இவையிரண்டும் ப்ரதமா க்ஷரத்தில் சதூர்த்தியாலும் மத்யமாக்ஷரத்தாலும், கழிக்கப்படுகிறவையிறே. இது தன்னை * கிந்தேந நக்ருதம் பாபம் சோரேணத்மாப்ஹாரிணை * என்று, ஸகல பாப மூலமாகச் சொல்லாநின்றதிறே. (பகவத்போஜநம்) இத்யாதி. ரக்ஷணத்தை பகவத் போஜநமென்கிறது, ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷண மவனுக்கு பசித்தவனுக் குணவுபோலே தாரகமாயிருக்கையாலே. “மண்ணும் விண்ணுமெல்லா முடனுண்ட” என்கிறவிடத்தில், “ரக்ஷண மவனுக்கு தாரகமாகையாலே ‘உண்ட’ என்கிறது, இல்லை யாகில் காக்கும் என்னவமையும்” என்றிறே நம்பிள்ளை யருளிச்செய்தது. ஏவம் பூதமான வவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகையாவது, * அவ-ரக்ஷணை * என்கிற தாதுவாலே நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனாகச் சொல்லப்படுகிற வவனுக்கு ரக்ஷிக்க விட மறும்படி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே ப்ரவ்ருத் தனாகை. இதுதான், பகவதேகரக்ஷயத்வ ப்ரதிபாதகமான நமஸ்ஸாலே கழிக்கப் படுகிறதிறே.

... (347)

348. அவன் ரக்ஷித்தருளும் க்ரமந்தா நென்னென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அவனுடைய) என்று தொடங்கி.

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்த பரித்ராணதிக்லே சொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்டியார் தொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும்; மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியும் விபரிதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவ மாவது கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்கு கையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழிகையும்.

அதாவது—ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமம், ப்ரபந்தபரி த்ராண மென்கிற ப்ரபந்தத்திலே விசதமாகச்சொன்னோம், அங்கே கண்டுகொள்வ தென்கை. அதிலே, அவனையொழிந்தா ரடங்கலும் அரக்ஷக ரென்னுமத்தை ப்ரதி பாதித்த வந்தரம் “ஈச்வரன் மாதாபிதாக்கள் கைவிட்ட வவஸ்தையிலும் *பின்னும் நின் றடியேனுக் குற்றனாய் வளர்த்து* என்கிறபடியே தன்னுருக்கெடுத்து வேற் றுருக் கொண்டு தாய்முகங்காட்டி இன்சொல்சொல்லியும்” என்று தொடங்கி “இவனே யெல்லார்க்கும் ரக்ஷகன்” என்கிறதளவாக, அவனுடைய ரக்ஷகத்வ க்ரமத்தை ஸ்வயக்தமாக வருளிச்செய்தாரிறே.

(குருபரிபவம்) இத்யாதி. (கேட்டவர்த்தத்தின்படி அதுஷ்டியா தொழிகை யாவது), ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அவனருளிச்செய்யக்கேட்ட த்யாஜ்யோபாதேய ரூபமான வர்த்தவிசேஷங்களுக்குத் தகுதியா யிருந்துள்ள த்யாகஸ்வீகார ரூபமான வதுஷ்டாநத்தைப் பண்ணுதொழிகை. (அநதிகாரிகளுக்கு குபதேசிக்கையாவது),

தனக்குத் தஞ்சமாக அவனுபதேசித்த ஸாரார்த்தங்களை, நாஸ்திக்யாதிகளாலே யிதுக்கதிகாரிக எல்லாதவர்களுக்கு க்யாதிலாபாதிகளை நச்சி உபதேசிக்கை. (மந்த்ர பரிபவம்) இத்யாதி. (அர்த்தத்தில் விஸ்மருதியாவது), ஆசார்யன் அந்த மந்த்ரத்துக் கருளிச்செய்த யதார்த்தங்களைப் பலகாலு மறுஸந்தித்து நோக்கிக்கொண்டு போருகை யன்றிக்கே ஓளதாஸீர்யத்தாலே மறந்துவிடுகை. (விபரீதார்த்த ப்ரதி பத்தியாவது); ஆசார்ய னருளிச்செய்த ப்ரகார மன்றிக்கே, மந்த்ரத்துக்கு விபரீத மாயிருக்கு மர்த்தங்களை இதுக்கர்த்தமென்று ப்ராந்தியாலே ப்ரகிபத்தி பண்ணியிருக் கை. (தேவதா பரிபவம்) இத்யாதி. (கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையாவது) — *விசித்ரா தேஹ ஸம்பத்தி ரீச்வராய விவேதிதும்* *மாயவன் றன்னை வணங்கவைத்த கரணமலை* என்கிறபடியே—பகவத் பரிசர்யார் த்தமாக ஸ்ருஷ்டங்களாய், *உன்சின்னமுந் திருமூர்த்தியுஞ் சிந்தித்தேத்திக் கைதொழுவே* என்கிறபடியே—அவனை நினைக்கைக்கும் ஸ்துதிக்கைக்கும் வணங் குகைக்கு முறுப்பான மநோவாக்காயங்களை, ஸ்வரூப ப்ராப்தமல்லாத ஹேயவிஷ யங்களிலே, மேட்டில் நீர் பள்ளத்திலே விழுமாப்போலே ப்ரவணமாப்படி பண் ணுகை. (தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்கா தொழுகையாவது)—*மால்கொள் சிந்தை யராய்* *நாத்தமும்பெழ நாரணவென் றழைத்து மெய்தமும்பத்தொழுது* இத்யாதி களிற் சொல்லுகிறபடியே—ஸ்வரூபப்ராப்தமான வவ்விஷயத்தில் மண்டிவிழும்படி பண்ணுவியாதொழுகை. ஆச, *மந்த்ரே தத் தேவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ர ப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதாகார்யா* என்றும் *மந்த்ரநாதம் குரும் மந்த்ரம் ஸமத்வேநாநுபாவயேத்* என்றும்—பூஜ்யமாகச் சொல்லப்படுகிற இம்முன்று விஷ யத்தையும் பரிபவிக்கையாவ திவையாய்த்து. (348)

349. ஆக, இப்படி ஆசார்ய ப்ரீத்யர்த்தமாகச் செய்யவேண்டுமவையும், தவிர வேண்டுமவையு மருளிச்செய்தாராய் நின்றார் கீழ்; இன்ன மு மிவனுக் கபேக்ஷிதமா யிருப்பதொன்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுக்கு) என்று தொடங்கி.

349. இவனுக்கு சரீரவஸாந்ததளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்” “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்று உபகாரஸம் ரூதி நடக்கவேணும்.

அதாவது—இவ்வதிகாரிக்கு, சரீரத்தோடிருக்குங் காலமித்தனையும் மஹோப காரகனான வாசார்யன் பக்கலில், என்னுடைய தீயமனஸ்ஸைப் போக்கினாய், அந்நய ப்ரயோஜனமாக வறுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மனஸ்ஸைத் தந்தாய் என்று உபகார ஸ்மருதி யநுவர்த்திக்கவேணுமென்கை. (349)

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவ தேதென்னு மாகாங்கைக்ஷயிலே யருளிச் செய்கிறார் மேல் (மநஸ்ஸுக்கு) என்று தொடங்கி.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை.

(ஸ்வகுணத்தை நினைக்கையாவது) —சமதமாத் யாத்ம் குணங்கள் தனக்குண் டானாலும் *நிறைவொன்றுமில்லை* *நலந்தா னொன்றுமில்லை* என்கிறபடியே— நமக்கோ ராத்மகுணமுமில்லை என்று தன் வெறுமையை யநுஸந்திக்க வேண்டி யிருக்க, இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டென்று தனக்குண்டான ஸத்ஞ்ணங் களைப் போரப்போலிய நினைக்கை. (பகவானுடைய தோஷத்தை நினைக்கை யாவது), தனக்குப் பரதந்த்ரமான இவ்வாத்ம வஸ்துவைத் தன்னுபேக்ஷயாலே அநாதிகாலம் கர்மத்தை வ்யாஜமாக்கிக் கைவிட்டிருந்தவன், அவ்வளவு மன்றிக்கே கிர்தயரைப்போலே யதாகர்ம பலதாயியாய் கிரயங்களிலே தள்ளி யறுத்தறுத்துத் தீத்துமவன் கைக்கொண்டாலும் கிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே இன்ன போதினன்படி செய்யும் என்று விச்வஸிக்கவொண்ணாதவன் என்றப்போலவும், க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரங்களையிட்டு தர்ம ஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப் பிறந்தவனுக்கு இங்ஙன் செய்கை முறைமையா யிருந்ததில்லையி என்றப்போலவும் நினைக்கை. அல்லது, ஸமஸ்த கல்யாண குணம்மகமான விஷயத்தில் நினைக்கலாவ தொரு தோஷமில்லையிறே. இனி, (பாகவத தோஷத்தை நினைக்கையாவது), திரு மேனியோடே இருக்கையாலே மேலெழுத் தோற்றுக்கிற வாகாரங்களையிட்டு, ப்ரக்ருதி வச்யர், அஹங்காரக்ரஸ்தரர் என்றப்போலே நினைக்கை. ஆக, இது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கையாவது

...

.... (350)

351. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அது நினைக்கலாகா தென் கிறுப்போலே, அத்தலைக்கும்-சில தோஷமுண்டாயிருக்க நினைக்கலாகாதென்கிறதோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷம் நினையா தொழுகிறது) என்று தொடங்கி.

351. தோஷம் நினையாதொழுகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே.

அதாவது—பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினையாதொழுகிறது, தனக்கு குணமுண்டாயிருக்க அது நினையாதொழுகிறுப்போலே உண்டாயிருக்க நினையாதொழுகிறதன்று; முதலிலே இவ்விஷயங்களில் அதில்லாமையாலே யென்கை. எங்ஙனே யென்னில்? ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கம் வாராதபடி தானிட்ட கட்டளையிலே அங்கீகரிக்கைக்காக, “ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்றும், “எதிர் சூழல்புக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸகலாத்மாக்களுடையவு முஜ்ஜீவநத்துக்கு ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளாலே க்ருஷி பண்ணிக்கொண்டு போருகையாலே, அநாதிகால முபேக்ஷகனாய்க் கைவிட்டிருந்தா நென்னவொண்ணது; கிர்தயரைப்போலே கர்மாறுகுணமாக தனடிக்கிறதும், மன்தின்ற ப்ரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டு அஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலே உஜ்ஜீவநத்துக் குடலாயித்தனை; கிரங்குசஸ்வாதந்த்ரயம் பூர்வம் பந்தஹேதுவாய்ப் போந்ததே யாகிலும், க்ருபா பரதந்த்ரனாய் அங்கீகரித்த பின்பு, நித்யஸம்ஸாரியை நித்யஸூரி களோடு ஸமாந போகபாகியாக்குமளவில் நிவாரகரற் செய்கைக் குறுப்பா யித்தனை ஆகையாலே, ச்லாக்யமாயித்தனை; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ஸ்வைர விஹாரம் *யதி மே ப்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாத்* என்கிறபடியே தனக்கிந்த போகத்தி லொட்டில்லாமையை வெளியிடுகைக்காகவும், “கோப்யஃ காமாத்” என்கிறபடியே அவ்வழியாலே யவர்

களைத் தன்பக்கல் ப்ரவணராக்கி உத்தரிப்பிக்கைக்காகவும் செய்ததாகையாலே, குணமித்தனையல்லது குற்றமன்று. இனி, பாகவதர்களும் “குற்றமின்றிக் குணம் பெருக்கி” என்கிறபடியே, நிர்தோஷராய் நிரவதிகுணரா யிருக்கையாலே, உள்ளுற வாராய்ந்து பார்த்தால், அவர்கள் பக்கலிலுங் காணலாவதொரு தோஷமில்லையிறே. மற்றுமிப்புடைகளிலே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷங்கள் தோற்றிற்றுகில் பரிஹாரங்கள் கண்டுகொள்வது. இத்தையெல்லாம் திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து (இல்லாமையாலே) என்றிவ ரருளிச்செய்தது. (351)

352. தோஷமில்லை என்று ஸ்வபகூத்தாலே ஸாதித்தார் கீழ்; இனி, பர பகூத்தாலே தோஷஸ்தபாவத்தை அங்கீகரித்துக்கொண்டு தத்பரிஹாரத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (தோஷமுண்டு) என்று தொடங்கி.

352. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

அதாவது, கீழ்ச் சொன்னபடியன்றிக்கே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்கள் தோஷமன்று; தத் த்ரஷ்டாவான தன்னுடைய தோஷமென்கை. (352)

353. அது ஸ்வதோஷமானபடியை ஸாதிக்கைக்காக தத்விஷய ப்ரச்சந்தை அதுவதிக்கிறார் (ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்) என்று.

353. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்;

பரகதமாய்த் தோற்றுகிறவது ஸ்வதோஷமானபடி யெங்ஙனையென்னி லென்றபடி. (353)

354. அதுக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்தாலும்) இத்யாதியாலே.

354. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்.

அதாவது—காசாதிதுஷ்ட த்ருஷ்டிமானுக்கு, சந்த்ர த்வித்வாதிகள் தோற்று மாப்போலே, நிர்தோஷமான விஷயங்களிலே தோஷம் தோன்றும்படியான துர் வாஸநாதுஷ்ட சித்ததையாகிற ஸ்வதோஷத்தாலும், பித்ராதிகள் தோஷம் புத்ராதி களதாமாப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான பந்த விசேஷத்தாலு மென்கை. (ஸ்வதோஷத்தாலும்) என்கிற விது, அத்தலையில் தோஷாபாவத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது; மற்றையது, தோஷ வத்தையை அங்கீகரித்துக்கொண்டு சொல்லுகிறது. ... (354)

355. ஸ்வதோஷத்தாலே என்னலாவது தோஷந்தானுண்டானைன்றே வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோஷமில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

355. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.

அதாவது—சந்த்ர த்வித்வ தர்சனவேறுதவான சக்ஷுர்தோஷமில்லாதபோது

சந்த்ரைகத்வமே தோற்றுமாப்போலே, தோஷதர்சந ஹேதுவான ஸ்வசித்த தோஷ மில்லாதபோது பகவத் பாகவத விஷயங்களில் குணப்ரதிபத்தியே நடக்குமென்கை. அது நடவாமையால் தோஷமுண்டென்று கொள்ளவேணுமென்று கருத்து. (355)

356, நடந்ததில்லையாகில் வரும் தோஷமென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (நடந்ததில்லையாகில்) என்று தொடங்கி.

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம்.

அதாவது—குணப்ரதிபத்தி நடவாதொழிந்தால் தோஷப்ரதிபத்தியிறே நடப்பது, அந்த தோஷஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந் நிக்ரஹஹேதுவான தோஷமாம்; இதடியாக வேறொரு தோஷமுண்டாமென்ன வேண்டாவென்கை. இத்தால், இது அவச்யம் பரிஹாஸீய மென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய்த்து. (356)

357. இதுதானெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதுதனக்கு அவ்காசமிவனுக்குண்டானுலிறே யென்கிறார் மேல் (இதுதனக் கவஸரயில்லை) என்று.

357. இதுதனக்கு அவஸரயில்லை.

அதாவது—பகவத் பாகவத தோஷசிந்தநமாகிறவிதுதனக்கு அவஸரந்தானிவனுக்கு முதலிலே யில்லையென்கை. (357)

358. அதெத்தாலேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதோஷத்துக்கும்) என்று தொடக்கி.

358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.

அதாவது—“நீசனேன் நிறைவொன்றுமில்லை” “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பு, மிந்நின்ற நீர்மை” “அமர்யாதஃ க்ஷுத்ரா” “வித் வேஷமாநமதராக விலோப மோஹாத்யாஜாநபூமி” * அதிக்ராமந் ராஜ்ஞாந்தவவிதி நிஷேதேஷுபவதேப்பபித்ருஹ்யந் வாக்கீக்ருதிபிரபி பக்தாய ஸததம், அஜாநந் ஜாநந்வா பவதஸஹகீயாகஸி ரதஃ* * ஸ்ரீரங்கேச த்வத் குணாமிவாஸ்மத்தோஷாணம் கஃ பாரத்ருச்வா யதோஹம்* இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அநவதிகமான தன்னுடைய தோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும், அந்த தோஷத்தைப் பாராம லங்கீகரித்தருளின பகவானுடையவும் “வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு” என்றும் * போதயந்தஃ பரஸ்பரமென்றும்* அவனடியார் சிறுமாமனிசரா யென்னையாண்டா ரிங்கேதிரிய, நறுமாவிரை நான்மலரடிக்ழிப் புகுதல், உறுமோ” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, புருஷகாரமும் உசாத்துணையும் ப்ராய்ருமான பாகவதர்களுடையவும், * ஸமஸ்த கல்யாண குணம்ருதோததி* * அஸங்க்யேய கல்யாண கணகணௌகமஹார்ணவ” * யதாரத்நாநி ஜலதே ரஸங்க்யேயாநி புத்ரக, ததா குணஹ் யநந்தஸ்ய அஸங்க்யேயாமஹாத்மநஃ” என்றும், * நாஹம் ஸமர்த்தோ பகவத் ப்ரியாணம் வந்தும் குணந் பத்மபுவோப் யகம்யாந்* என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருந்துள்ள குணாநுஸந்தாநங்களுக்குமே காலம் போந்து மற்றொன்றுக் கவகாசமில்லாமையாலே யென்கை.

(இவற்றுக்கே காலம் போருகையாலே) என்கையாலே, ஸ்வகுண ஸ்மரணத் துக்கு அவகாசமில்லை யென்னுமிடமும் அர்த்தாத்ஸித்தமிதே. (358)

359. ஆக, (மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது) என்று தொடங்கி இவ்வளவும்— பகவத்பாகவத தோஷஸ்மரண மாகா தென்னுமிடமும், அவர்களுடைய ஸந்தோஷமும்; தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது தத்தோஷமன்று ஸ்வதோஷமென்றும், அதுஸ்வதோஷமாகைக்கு நிதாநங்களும், ஸ்வதோஷா பாவசங்கைக்குத்தரமும், தோஷப்ரதிபத்தி நடக்கிலதுதானே இவனுக்கு மஹா தோஷமாமென்றும், ஸ்வதோஷ பகவத்பாகவத குணநுஸந்தாநத்துக்கே காலம் போருகையால் இதுதனக்கு இவனுக் கவஸரமில்லை யென்றும் அருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி தனக்கு உத்தேச்யமான பகவத்பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் நினை யாமலும் நினைத்தாலுமது தன்னுடைய தோஷமாக நினைத்திருக்கவேணுமென் றருளிச்செய்த ப்ரஸங்கத்திலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷவிஷயநுஸந்தாநமு மின்ன படியாகவேணு மென்கிறார்மேல் (ஸம்ஸாரிகள்) என்று தொடங்கி.

359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக் கடவன்.

அதாவது—ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான பகவத் வைமுக்யம், அநாத்மந்யாத்ம புத்தி அஸ்வேஸ்வபுத்தி முதலான தோஷங்கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர் களை யிகழ்ந்து இவர்களுக்கும் நமக்கும் பணியென்னென்றிராதே அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்றநுஸந்தித்திருக்கக்கடவனென்கை. (359)

360. அதுக்கு ஹேது வென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்) என்று.

360. அநுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்.

அதாவது—தனக்கு சேஷிகளான பகவத்பாகவதர்கள் தோஷம் ஸ்வதோஷ மாக வநுஸந்திக்கைக்கு ஹேது அவர்களோடு தனக்குண்டான ஸம்பந்தஜ்ஞாந மானுப்போலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷத்தைத் தன்னுடைய தோஷமாக அநுஸந்திக் கைக்கு ஹேது நாராயணத்வ ப்ரபுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநமென்கை. எல்லார்க்கு மீச்வரனோடு ஸம்பந்த மொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்கு மவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே, தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதிபந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமோபாதி, ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையிதே. (360)

361. இதுதான் வேண்டுவது அவர்கள் தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்றி லிதே, அதுதான் முதலிலே யிவனுக்குத் தோன்றாதென்கிறார் மேல் (இறைப்பொழுது மெண்ணேம்) என்று தொடங்கி.

361. 'இறைப்பொழுது மெண்ணேம்' என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.

அதாவது—*கடல் மல்லைத் தலசயனுத் துறைவாரை எண்ணாதே யிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணேம்* என்று, பரமபதத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிந்து

பரிசர்யைபண்ண விருக்கும் பெருமையை யுடையனாய் வைத்து திருக்கடல் மல்லையிலே வந்து தங்களைப் பெறுகைக்குத் தறைக்கிடக்கிடக்கிற நீர்மையை யுடையவனை, இதொருநீர்மையிருக்கும்படியென்! என்று அந்நீர்மையிலே தோற்று அநவரதாது ஸந்தாநம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அவனிடையாட்டங்கொண்டு காரியமற்று கேவல தேஹபோஷணதி பரராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினையோமென்கையாலே, ஸம்ஸாரிகள் தோஷந்தா னிவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றாதென்கை. திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தவிது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லார்க்கு மொக்குமிதே. (361)

362. (தோன்றுது) என்னப்போமோ, *சொன்னால் விரோதம்* *ஒருநாயகம்* *கொண்டபெண்டிர்* இத்யாதியிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகள் குற்றம் தோன்றிற்றில்லையோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (தோன்றுவது) என்று தொடங்கி.

362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.

அதாவது—ஸம்ஸாரிகள் தோஷம் தோன்றுவது அந்த தோஷங்களினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வென்கை. *சொன்னால் விரோதம்* முதலானவற்றால் ஆழ்வாருமதில் திருவுள்ளம்வைத்தது அஸேவ்ய ஸேவாதிகளினின்று மவர்களை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவிதே; அதெல்லார்க்கு மொக்குமென்று கருத்து. (362)

Srivatsam

363. ஆக, இவ்வதிகாரி ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்கண்டா லநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமும், தத்தோஷந்தா னிவனுக்குத் தோன்று தென்னுமிடமும், தோன்றுவ தின்னதுக்காகவென்று மருளிச்செய்தார் கீழ்; இப்படி காதாசித்கமாகத் தோன்றும் ஸம்ஸாரிகள் தோஷங்களை ஸ்வதோஷமாக நினைத்தும் தந்நிவர்த்தகனாயும் போருமள வன்றிக்கே, ஸ்வவிஷயத்திலே குற்றங்களைச் செய்தால் இவனிருக்க வடுக்கும்படியருளிச்செய்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி.

363. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமானுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவி யாதாப்போலே. தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.

அதாவது—ஏகாக்ஷி ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகள் ஏகதிவஸம் போலே பத்து மாஸம் தர்ஜன பர்த்ஸநம் பண்ணவிருந்த பிராட்டி, இவர்களப்படி செய்த குற்றத்தை பகவத் விஷயமான பெருமானுக்கும் பாகவத விஷயமான திருவடிக்கு மறிவியாதாப்போலே, தன்விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாதல் பாகவத விஷயத்திலாதல் மறந்தும் விண்ணப்பஞ்செய்யக்கடவ னல்லனென்கை. (அறிவிக்கக்கடவ னல்லன்) என்கிறது, அவர்கள் திருவுள்ளத் திலே புண்பட்டால் பண்டே யழிந்துகிடக்கிற இவர்களுக்கு மிகவும் விநாச ஹேதுவா மென்று நினைத்து. (363)

364. இது கிம்புநர்நாய ஸித்தமாம்படி ஈச்வரன்படியை அருளிச்செய்கிறார் (அறிவிக்க வரியவன்) என்று தொடங்கி.

364. அறிவிக்க வரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும்
மறைக்கு மென்னுந்நிற்றே.

அதாவது—“எதிர்குழல்புக்கு” என்கிறபடியே தம்முடைய சீலஸௌலப்பாதி
களைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநரைத் தப்பாம கைப்படுத்திக்கொள்ளுவதாக வந்தவ
தரித்து தமக்கடியார் வேணுமென்றபேகூறித்தால் அவர்கள் அப்படி அதுகூலராய்த்
தோன்றதொழிந்தாலும், “இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள், நாமிவர்களுக்கு குறுப்
பாகப் பெற்றோமிறே” என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர், அதுக்குமேல்
அவர்கள் வைமுக்கயம் பண்ணினார்கள் என்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே
பிராட்டிக்கும் அருளிச்செய்யாரென்கிற “சூழ்ந்தடியார்” என்கிற பாட்டிலே, சேதநர்
செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக் குகந்தவர்களுட னறிவிக்கைக்கு ப்ராப்த
னான ஸர்வேச்வரனுட்படத் தன் திருப்பவளம் திறந்தருளிச்செய்யாதே, தானருளிச்
செய்யா தொழிந்தாலும் அறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று
சொல்லா நின்றதிறே யென்கை. இத்தால், அவனுட்பட விப்படி மறையாநின்ற
விவனுக்குப் பின்னைச் சொல்லவேணுமோ வென்றபடி. (364)

365. இப்படி உத்தேச்ய விஷயங்களி லறிவியாதிருக்கும் மாத்ரமும்
போராது, குற்றஞ் செய்தவர்கள் விஷயமாக க்ஷமாதயாதிகளும் நடக்கவேணு மென்
கிறார் மேல் (குற்றஞ் செய்தவர்கள் பக்கல்) என்று தொடங்கி.

365. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் கிரீப்பும் உகப்பும்
உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

(பொறையாவது), அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாமொரு ப்ரதிக்ரியை
பண்ணுதல் நெஞ்சிலே கன்றியிருத்தல் செய்யாமையாகிற அபராத ஸஹத்வம்.
(க்ருபையாவது), நாம் பொதுத்திருந்தோமாகிலு மெம்பெருமா னுசித்தண்டம்
பண்ணவன்றோ புகுகிறான், ஐயோ! இனி யிதுக்கென் செய்வோம்! என்கிற பரதுக்
காஸஹிஷ்ணுத்வம். (கிரீப்பாவது), அத்ருஷ்ட விரோதமாக விவர்களால் செய்ய
லாவ தொன்றில்லையிறே, பாருஷ்யாதி முகத்தாலே க்க்யாதிஸாபாதித்ருஷ்ட விரோதங்
களிறே இவர்களால் செய்யலாவது, அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் தங்களோபாதி
நாமுமிவற்றிலே சபலராய் இவற்றினுடைய ஹாநியைப்பற்ற நெஞ்சாறல் பட்டுத்
தளர்வுதோமென் றிருந்தார்களாகாதே, இவர்க ளறிவிவித்தன மிருந்தபடியென்!
என்று பண்ணும் ஹாஸம். (உகப்பாவது), அவர்கள் பண்ணும் பரிபவாதிகளுக்கு
விஷயமான சரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநிபண்ணும் த்ருஷ்ட
பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் வினைத்திருக்கையாலே, தன்னுடைய
சத்ரு விஷயமாக வொருவன் பரிபவாதிகளைப் பண்ணுதல் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களா
னவற்றைப் போக்குதல் செய்தா லுக்குமாப்போலே, அவர்க ளளவில் பிறக்கும்
ப்ரீதி. (உபகார ஸ்ம்ருதியாவது), நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் தசை
களிலே உணர்த்தியும், நமக்கிவ்விருப்பில் நசையறும்படியான செறுப்புக்களைச்
செய்தும், இவர்கள் நமக்குப்பண்ணுகிற உபகாரமென்றான்! என்றிருக்கும் க்ருத

ஜ்ஞதை. (நடக்கவேணும்) என்றது, இவை இத்தனையும் குற்றஞ் செய்தவர் விஷயத் திலே இவனுக்கவச்யமுண்டாய்ப் போரவேனுமென்று தோற்றுகைக்காக.

ஆக இப் ப்ரகரணத்தால், ஹிதோபதேசஸமயத்தில் விப்ரதிபத்திவிசேஷங்க ளும், தத்ரஹிதமாக உபதேசிக்கவேணு மென்னுமிடமும், உபதேச ஸாக்ஷாத்பலமும் உபதேஷ்டாவி ஓசார்யத்வம் ஸித்திக்கும் வழிகளும், விப்ரதிபத்தியுட னுபதேசிக்கில் உபயர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லாமையும், உபதேஷ்டர்வான ஆசார்யனுக்கு அவச்யாபேக்ஷித குணத்வமும், ஸாக்ஷாதாசார்யத்வமின்ன மந்த்ரத்தை உபதேசித் தவனுக் கென்றும் சொல்லுகையாலே, ஸதாசார்ய லக்ஷணத்தையும்; ததநந்தரம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணத்தையும், ததுபயருடைய பரிமாற்றங்களையும், சிஷ்யனுக் காசார்ய விஷயத்தில் “தீமனங் கெடுத்தாய்” இத்யாதிப்படியே யாவச்சரீரபாதமுபகாரஸ்ருதி நடக்கவேணுமென்னு மத்தையும், மநஸஸுக்குத்தீமை யின்னதென்னுமிடத்தையும், அதுபபாதநீயாம்சத்தி னுபபாதநத்தையும், தத்ப்ரஸங்கத்திலே மற்று மிவனுக் கபேக்ஷிதமான அர்த்த விசேஷங்களையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, கீழ்ச் சொல்லிவந்த த்வயநிஷ்ட்டனான அதிகாரிக்கு ததுபதேஷ்டாவான ஆசார்ய விஷயத்தி லுண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத் தயநுவர்த்தந ப்ரகாரங்களும் சொல்லப்பட்டது. (365)

பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார வைபவம்.

366. இனி, (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது) என்று தொடங்கி, (நிவர்த்தயஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தகஜ்ஞாந மபயஹேது) என்னுமளவாக, இவ்வதிகாரிக் கநாதிகாலார்ஜித கர்மவிநாசகாரணமாய் அத்வேஷம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாக நடுவுள்ளபேறுகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாந ஹேதுவான பகவந்நிர்ஹேதுக க்ருபாவைபவம் சொல்லப்படுகிறது. ஸம்ஸாரிகள் தோஷமும் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கை முதலாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாய் வந்த அர்த்தவிசேஷங்களை ப்ரதிபாதித்துத் தலைக்கட்டின அநந்தரம், கீழ் (ஸ்வதோஷத் துக்கும்) இத்யாதி வாக்யத்திலே இவனுக்கு அநவரதகர்த்தவ்யமாகச்சொன்ன ஸ்வ தோஷ பகவத்பாகவத குணாநுஸந்தாநங்களில் வைத்துக்கொண்டு, பாகவத குணாநு ஸந்தாநம் ப்ரதிபாத்யாம்சத்துக் குபயுக்தமல்லாமையாலே அத்தைவிட்டு, அதுக்குப யுக்தமான ஸ்வதோஷ பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டு அவை இரண்டுக்கும் ப்ரயொஜநமின்ன தென்கிரூர்மேல் (ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம்) என்று தொடங்கி.

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது.

(ஸ்வதோஷமாவது)—அநாத்ம குணதிகளும்; அதுக்கு மூலமாய் அநாதிகாலமே பிடித்துக் காழ்ப்பேறிக்கிடக்கிற அவித்யாதிகளும்; ஏததநுஸந்தாநம், இது விதுவாக இன்னம் ஸம்ஸரணம் வரில் செய்வதென்! என்னும் பயத்துக்கு ஹேது. (பகவத்குணமாவது), இத்தோஷத்தைப் பார்த்திகழாம லங்கீகரித்து இவற்றைப் பொறுத்து இவ்வாத்மாவைத் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்குடலான

அவனுடைய தயாகூதாந்த்யாதிகள் ; ஏததநுஸந்தாநம், அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரஹேது வாய்ப்போந்த ஸ்வதோஷபலத்தைப் பார்த்து இன்னமு மப்படியாகில் செய்வதென் என்கிற பயத்தினுடைய நிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவென்கை. * துரந்தஸ்யாநாதே ரபரி ஹரணீயஸ்யமஹதோ நிஹீநாசாரோஹம் ந்ருபசு ரசுபஸ் யாஸ்பதமபி, தயாஸிந்தோ பந்தோ நிரவதிக வாத்ஸல்ய ஜலதே தவஸ்மாரம் ஸ்மாரம் குணகணமிதிச்சாமி கதபீ* என்னக்கடவதிதே. (366)

367. இப்படி இவ்விடத்திலே பயாபயஹேதுக்களான ஸகலதோஷ ஸகல குணங்களையும் சேரச் சொல்லியிருக்கச்செய்தே, (இழவுக்கடி கர்மம், பேற்றுக்கடி க்ருபை) என்றும், (கர்ம பலம்போலே க்ருபாபலமு மதுபவித்தேயறவேணும்) என்றும், கர்மத்தையும் க்ருபையையுமே இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டுபோய், (பயஹேது கர்மம், அபயஹேது காருண்யம்) என்று நிகமித்தது இவையெல்லாவற்றிலு மிவனுக்கு ஸம்ஸார மோகூதங்களுக்கு ப்ரதாநஹேதுக் களவையாகையாலே; இவை இரண்டையும் பின்செல்லும் மற்றுள்ளவையும் இவை புக்கவிடத்தே தானே வந்து விடுமிதே. இங்ஙனன்றிக்கே, அவன்படியையினைத்து பயமும், தன்படியையினைத்து அபயமுமாமளவில் அறிவிவித்தனமே பலிக்குமென் கிரூர் (பயாபயங்க ளிரண்டும்) என்று தொடங்கி.

367. பயாபயங்க்ளிரண்டும் மாருடில் அஜ்ஞாதேயே ஸித்திக்கும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்னபடியன்றிக்கே, அநாதிகாலம் தனக்குப் பரதந்த்ர மாந ஆத்மவஸ்துவை கர்மவ்யாஜத்தாலே ஸம்ஸரிப்பித்துப் போந்தவனன்றோ ! நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனுவவ னின்னமும் ஸம்ஸரிப்பிச்சில் செய்வதென் ; என்று அவன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும், முன்புபோலன்றிக்கே நமக்கிப்போ தாத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேற்றில் கண்ணழிவில்லையென்று தன்படியை நினைத்து பயங்கெடுகையுமாமளவில் ; தான்தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும், ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங்கெடுகையுமாகிற ஜ்ஞாத்ருத்வவேஷ மில்லாமையாலே அஜ்ஞாதேயே ஸித்தித்துவிடு மென்கை. (367)

368. (அஜ்ஞாதேயே ஸித்திக்கும்) என்ற வித்தைத் தள்ளுகைக்காக, ஆழ் வார்கள் பாசுரங்களைக்கொண்டு ப்ரத்யவஸ்தாநம் பண்ணினவர்கள் சங்கையையறு வதிக்கிரூர் (ஆனால்) என்று தொடங்கி.

368. ஆனால் “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” “ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போலஞ்சுகின்றேன்” என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியென்னென்னில்.

அதாவது—இப்படியாகில், தத்த்வவிதக்ரேஸரரான ஆழ்வார்கள், “உண்ணி லாவிய வைவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாதபங்கயம், நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்” என்று, “காட்டிப்படுப்பாயோ” என்கிறபடியே விஷயங்களைக் காணில் முடியும்படியான வென்னை, உள்ளே நிரந்தரவாஸம் பண்ணு கையாலே ஆந்தராகத்ருக்களாயிருக்கிற இந்தரியங்களைந்தாலும் நலிவுண்ணும்படி.

பண்ணி ப்ராப்தமுமாய் போக்யமுமான உன்திருவடிகளைக் கிட்டாதபடியாகவே, சரணாகதனானபின்பும் ஸம்ஸாரத்திலே வைத்து நலிய வெண்ணொளியென்றும்; “மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொ லென்றின்ன மாற்றங்கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” என்று—மதுஷ்யர்களுடைய கர்ப்பஸ்தாநத்திலே என்னு டைய கர்மாதுகுணமாக வின்னம் ஸம்ஸரிப் பிக்குறியோவென்றும்; இப்போதிப்போது போய்த்து என்னும்படி பயஸ்தாநமான ஆற்றங்கரையிலே வர்த்திக்கிற மரம்போலே உன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத் தஞ்சாகின்றேன் என்றும் அருளிச்செய்த பாசுரங் களுக்கு நிதாநமென்னென்னி லென்கை. (368)

369. அதுக்குத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் (பந்தாதுஸந்தாநம்) என்று.

369. பந்தாதுஸந்தாநம்.

அதாவது—பேறிழவுகளிரண்டு மவனலே யென்னலாம்படி நிருபாதிசு ரக்ஷக னானவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தினுடைய அதுஸந்தாந மென்கை. (369)

370. பந்தாதுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தன்னால் வருமவற்றை அவன் குறை யாகச் சொல்லலாமோ வென்ன; ஆமென்னு மிடத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச் செய்கிறார் (ப்ரஜை) என்று தொடங்கி.

370. ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய்முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிசு பந்துவாய் சக்தனாயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்ல லாமிறே.

அதாவது—கரீடார்த்தமாகத் தெருவிலே ஒடித்திரிகிற ப்ரஜை, அங்கே யிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து, தனக்கிவ்வேதனை வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து, அவள் முதுகிலே குத்துமாப்போலே, ஒருபாதி ப்ரபுத்தமல்லாமையாலே ஒழிக்க ஒழியாத பந்தத்தையுடையவனுமாய், இச்சேதந னுடைய கர்மத்தோடு ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸர்வமும் ஸ்வாதீநமாகை யாலே கர்மாதுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே யிவன்படுகிற நலிவைத் தவிர்க் கைக்கு சக்தனுமா யிருக்கிறவன், நலிவுபடவிட்டு விலக்காதொழிந்தால், அவ னிவற்றையிட்டு நலிவிக்கிற நென்னலாமிறே யென்கை. (370)

371. விலக்காதமாத்ரங்கொண்டு அவனே செய்தா நென்னலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ப்ரஜையை) என்று தொடங்கி.

371. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்வினா ளென்னக்கடவதிறே.

அதாவது—கிணற்றின் கரையிலே ப்ரஜை யிருக்கிறபடியைக் கண்ட மாதா வானவள் அப்போதே யோடிச்சென்று கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந் தால், அக்கிணற்றிலே ப்ரஜை விழுந்தவளவில், “தாயப்போதே சென்றெடுத்தா ளாகில் ப்ரஜை விழுமோ, கிணற்றின் கரையிலிருப்பை யிவளநுமதி பண்ணியிருக் கையாலேயன்றே விழுந்தது, ஆனபின்பிவளன்றே தள்வினாள்” என்று லோகஞ் சொல்லக் கடவதிறே யென்கை. (371)

372. ஆனால், * அப்ரதிஷித்தமநுமதம் * என்கிற ந்யாயத்தாலே, விலக்காமை யாவது அநுமதியாய்த்தபின்பு, அவனநுமதியோ பின்னை இவனிழவுக்கு ஹேது வென்ன அருளிச்செய்கிறார் மேல் (இவனுடைய) என்று தொடங்கி.

372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேது வல்லாதப்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

அதாவது—ரக்ஷயபூகனான இவனுடைய ரக்ஷயத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்தி வேஷமாகையாலே பகவஸ்ஸாபத்துக்கு ஹேதுவல்லாதவேபாபாதி, ரக்ஷகனான அவனுடைய ஸம்ஸாராநுமதியும் ஸ்வாஜ்ஞாநூப சாஸ்த்ர மர்யாதை ஜீவிக்கைக்காக க்ரமேணங்கீகரிக்கிறே மென்று இவன் ருசிபார்த்திருக்கிற விருப்பாகையாலே ததஸாபத்துக்கு ஹேதுவன்றென்கை. (372)

373. இவ்வநுமதி த்வயமும் பின்னை யேதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.

(இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) என்றது, பரதந்த்ரராயும் ஸ்வதந்த்ரராயு மிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரணகார மென்றபடி. அதாவது, பரதந்த்ரனான இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷயத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்; ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷயவஸ்து ரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞாநூப சாஸ்த்ரானுதண நிர்வஹ ணர்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ரய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

374. ஆனால் இழவு பேறுகளுக் கடி யெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

374. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

அதாவது—பகவத் விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, “முன் செய்த முழுவினை” என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழந்துகிடக்கிறவிவ னவ்விஷயத்தைப் பொறுகைக்கு ஹேது, “விதிவாய்க் கின்று காப்பாரார்” என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபை யென்கை. (374)

375. இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச் சொல்லுமளவில் வருமர்த்தத்தை அருளிச் செய்கிறார் மேல் (மற்றைப்படி சொல்லில்) என்று தொடங்கி.

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

அதாவது—இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடில்) என்கிற விடத்திற்போலே, “இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரயம், பேற்றுக்கடி சேதந ஸத் குணம்” என்று இழவு பேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில் ஈச்வரன் கை வாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறாம விழந்து போகைக் குடலாமென்கை. அதவா, (மற்றைப்படி) இக்யாதிக்கு, “இழவுக்கடி சேதந கர்மம், பேற்றுக்கடி ஈச்வர க்ருபை” என்று இழவிவனாலும் பேறவனாலுமாகச் சொன்னபடி யன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டுக்குமடி ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரயமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்கு மடி அவனாகச் சொல்லில் அவன் கைவாங்குகையாலே ஒருகால மவனைப் பெறாம விழந்து போகைக் குடலாய்விடு மொன்னவுமாம். (375)

376. இப்படி சொல்லுமளவில் ஈச்வரன் கைவாங்கு மென்னுமத்தை, லௌகிக ந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறார் (எடுக்க கினைக்கிற வனை) என்று தொடங்கி.

376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினாயென்கை எடாமெக்குறுப்பிறே.

அதாவது—ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன் கர்மாறுகுணமாக அநவதாரத்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்ற னொரு க்ருபாவானவ னெடுப்பதாக யத்விக்கிறவள விலே, தான் விழுகிறபோது அவனுஸந்தனென்கிறமாத்ரத்தைக்கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினாகை நினைத்து, “இக்கிணற்றிலே யென்னைத் தள்ளினாயும் நீயன்றோ” என்றால், “நான் செய்யாத காரியத்தை இவன் சொல்லுவதே!” என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக் குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை யெடுக்க நினைக்கிற க்ருபா வானவ னீச்வரனை, “இத்தனை காலமுமென்னை ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டு வைத் தாயும் நீயே” என்றால், சீறிக் கைவாங்கி. பட்டது படுகிறான் என்றிருந்து விடுகைக் குறுப்பாமிதே யென்கை.

....

....

....

....

(376)

377. இப்படி சொல்லுகை ஈச்வரனுக்குச் சீற்றத்துக் குடலென்னுமிது லௌகிகநயாயத்தைக்கொண்டு சொல்லவேணுமோ, தத்வ தர்சிகளான திருமங்கை யாழ்வார் பூர்வோக்திக் கநந்தரத்திலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கிறார் (சீற்றமுள) என்று தொடங்கி.

377. சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

அதாவது—“இன்னம், மக்கள் தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய்கொல்” என்று, ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறானைச் சொன்னவிது, கர்மாறு குணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தினின்ற மெடுக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போருமவன் திருவுள்ளம் சீறுகைக் குடலென்று நினைத்து, கீழ் விண்ணப் பஞ் செய்த வார்த்தையாலே திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்றமுண்டென்ற முதல் வார்த் தைக் கநந்தரத்திலே, இழவுக்கடி யவனாகச் சொல்லுகை நிக்ரஹ ஜநகமென்னு மிவ் வர்த்தத்தை முன்பப்படி அருளிச்செய்த தாமே அருளிச்செய்தாரிறே யென்கை. 377

378. “சீற்றமுள” என்ற பின்பும் “ஆகிலும் செப்புவன் என்று முன்பு சொன்னது தன்னையே சொல்லுகைக்கு வேறுதவை, ப்ரச்நோத்தரானுபேண ப்ரகா சிப்பிக்கிறார் (சீற்றம்) என்று தொடங்கி.

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளும்

ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன வித்தாலே ஈச்வரன் திருவுள்ளத்துக்குச் சீற்ற முண்டென் றறிந்தால் பின்னையு மிவ்வார்த்தையைக் கூசாமல் திருமுன்பே சொல் லும்படி யெங்ஙனே யென்னில்? அவன் சீற்றத்தைத் தன் ஸந்திதியில் ஜீவிக்க வொட்டாத பரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வருபையான க்ருபையும், சீற்றங்கண்டஞ்சி வாய் மூடவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸாரார்த்தியும், சீறிபெடுத்த தெறியிலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் சொல்லும்படி பண்ணுமென்கை. இத்திருமொழியிலே, “அடைய வருளா யெனக்குன்றனருளே” “துணியேனினி றின்னருளல்ல தெனக்கு” “தொண்டரானவர்க் கின்னருள் செய்வாய்” என்று ப்ரி விடங்களிலுமவ்னருளையும், “ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்” “காற்புத திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போ லாற்றத் துளககாழிப்பன்” “பாம்போடொரு கூரை யிலே பயின்றாப்போல் தாங்காதுள்ளந் தள்ளும்” “இருபாடெரி கொள்ளியுணள்

ளெறும்பேபோ லுருகா நிற்கு மென்னுள்ளம்” “வெள்ளத்திடைப்பட்ட நரியினம் போலே யுள்ளந் துளங்கா நிற்பன்” என்று பல த்ருஷ்டாந்தங்களாலும் தம்முடைய ஆர்த்யநயகதித்வங்களை யு மருளிச் செய்தாரிறே. ... (378)

379. இப்படி அந்நயகதித்வாதிக ஞண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (சீறினாலும்) என்று தொடங்கி.

379. சீறினாலும் காலக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே.

அதாவது—சீறின காலத்திலும் சீற்றத்துக்கு விஷயமானவர்களுக்குச் சென்று திருவடிகளைப் பூண்டுகொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாவான யிருப்பானெருவனைப் பெற்றால் நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே யென்கை. (379)

380. சீறின தசையிலும் காலக்கட்டிக் கொள்ளலாயிருக்கும்படிக்குப் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் (* க்ருபயா பர்யபாலயத் * “அரிசினத்தால்”) என்று.

380. “க்ருபயா பர்யபாலயத்” “அரிசினத்தால்”.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

அதாவது—* ஸதம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகு த்ஸ்தஃ க்ருபயா பர்யபாலயத் * என்று, அபராதத்தைத் தீரக்கழியச்செய்து ப்ரஹ்மாஸ்தரத்துக் கிலக்காய்ப் புறம்புபுகலற்றவாறே வந்து திருவடிகளிலே விழுந்த காகத்தை, க்ருபயாலே ரக்ஷித்தா ரென்கையாலும்; “அரிசினத்தா லீன்றதாயகற்றிடினும் மற்றவள்த னருள் நினைந்தே யழுங்குழவி யதுவே போன்றிருந்தேன்” என்று, பெறுகைக்கு வருந்தி வரங்கிடந்து பெற்ற தாயானவன், இது செய்த தீம்பைக்கண்டு அரிந்துபொகடவேண்டும் சீற்றத்தை யுடையளாய்க் கொண்டு கிட்ட வரவொட்டாமல் தள்ளிவிட்டாலும், வேறு போக்கடியற்று, சீறியெடுத்தெறிகிற அவளுடையமுகத் திரக்கத்தையே நினைத்து அழுது காலைத் தழுவிக்கொள்ளும் குழவி போலே, என்னபராதத்தைக்கண்டு அருகுவாராதபடி தேவர் தள்ளிவிடப் பார்க்கிலும் திருவடிகளல்லது வேறு போக்கடி யற்றிருந்தேன் என்று ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமானருளிச்செய்கையாலும்; (சீறினாலும் காலக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி யிருப்பானெருவன்) என்னுமிடம் வித்தமென்கை. இப்படி, ஆழ்வா ரருளிச்செய்த இவ்வர்த்தத்தை, “கிராஸகஸ்யாபி நதாவதுத்ஸஹே மஹேசஹாதம் தவபாத பங்கஜம், ருஷா கிரஸ்தோபி சிசுஸ்ஸதநந்தயோ நஜாதுமாதுச் சரணௌ ஜிஹாஸதி* என்று ஆளவந்தா ரருளிச்செய்தாரிறே. ஆக, இவ்வளவு, (பயாபயங்க ளிரண்டும் மாறாடி அஜ்ஞதையே வித்திக்கும்) என்றதினமேல் வந்த சங்கா பரிஹாரங்கள் பண்ணப்பட்டது. (380)

த்ருதீய ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மங்களாசாஸந ப்ரகரணமான த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.